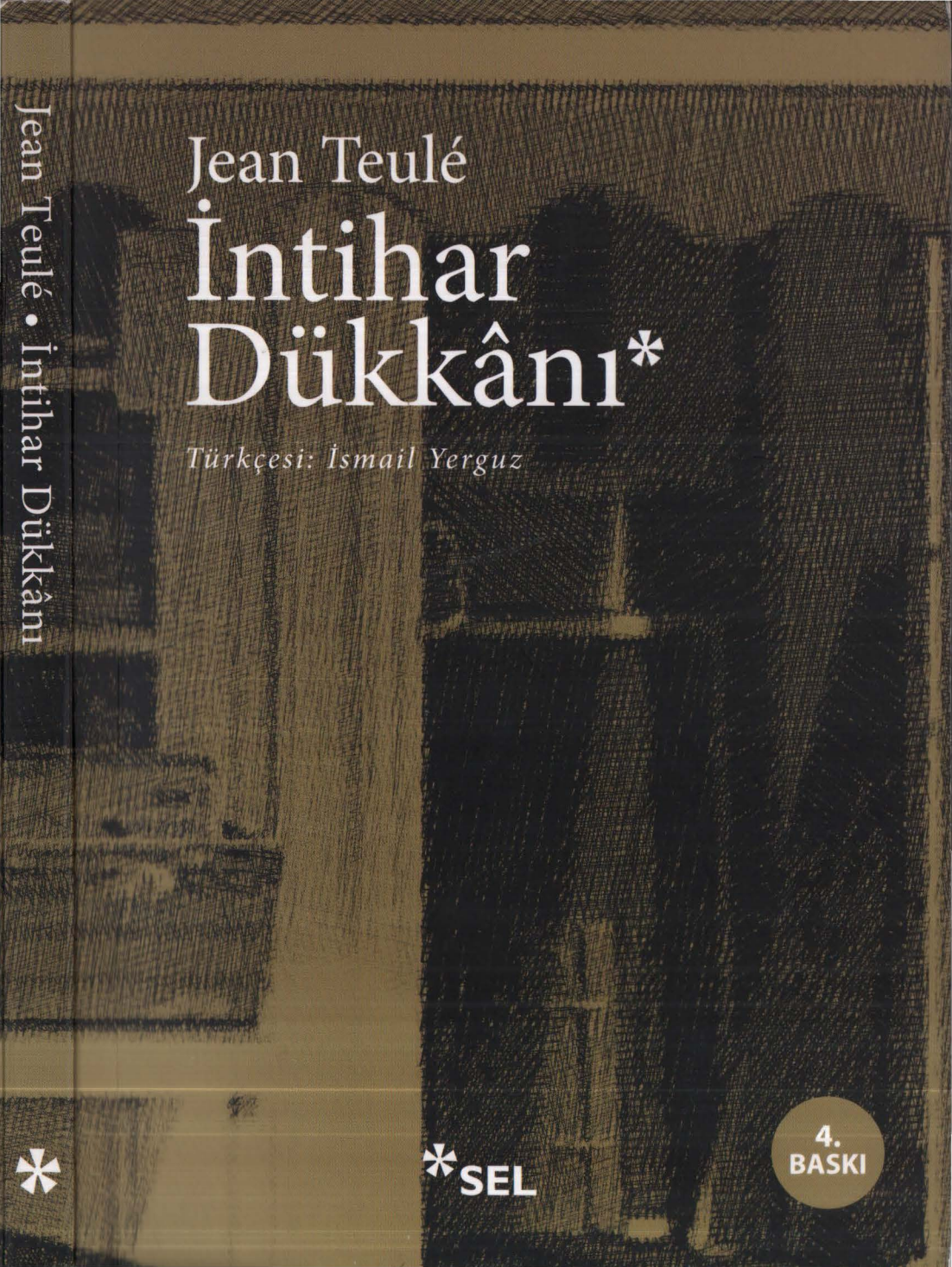

Jean Teulé
İntihar
Dükkânı*
Türkçesi: İsmail Yerguz
*SEL
4.
BASKI
Jean Teulé • İntihar Dükkânı

İNTİHAR DÜKKÂNI*

JEAN TEULÉ, 1953 doğumlu, Fransız karikatürist ve yazar. 1978'de dergilerde çizmeye başladığı karikatürleri yoğun ilgi gören Teulé, aynı zamanda televizyon için de çalıştı. Çeşitli dergilerde yayınladığı karikatürleri ve çizgiromanları, ondan fazla kitapta derlendi. 1991 yılında ilk edebi eseri –1996'da sinemaya da aktarılan– *Rainbow pour Rimbaud* yayınlandı ve yazdığı on üç kitapla çağdaş Fransız edebiyatının önemli bir temsilcisi oldu. *İntihar Dükkânı* Fransız yönetmen Patrice Leconte tarafından uzun metrajlı animasyon olarak sinemaya aktarıldı.

*SEL YAYINCILIK / ROMAN

*SEL YAYINCILIK
Piyerloti Cad. 11 / 3 Çemberlitaş - İstanbul
Tel. (0212) 516 96 85

http://www.selyayincilik.com
E-mail: halklailiskiler@selyayincilik.com

SATIŞ - DAĞITIM:
Çatalçeşme Sokak, No: 19, Giriş Kat
Cağaloğlu - İstanbul
E-mail: siparis@selyayincilik.com
Tel. (0212) 522 96 72 Faks: (0212) 516 97 26

*SEL YAYINCILIK: 527
ISBN 978-975-570-546-0

İNTİHAR DÜKKÂNI
Jean Teulé
Roman

Türkçesi: İsmail Yerguz

Özgün Adı:
Le Magasin des Suicides

© Jean Teulé, 2007
© Editions Julliard, Paris, 2007
© Anatolialit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla, Sel Yayıncılık, 2011, 2018

Genel Yayın Yönetmeni: İrfan Sancı
Editör: Mert Tanaydın
Kapak tasarımı: Savaş Çekiç
Teknik hazırlık: Gülay Tunç

Birinci Baskı: Aralık, 2011
Dördüncü Baskı: Mart, 2018

Baskı ve Cilt: Yaylacık Matbaası
Fatih Sanayi Sitesi, 12/197-203
Topkapı-İstanbul, 567 80 03

Sertifika No: 11931

Jean Teulé

İntihar Dükkânı

Türkçesi: İsmail Yerguz

Roman

1

Şöyle hoş, insanın içini açan bir ışığın hiç girmediği bir dükkân. Giriş kapısının sol tarafındaki tek penceresinin önüne kartonlar dizilmiş, kâğıt kutular sıralanmış. Kapının kulpuna da küçük bir kara tahta asılmış.

Tavandaki neon ışıklar, gri arabasının içindeki bebeğe yaklaşan yaşlı bir kadının yüzünü aydınlatıyor:

— Aaa, gülüyor!

Pencerenin kenarında oturmuş, yazar kasanın önünde hesap yapan, daha genç, başka bir kadın – dükkân sahibi– isyan ediyor:

— Ne dediniz? Benim oğlum gülüyor mu? Yok canım, gülmez o. Ağzını oynatmıştır. Niçin gülsün ki?

Sonra yeniden hesaplarına dalıyor; bu sırada yaşlı kadın müşteri, üstü açık bebek arabasının etrafından dolaşıyor. Elindeki baston yüzünden, dengesini sağ-

layıp yürümekte zorlanıyor gibi bir hali var. Katarakt perdesi inmiş gözlerindeki ölümü çağrıştıran, karamsar ve şikâyetçi bakışlarıyla ısrar ediyor:

— Bence gülümsüyor.

— Çok şaşırtıcı bir şey bu, Tuvache ailesinde hiç kimse, hiçbir zaman gülmemiştir! diyor bebeğin annesi ve yaşlı kadının söylediklerinin doğru olup olmadığını anlamak için tezgâhın üstünden sarkıyor.

Tekrar kafasını kaldırıyor, kuş gibi boynunu uzatıyor ve sesleniyor:

— Mishima! Gel bak!

Döşemedeki küçük kapı ağız gibi açılıyor ve kel bir kafa çıkıyor deliğinden fırlayan bir dil gibi:

— Ne var? Ne oluyor?

Mishima Tuvache kucağında bir çimento torbasıyla mahzenden çıkıyor; karısı kendisine durumu anlatırken torbayı yere bırakıyor.

— Müşteri Alan'ın gülümsediğini iddia ediyor.

— Ne diyorsun sen Lucrèce?...

Kollarındaki çimento tozlarını silerken bebeğe yaklaşıyor adam, kuşkulu bir tavırla, uzun uzun bakıyor ve bir teşhis koyuyor:

— Kesinlikle karnı ağrıyor bunun. Karınları ağrıdığında dudaklarında böyle kıvrımlar oluşur... diyor ellerini bebeğin önünde üst üste getirip oynatarak. Kimi zaman gülümseme sanılır ama değildir. Yüz buruşturmadır bu.

Sonra parmaklarını bebek arabasının alt kısmına sürüyor ve yaşlı kadına açıklıyor durumu:

— Bakın. Dudak kenarlarını çenesine doğru aşağı çektiğimde, gülümsemiyor. Surat asıyor, erkek ve kız kardeşleri de böyleydi doğduklarında.

Yaşlı kadın:

— Şimdi çekin ellerinizi yüzünden lütfen, diyor.

Adam söyleneni yapıyor. Yaşlı kadın çığlık atıyor:

— Görüyorsunuz işte, gülümsüyor.

Mishima Tuvache dikiliyor, göğsünü şişiriyor ve öfkeyle soruyor:

— Siz ne istemiştiniz?

— Kendimi asmak için bir ip.

— Oturduğunuz evin tavanı yüksek mi? Tam bilmiyor musunuz? Şunu alın o zaman, iki metre yeter herhalde, diyor bir raftan kenevir ipi alarak. Kaygan düğümü de hazır! Yapacağınız tek şey başınızı geçirmek...

Kadın ödeme yaparken bebek arabasına döner:

— Gülümseyen bir çocuk görmek insanın yüreğine su serpiyor.

— Evet, evet, öyledir! diye mırıldanıyor Mishima. Haydi, evinize gidin. Orada yapacağınız iş daha önemli.

Yaşlı ve umutsuz kadın kasvetli bir gökyüzünün altında, omzuna doladığı iple çıkıp gidiyor. Adam dükkândaki işine dönüyor:

— Öf, iyi yırttık! Amma da sıktı be. Gülümsemiyor işte.

Anne kendi kendine hareket eden bebek arabasına yakın bir yerde duruyor. Yayların gıcırtısı arabanın

içinden gelen neşeli mırıldanmalara ve gülme seslerine karışıyor. Arabanın iki tarafındaki anne baba birbirlerine bakıyorlar, perişan olmuş bir halleri var:

— Hiç iyi olmadı bu...

2

— Alan!... Kaç kez söylemek gerekiyor sana bunu? Buradan çıkan müşterilere "görüşmek üzere" denmez. "Elveda" denir çünkü bir daha gelmeyecekler. Bunu bir gün kafana sokmayı becerebilecek misin?

Dükkânda çok sinirlenen Lucrèce Tuvache, arkasındaki kasılmış ellerinin arasında öfkesinin ritmiyle titreyen bir kâğıt saklıyor. Şortunu giymiş karşısında sırıtarak dikilen küçük oğlunu azarlıyor, ders veriyor ona.

— Sonra, içeri insanlar girdiğinde şarkı söyler gibi (taklidini yapıyor) "Günaydın, iyi münler, falan" demeyi bırak. İç karartıcı, ölümcül biri gibi konuşacaksın: "Kötü bir gün, hanımefendi..." ya da "Kapkaranlık bir gece diliyorum size beyefendi" diyeceksin. Özellikle de gülmeyeceksin! Müşterileri kaçırmak mı istiyorsun sen?... Gözlerini yuvarlayarak, işaret parmaklarını ku-

laklarının arkasından dikerek müşterileri karşılamayı kimden, nereden öğrendin sen böyle? Ne sanıyorsun sen kendini? İnsanlar buraya senin sırıtmanı seyretmek için mi geliyorlar? Çekilmez oldun artık. İçine bir alet takacağız senin ya da ameliyat ettireceğiz!

Bir altmış boyunda olan ve kırk yaşını dolduran Madam Tuvache çabuk parlayan biri. Genellikle kısa kestirdiği kestane rengi saçlarını kulaklarının arkasına atıyor, asimetrik perçemi bir hava veriyor saç biçimine.

Bir yandan bağırıp duran, bir yandan da arkasında sakladığı kâğıdı gösteren annesinin karşısında dikilen Alan'ın kumral bukleleri ise adeta bir vantilatörün etkisiyle uçuşuyor:

— Hem sonra, bu ne oluyor, okuldan getirdiğin bu resim?...

Kadın bir eliyle resmi uzatıyor ve konuşmaya başlıyor, öteki elinin işaret parmağını da büyük bir öfkeyle vuruyor kâğıda:

— Bir yol bir eve çıkıyor, evin kapısı ve pencereleri açık, gökyüzü masmavi ve güneş bütün ihtişamıyla parlıyor!... Senin manzaranda niye hava kirliliği ya da bulut yok? Nerede kafamıza Asya virüsleri sıçan göçmen kuşlar? Nerede radyasyon, teröristlerin patlattıkları bombalar? Bütünüyle gerçekdışı bir resim bu. Vincent ve Marilyn'in senin yaşındayken yaptıkları resimleri bir görsen hayran kalırsın!

Lucrèce raflarında çok sayıda parlak ve renkli şişelerin dizili olduğu bir dolabın ve on beş yaşındaki zayıf, tırnaklarını yiyen, dudaklarını ısıran, başının her

tarafı sargılı oğlunun önünden geçiyor. Onun yanında Marilyn oturuyor (on iki yaşında ve şişmanca), bir tabureye çökmüş, o hareketsiz halinin içinde kaybolmuş adeta –aslında bir esnese dünyayı yutacak bir hali var. Bu sırada Mishima kepengi indiriyor ve neonları söndürmeye başlıyor. Anne yazar kasanın altındaki bir çekmeceyi açıyor ve siparişleri yazdığı defterin arasından çıkardığı katlanmış iki kâğıdı açıyor:

— Marilyn'in şu resmine bak, ne kadar kasvetli, bir de Vincent'ınkine: tuğladan bir duvarın önünde parmaklıklar! Evet, işte bu, diyorum. Hayatın ne olduğunu biraz anlayabilmiş bir çocuk, diyorum!... Bandajlar içindeki kafasının patlayacağını sanan, migreni hiç eksik olmayan zavallı, iştahsız çocuk... Ama ailenin sanatçısı o, Van Gogh'umuz bizim!

Ve örnek gösteriyor anne onu:

— İntihar, kanında var onun. Gerçek bir Tuvache o ama sen, Alan...

Vincent, başparmağını emerek annesinin yanına büzülüyor:

— Tekrar karnına dönmek isterdim anne...

— Biliyorum... diye karşılık veriyor annesi, Vincent'ın başındaki Velpeau bandajlarını okşayıp küçük Alan'ın resmini incelerken. Çizmiş olduğun bu uzun ayaklı çocuk kim, evin yanındaki?

— Marilyn, diyor altı yaşındaki çocuk.

Bunun üzerine omuzları çökmüş Marilyn Tuvache yavaşça başını kaldırıyor, saçları yüzünü ve kırmızı burnunu neredeyse bütünüyle kapatıyor; annesi şaşırıyor:

— Onu niçin meşgul ve güzel bir tip olarak çizdin? Her zaman hiçbir işe yaramadığını ve çirkin olduğunu söyler o biliyorsun!

— Ben güzel buluyorum onu.

Marilyn elleriyle kulaklarına kapıyor, taburesinden atlıyor ve bağırarak dükkânın arka tarafına koşuyor, eve çıkan merdiveni tırmanıyor.

— Sonunda kız kardeşini ağlattın işte!... diye bağırıyor anne, baba dükkânın son neonlarını söndürürken.

3

— Mısır kraliçesi, Antonius'un ölümüne ağlayıp yandıktan sonra başına çiçeklerden bir taç taktı, daha sonra da banyosunu hazırlamalarını emretti...

Marilyn'in yatağına oturan anne uyutmak için kızına Kleopatra'nın intiharını anlatıyor:

— Kraliçe banyo yaptıktan sonra, masaya oturdu ve iyice karnını doyurdu. Köyden bir adam geldi ve Kleopatra'ya bir sepet getirdi. Muhafızlar içinde ne olduğunu sorunca, açtı sepeti, yaprakları kaldırdı ve incirleri gösterdi. Muhafızlar büyük ve güzel incirlere hayran kaldılar, adam gülümsedi ve almalarını istedi. Böylece güvendiler ona ve sepetiyle içeri girmesine izin verdiler.

Sırt üstü yatan ve gözleri kıpkırmızı olan Marilyn annesinin güzel sesiyle anlattığı hikâyeyi dinlerken tavana bakıyor:

— Kleopatra yemeğini yedikten sonra bir tablete bir şeyler yazdı, mumlayıp mühürledi ve Octavius'a gönderdi tableti, sonra bir kadın hizmetçisi dışında herkesi dışarı çıkardı ve odasının kapısını kapadı.

Marilyn'in gözkapakları kapanıyor ve daha sakince soluk alıp vermeye başlıyor...

— Octavius tableti açıp, Kleopatra'nın kendisinin de Antonius'la birlikte gömülmesi konusundaki rica ve yalvarmalarını okuyunca onun ne yapmış olduğunu anladı hemen. Yanına gidip onu kurtarmayı düşündü, sonra olup bitenleri öğrenmeleri için birilerini gönderdi... Her şey çok çabuk olup bitmişti, adamlar koşarak oraya gittiklerinde şaşkınlık içinde muhafızların hiçbir şeyin farkında olmadıklarını gördüler ve kapıyı açınca Kleopatra'nın cesediyle karşılaştılar, altın bir karyolada ve kraliçe kıyafetleri içinde. Iras adlı hizmetçisi kraliçenin başındaki tacı düzeltiyordu. Adamlardan biri öfkeyle bağırdı ona: "Ah, bu çok güzel işte Iras!" "Çok güzel ve soyunda bu kadar çok kral olan birine yakışan bir şey," diye karşılık verdi o da. Engerek yılanı incirlerin arasına gizlenmişti çünkü Kleopatra öyle emretmişti, hayvanın, kendisi farkında olmadan saldırması için. Ama incirleri alırken gördü yılanı ve "hah işte!" dedi, sonra kolunu sıvadı ve ısırması için uzattı.

Marilyn gözlerini açıyor, hipnotize olmuş gibi. Annesi saçlarını okşuyor ve hikâyeyi bitiriyor:

— Kleopatra'nın kolunda belli belirsiz iki ısırık bulundu. Kadının ölümüyle büyük bir umutsuzluğa kapılan Octavius onun yüce ruhuna hayran oldu ve

görkemli bir törenle Antonius'un yanına gömdürdü Kleopatra'yı.

— Men orada olsam yılan derisinden güsel ayakkabılar yapardım, Marilyn Kurt Cobain Diskoteği'ne gitsin diye! diyor Alan, ablasının odasının kapı aralığından.

Lucrèce birdenbire dönüyor ve küçük oğluna bakıp kaşlarını çatıyor:

— Doğru yatağa! Sana bir şey soran olmadı.

Sonra kalkarken kızına vaatte bulunuyor:

— Yarın akşam sana Sapho'nun bir çobanın aşkı uğruna kendisini nasıl bir falezden denize attığını anlatacağım...

— Anne, diyor Marilyn burnunu çekerek, büyüdüğüm zaman diskoya gidip erkeklerle dans edebilecek miyim?

— Hayır, tabii ki, sen kardeşine kulak asma. Saçmalıyor. Erkeklerin senin gibi bir sümsükle dans edebileceklerini nasıl hayal edebiliyorsun? Sen kâbus görmeye devam et, bu daha akıllıca olur.

Güzel ve ciddi bir yüze sahip olan Lucrèce Tuvache, odasına, kocasının yanına gittiğinde aşağıda biri telaşla çıngırağı çalıyor.

— Ha, evet, doğru ya, gece, nöbetçiyiz... diyor Mishima iç geçirerek. Geliyorum aşağıya şimdi.

Karanlıkta homurdanarak iniyor merdivenden:

— Hiçbir şey görmek mümkün değil. Başım gözüm yarılacak!

Merdivenin yukarısında Alan'ın sesi duyuluyor:

— Ama baba, karanlığa lanet edeceğine düğmeye bassana.

— Ah! Her şeyi bilen adam, senin bu öğütlerin!...

Ama gene de oğlunu dinliyor baba ve düğmeye basıp merdivendeki cızırdayan ampulün altından geçerek dükkâna ulaşıyor, neonların bir bölümünü yakıyor.

Tekrar yukarı çıktığında sırtını yastığa dayamış, elindeki dergiye gömülmüş karısı soruyor:

— Kimdi?

— Tanımıyorum, geçerken uğramış, elinde boş bir tabanca vardı. Pencerenin önündeki cephane kutularında buldum gerekli olan şeyi, kafasına bir mermi atması için. Sen ne okuyorsun?

— Geçen yılın istatistiklerini: her kırk dakikada bir intihar, yüz elli bin intihar girişimi, on iki bin ölü. Korkunç...

— Evet, korkunç, ne kadar çok başaramayan var bu işi. İyi ki biz burada bu işi yapıyoruz... Söndür lambanı sevgilim.

— Sen de söndür lambanı aşkım.

Kapının arkasında Alan'ın sesi çınlıyor:

— İyi rüyalar, anne. İyi rüyalar, baba.

Anneyle baba göğüs geçiriyorlar.

4

— İntihar Dükkânı, sizi dinliyorum!

Üstünde kan kırmızısı renginde bir gömlek bulunan Madam Tuvache telefonu kaldırıyor ve beklemesini istiyor karşı taraftan: "Ayrılmayın, mösyö," diyor ve bu arada sıkıntıdan ağzı yüzü birbirine girmiş bir kadın müşteriye parasının üstünü veriyor. Kadın elinde çevreye zarar vermeyen bir kâğıt torbayla dükkândan çıkmaya hazırlanıyor. Kâğıt torbanın bir yüzünde *İntihar Dükkânı* yazısı var. Öteki yüzünde ise şu yazı okunuyor: *Hayatta başarılı olamadınız mı? Bize gelin, ölümünüzü başaracaksınız!* Lucrèce kadın müşterisini uğurlarken: "Elveda, madam" diyor ve sonra tekrar telefonu alıyor eline:

— Alo? Siz misiniz Mösyö Çang! Tabii ki hatırladım sizi: ip, bu sabah, değil mi?... Siz?... Bizi mi istiyorsunuz?... Duyamıyorum (müşteri cep telefonundan konuşuyor büyük olasılıkla). Bizi cenazenize mi davet ediyorsunuz? Ah, çok naziksiniz! Ama ne zaman cenaze?

İp boynunuzda mı? O zaman, bugün salı, yarın çarşamba... yani tören perşembe günü olur. Ayrılmayın, eşime sorayım...

Dükkânın arka tarafına, taze ürünlerin bulunduğu yere doğru sesleniyor.

— Mishima! Mösyö Çang telefonda. Biliyorsun, Unutulmuş Dinler sitesinde kapıcı... Evet canım Muhammet Kulesinin kapıcısı. Perşembe günü cenaze törenine bekliyor bizi. *Ölüm Beni Irgalamaz* şirketinin yeni elemanının geleceği gün değil mi? Ha, o bir dahaki perşembe. İyi o zaman.

Tekrar telefonu alır eline:

— Alo? Mösyö Çang?... Alo!... (sonra durumu anlıyor ve kapatıyor telefonu.) İp çok temel ve etkili bir malzeme işte. Kenevir ısmarlamak gerekiyor. Şenlikler yakın... Marilyn, gel bak.

Marilyn Tuvache şimdi on yedi yaşında. Bitkin ve uyuşuk, iri memeleri sarkıyor, kendisine engel olan bedeninden utanıyor. Kocaman bir tişörtün içine saklamış bedeninin, tişörtün üstünde siyah şeritli beyaz bir dikdörtgen şekil var, dikdörtgenin içinde bir yazı: "YAŞAMAK ÖLDÜRÜR".

Elinde tüy süpürge, damarları kesmek amacıyla kullanılan tıraş bıçaklarının bulunduğu bir rafın kenarındaki tozları temizliyor isteksiz bir tavırla. Bu tıraş bıçaklarının bazıları pas tutmuş. Bunların yanındaki bir etikette şu yazı okunuyor: *"Yeteri kadar derin kesmeseniz de tetanoz olursunuz."* Anne kızından bir istekte bulunuyor:

— Çiçekçi dükkânı *Tristan ve İsolde*'ye git ve cenaze için bir çelenk al, küçük olsun! Şeride şunu yazdır: *Müşterimiz Mösyö Çang'a, İntihar Dükkânı.* Muhammet Kulesi'nden birçok kiracıyı davet etmiştir hiç kuşkusuz: "Kapıcımız bu işi başardı işte" diyeceklerdir mutlaka. Biraz reklamımızı yaparız. Haydi bakalım!... Sen değil

misin hep "ben ne iş yapabilirim anne?" diye soran. Sonra mezarlığın yeni bekçisine götüreceksin çelengi.

— Hizmetçilik her zaman bana düşüyor değil mi! Çünkü bir işe yaramıyorum burada! Onlar, erkekler niye gitmiyorlar?

— Vincent odasında icatlar yapıyor, Alan da dışarıda sonbahar güneşiyle sarhoş ediyor kendini. Rüzgârla oynuyor, bulutlarla konuşuyor. On bir yaşında... Onun durumu gerçekten pek iyi değil galiba. Haydi sen git.

Marilyn Tuvache dükkânın arka tarafında babasının konuştuğu adamı dikizliyor:

— Niçin yakışıklı müşteriler bana bakmıyorlar? Çok isterdim benimle ilgilenmelerini.

— Amma da aptal bu yahu! Sen onların buraya gönül eğlendirmeye mi geldiklerini sanıyorsun? Haydi yürü.

— Biz niçin kendimizi öldüremiyoruz anne?

— Yüz kere söyledim sana: Çünkü mümkün değil bu. Dükkânı kim çalıştıracak sonra? Burada bir misyonumuz var bizim Tuvache'lar olarak! Yani biz derken Alan'ı ayrı tutuyorum tabii ki. Haydi yürü.

— Hıhı... Peki... Tamam...

— Zavallı aptal...

Anne tezgâhın arkasından çıkıyor, dükkânın kapısını kapayan şekilsiz kızı içini acıtıyor:

— -O yaşta ben de öyleydim: Gevşek ve huysuz, Mishima'ya rastlayıncaya kadar aptal sanıyordum kendimi.

Raflardan birine sürdüğü parmağına biraz toz bulaşıyor.

— Ben temizlik yaptığım zamanlarda, köşeler temiz olmak istediklerinde onlara biraz yaklaşmam yeterli oluyordu...

Tüy süpürgeyi eline alıyor, kızının bıraktığı işi devralıyor ve tıraş bıçaklarının yerlerini özenle değiştiriyor.

Eve çıkan merdivenin dibindeki taze ürün reyonunun başında, sırtında bir yelek olan Mishima kendisinden daha uzun boylu, adaleli bir adama malını övüyor:

— Benden özgün ve erkeksi bir şey istiyorsunuz, ben de size şunu öneriyorum: *seppuku* –halk buna *hara-kiri* diyor – argo bir sözcük tabii bu. Ama tabii herkese tavsiye etmiyorum bunu çünkü sportif bir şey bu! Ancak siz güçlü kuvvetlisiniz, sporcusunuz değil mi? Sizin neydi... Özür dilerim, burada olduğunuza göre "Mesleğiniz ne?" diye sormam gerekirdi.

— Montherlant Lisesi'nde jimnastik öğretmeni.

— Evet, ne diyordum ben!

— Meslektaşlarıma da öğrencilere da katlanamıyorum artık...

— Evet, çocuklar zordur bazen, diyor Mishima. Biz de, anlıyorum durumu, küçükle...

— Benzin ya da napalm düşünmüştüm ben...

— Ah, bir okulun üstü kapalı avlusunda güzel bir ölüm, bir kurban töreni, hiç fena olmaz, diyor Mishima. Bunun için bütün gereçler var elimizde ama açıkçası, seppuku... Yani fazla bir harcama yaptırmak istemem size aslında, ama yine de siz bilirsiniz tabii.

Yapılı ve sportif beden hocası iki öneri arasında duraksıyor:

— Kurban, hara-kiri...

— Seppuku, diye düzeltiyor Mösyö Tuvache.

— Çok fazla malzeme gerekir mi?

— Boyunuza göre bir samuray kimonosu. Bende bir XXL olması gerekiyor ve de bir *tanto* tabii ki. Bir sürü hikâye anlatılır bu tanto hakkında ama bakın, yani, sonuçta biraz kısa bir kılıçtır, diye kestirip atıyor Mösyö Tuvache ve duvardan beyaz bir kesici aleti (hiç de kısa olmayan) indiriyor, müşterisinin ellerine bırakıyor. Ben

kendim biliyorum bunları. Keskin tarafına dokunun. Tereyağına girer gibi girer bedeninize.

Jimnastik öğretmeni parlak kılıca bakarken suratı asılıyor ve bu arada Mishima bir kutudan bir kimono çıkarıp, önüne seriyor.

— Büyük oğlum üstüne kırmızı ipekten bir haç dikmeyi akıl etti, kılıcın nereye saplanacağının belli olması için, çünkü insanlar kimi zaman göğüs kemiğinde çok yüksek bir noktaya saplıyorlar kılıcı, girmiyor kılıç ya da çok aşağıya, göbeğe saplıyorlar. O zaman da solucan gibi apandisitinizi delersiniz, hiçbir işe yaramaz.

— Pahalı mı? diye soruyor öğretmen.

— Takımı üç yüz avro-yen.

— Ah, ucuz değilmiş! Ödeme konusunda acaba...

— Taksit mi? diye sordu Mishima. Bizde ha? Şaka ediyorsunuz herhalde, isterseniz bir de düzenli müşterilerimiz için bir kart yapalım.

— Sizi anlıyorum tabii de, söylediğiniz rakam çok yüksek.

— Bir bidon napalmden daha masraflıdır ama unutmayın ki son harcamanız olacak bu... Ayrıca seppuku aristokratik intiharlar içindir. Ve ben bunu sadece adımı Mishima koydukları için söylemiyorum.

Müşteri duraksıyor.

— Cesaret gösteremezsem, diye korkuyorum... Bir itirafta bulunuyor depresif öğretmen tantonun ağırlığını yoklarken. Eve servisiniz yok mu?

— Hayır! diyor Mösyö Tuvache gücenmiş gibi. Katil değiliz biz herhalde. Unutmayın ki yasaktır bu iş. Biz gerekli araç gereci sağlıyoruz ve insanlar başlarının çaresine bakıyorlar. Onların meselesi bu. Bizim işimiz kaliteli ürünler satarak hizmet vermek sadece, diye sürdürüyor konuşmasını müşteriyi kasaya doğru götüren Mishima.

Kimonoyu özenle katladıktan sonra kılıçla birlikte bir torbaya koyarak kendini temize çıkarıyor:

— Birçok insan acemilik ediyor... Biliyor musunuz, yüz elli bin insan intihara teşebbüs ediyor ve yüz otuz sekiz bini başarılı olamıyor. Ve bu insanların çoğu daha sonra tekerlekli sandalyeye mahkûm olarak yaşıyor, yaşam boyu sakat kalıyorlar, halbuki bizde... Bizim intiharlarımız garantilidir. Sonu ölümdür, öyle olmadığında para geri verilir! Haydi, haydi, pişman olmayacaksınız bu alışverişten, sizin gibi bir atlet!... Derin bir nefes alıyorsunuz ve hop, iş bitiyor! Ayrıca her zaman şunu söylerim, insan bir kez ölür ve bunun unutulmaz bir an olması gerekir.

Mishima jimnastik öğretmeninden aldığı parayı kasaya koyuyor, sonra paranın üstünü verirken şöyle devam ediyor:

— Bakın, size bir meslek sırrı vereceğim...

Kimsenin dinlemediğinden emin olmak için etrafı kolaçan ettikten sonra şöyle diyor:

— Bu işi yemek salonunda yapacağınız zaman diz çökün ve o zaman kılıç iyice saplanmasa bile... çünkü mutlaka girecektir bedeninize... diz çökmüş durumda olduğunuza göre karnınızın üstüne düşeceksiniz ve işte o zaman kılıç sapına kadar girecektir bedeninize. Sizi bu durumda bulan dostlarınız çok heyecanlanacaklar böylece! Hiç dostunuz yok mu?... O zaman adli tabip heyecanlanacak ve şöyle diyecektir: "Kendi gözünün yaşına hiç bakmamış bu adam!"

— Teşekkürler, dedi müşteri, gerçekleştireceği eylemin düşüncesiyle orada çöküvermişti sanki.

— Rica ederim, görevimiz. Her zaman hizmetinizdeyiz.

— Lucrèce! Gelebilir misin?

5

Madam Tuvache dükkânın arka tarafındaki merdivenin dibindeki bir kapıyı açarak ortaya çıkıyor. Yüzünde bir gaz maskesi var, boğazından kafasının tepesine kadar hiçbir yeri gözükmüyor. Yüzünün ortasındaki yuvarlak görme delikleri ve ağız kısmının önündeki kocaman hava deliğiyle öfkeli bir sineğe benziyor.

Sırtında beyaz bir gömlek var, kendisini çağıran kocasının yanına giderken lastik cerrah eldivenlerini çıkarıyor. Önünde bir kadın müşteri duran kocası ona sesleniyor:

— Hanımefendi, kadınların kullanabileceği bir şey istiyor.

— Von-von-von, von-von-von!... diye vızıldıyor Madam Tuvache'ın sinek yüzü, korunma aygıtının yüzünde olduğunu fark ediyor, çıkarıyor gaz maske-

sini yüzünden ve ellerinin arasına alıyor. Evet, kadınların kullanabileceği bir şey, zehir! En etkili kadınsı madde. Ben de arka taraftaki mutfakta zehir hazırlamakla meşguldüm zaten...

Gömleğinin düğmelerini çözüyor ve elindekileri kasanın yanındaki tezgâha koyuyor:

— Zehir... Ne verebilirim size? Temas zehrini mi tercih ederdiniz –dokunuyorsunuz ve ölüyorsunuz– içinize çekmek mi isterdiniz yoksa yutmak mı?

— Uf... diye bir ses çıkarıyor kadın, böyle bir soru beklemediği her halinden bellidir. En iyisi hangisi?

— Temas, hızlı olur!... diyor Lucrèce. Mavi yılan balığı asidi, yaldızlı kurbağa zehri, akşam yıldızı, hava perileri afeti, karın ağrıtan jöle, boz nefret, bayıltan yağ, kedi balığı zehri... Hepsi bu kadar değil. Bazıları taze ürün bölümünde, diyor şişelerin bulunduğu bir dolabın önünde.

— İçe çekme nasıl oluyor?

— Çok basit, şişenin kapağını açıyorsunuz ve içindekini içinize çekiyorsunuz. Çılgın dans, asılmışın soluğu, sarı bulut, öldüren göz zehri, çöl esintisi olabilir...

— Ah, tercih yapamıyorum. Sizin de zamanınızı alıyorum, diyor kadın.

— Olur mu hiç öyle şey? diye karşılık veriyor Madam Tuvache. Tercih yapamamanız çok normal. Yutacak bir şey isterseniz baş döndüren balımız var, deriyi kızıl renge bürüyor çünkü bu zehri yuttuğunuzda ter yerine kan çıkıyor bedeninizden.

Kadın müşteri dudak büküyor.

— Tek kelimeyle, söyler misiniz, bunu hangi nedenle yapmak istiyorsunuz? diye soruyor Lucrèce.

— Bir yakınımı kaybettim ve kendimi bir türlü toplayamıyorum, sürekli onu düşünüyorum. İşte size geldim alışveriş için, bu olayı unutmak için tek çözüm yolu bu.

— Öyle mi? O halde striknin tavsiye ederim size. Kusturan ceviz hülasası. Yutar yutmaz hafızanızı kaybediyorsunuz... Böylelikle acı çekmezsiniz, üzülmezsiniz... Daha sonra felç gelir, zehirlenen kişi hiçbir şey hatırlamadan boğularak ölür. Tam size göre bu.

— Kusturan ceviz... diyor gözkapakları yorgun, yaşlı kadın avuçlarını ovuşturarak.

— Ama son kez üzülmek, sıkılmak isterseniz, kendi zehrinizi kendiniz hazırlayabilirsiniz, diyor Lucrèce. Ölüme hazırlanırken sıkıntılarını hatırlamak isteyen çok kadın var. Sözgelimi dijitalin: Taze ürün bölümünde bulunan yüksükotu taçyapraklarını havanda dövüyorsunuz. Bildiğiniz gibi bunlar sıkılan insanların yumuşak ellerine benzeyen, düşen parmaklar biçiminde çiçek salkımlarıdır. Bunlar ince toz haline gelince suyun içine atıyorsunuz ve kaynatıyorsunuz. Sonra soğumaya bırakıyorsunuz –hıçkırarak ağlayacak ve eyleminizi açıklamak amacıyla bir mektup yazacak kadar zamanınız olur–, sonra süzüyorsunuz bu karışımı. Tekrar ateşe koyuyorsunuz, sıvı buharlaşıncaya kadar. Böylece beyaz kristal tuz elde ediyorsunuz ve yutuyorsunuz bu tuzu. Bunun avantajı pahalı olmaması: demeti 2,50! Ayrıca çok şiddetli zehir çıkarılan striknos dalları, tenobromin için çobanpüskülü taneleri de var...

Bu sayım dökümle sarhoş olan kadın müşteri ne diyeceğini bilemiyor:

— Siz olsanız hangisini tercih ederdiniz?

— Ben, bilemem, diyor Lucrèce üzülerek.

Etkili bir güzellikteki ciddi bakışları dalıp gidiyor, sanki çok uzaklara bakıyormuş gibi. Dükkânda değilmiş gibi sanki.

— Biz de depresyondayız ve bizim de intihar etmek için gerekçelerimiz var ama kendi ürünlerimizi yiyemeyiz, içemeyiz, bunu yaparsak ne olur, içimizde zehri son yutan kişi aceleyle kepengi indirir. Peki müşteriler ne olacak o zaman?

Madam Tuvache daha sonra tekrar bu dünyaya dönüyor sanki:

— Benim bildiğim, siyanür dili kurutur ve hoş olmayan bir duygu verir. Ben hazırladığım siyanüre ağzı serinletsin diye nane yaprağı katıyorum... Bunlar küçük ikramlarımız. Ayrıca günün kokteyli de oluyor bizde! Bu sabah ne hazırlamıştım?

Pencerenin kulpuna asılı küçük kara tahtaya bakıyor, tebeşirle *Uyku Perisi* yazılı tahtada.

— Tabii ya, *Uyku Perisi*! Nasıl düşünemedim ben bunu daha önce? Son zamanlarda kafam nerede bilemiyorum. Siz, temas, yutma ve içe çekme arasında bir tercih yapamıyorsunuz, işte bu üçünün karışımı: güzelavratotu, karın ağrıtan jöle ve çöl esintisi. Son anda yapacağınız seçim ne olursa olsun, hazırlanan kokteyli içtiğinizde hem ağzınızla temas ederek hem de içinize çekerek iş biter.

— Tamam, onu alıyorum, diye karar veriyor kadın müşteri.

— Pişman olmayacaksınız. Ah! Ne aptalım, şunu söylemeyi unutuyordum size: "Durumunuzdan haberdar edin beni lütfen." Bu çocuk beni deli ediyor! diye homurdanmaya başlıyor Lucrèce, iplerin bulunduğu rafın önünde ayakları bitişik, elleri başında duran Alan'a bakarak. Çocuklarınız var mı Madam?

— Tabii bir çocuğum vardı, 22 kalibrelik tüfek mermisi almaya gelmişti size bir gün.

— Öyle mi...

— Her şeyi kapkara görüyordu. Hiçbir zaman mutlu etmeyi başaramadım onu...

— Biz de aynı, küçük oğlumuzu mutlu edemedik bir türlü... diyor üzüntü içinde Madam Tuvache. O da her şeyi tozpembe görüyor, düşünebiliyor musunuz? Böyle bir şey mümkünmüş gibi! Nasıl oldu bilemiyoruz. İnanın onu da öbür ikisi gibi yetiştirdik, gayet güzel depresif tipler, oysa bu her şeyi iyi tarafından alıyor, diyor Lucrèce iç geçirip elini sinirli bir şekilde havaya kaldırarak. Moralinin bozulması için televizyonda haberleri izlemeye zorluyoruz ama iki yüz elli yolcu taşıyan bir uçak düştüğünde ve yolculardan iki yüz kırk yedisi öldüğünde o kurtulan yolcu sayısıyla ilgileniyor sadece! (Taklidini yapıyor oğlunun:) "Gördün mü anne hayat ne kadar güsel! Gökten üç kişi düşmüş ve hiçbir yerlerine bir sey olmamış." Kocam da ben de bıktık artık. İnanın dükkânla uğraşmasak biz de kesinlikle bir kadeh *Uyku Perisi* yuvarlardık.

Kafası karışan kadın müşteri Alan'a yaklaşıyor:

— Şu köşedeki mi?...

Alan kumral, bukleli saçlı kafasını kadına çeviriyor. Çocuğun ağzı geniş bir bantla sıkıca kapatılmış. Pembe bantta muzipçe bir gülümseme, çıkarılmış bir dil figürü –keçe kalemiyle çizilmiş ve dudakların birleşme yerleri aşağı doğru çekilmiş– çok huysuz biri havası veriyor ona.

Uyku Perisi şişesini saran annesi kadına açıklıyor durumu:

— Ağabeyi Vincent çizdi gülümseme figürünü. Ben onu dilini çıkarmış halde çizmesini istemiyordum pek ama onun ağzından sürekli 'hayat şahane' lafını duymaktan çok daha iyi bu...

Kadın müşteri bandı inceliyor. Dudaklara yapıştırılan bandın kıvrımlarından gülümseme resminin altında çocuğun gülümsediği görülüyor. Lucrèce torbayı teslim ediyor kadına:

— Cezalı. Okulda kimler intihar eder diye bir soru sorulduğunda "İsviçre'de yaşayanlar" diye cevap vermiş.

6

Oturan Vincent'ın çok zayıf bedeni patlayıcı resimleriyle süslü gri bir elbisenin içinde sallanıp duruyor: dinamit çubukları, sarı ve yeşil renkli ışıklar saçan fitilli siyah bomba resimleri. Yirmi yaşında. Odasının duvarları bomboş. Üstünde bir yığın ıvır zıvırın bulunduğu, ince bir duvara dayanmış bir masanın hemen yanındaki daracık bir karyolanın karşısında duruyor ve elinde bir yapıştırıcı tüpü var. Tuvache'ların büyük oğlunun yüzünde diken diken olmuş, kısacık bir kızıl sakal ve yay gibi kıvrılmış çok gür kaşlar var. Güçlükle soluk alıp veriyor, titriyor adeta soluğu, sabit ve karamsar bakışları, içindeki kımıltının trajik yansımasını ele veriyor. Velpeau bantları şiddetli baş ağrıları içindeki kafatasını iyice sıkıştırıyor. Kan çıkarıncaya kadar ısırdığı kalın alt dudağı pembe kabuklarla şişmiş, üst dudağı ise kıpkırmızı ve çok ince. Küçük bir sirk çadırının parlak renkli bezi gibi görünerek ayağa kalkıyor. Önündeki masada

kuruluş halinde olan tuhaf bir ölüm maketi var, arkasında, ince duvarın öbür tarafından bir ses geliyor:

— *Söy-le, söy-le, söy-le!...*

Vincent maketi bir yumrukla dağıtıyor:

— Anne!!!

— Ne oluyor? diye bağırıyor annesi mutfaktan.

— Alan neşeli parçalar çalıyor!

— Ah bu çocuk, ah bu çocuk... Ah bu rezili besleyeceğime niçin bir engerek yılanı doğurmadım! diye homurdanıyor Lucrèce, koridora geliyor ve küçük oğlunun odasının kapısını açıyor. Kapat şunu hemen! Kaç defa söyledik sana, bu şen şakrak şeyleri dinlemeyeceksin diye! Cenaze marşları köpekler için mi bestelendi? Bu neşeli parçaları dinlediğinde ağabeyine nasıl bir sıkıntı verdiğini çok iyi biliyorsun, başı ağrıyor bunları dinleyince. Kadın daha sonra Vincent'ın odasına giriyor ve masada, maketin dağılan parçalarını görüyor ve tekrar Alan'a bağırmaya başlıyor: Bravo, on üstünden on! Senin müziğin yüzünden yaşanan şu felakete bak. İftihar edebilirsin kendinle!

Baba da geliyor: "Ne oluyor?" Bu arada Marilyn ortaya çıkıyor ayaklarını sürüye sürüye. Üçü birden (Lucrèce, Marilyn ve Mishima) Vincent'ın çevresinde toplanıyorlar.

— Küçük oğlun gene münasebetsizliklerinden geri kalmadı! diye bağırıyor anne.

— O benim oğlum değil, diye karşılık veriyor baba. Benim oğlum Vincent. Gerçek bir Tuvache'tır o.

— Ben peki, diye soruyor Marilyn, ben senin neyinim?

Mishima büyük oğlunun bandajlı kafasını okşuyor.

— Ne oldu? Kırdın mı maketini?

— Ne maketi? diye soruyor Marilyn.

Vincent hıçkırıyor:

— İntihar teması üstüne bir eğlence parkı maketi.

— Ne?

7

— Yaşamlarına son vermek isteyenler için panayır gibi bir şey olacaktı... Panayır gibi. Atış yerinde müşteriler para ödeyeceklerdi ama hedef olmak için.

Mishima, Vincent'ı dinlerken yatağa oturuyor:

— Benim oğlum bir dâhi.

— Tam anlamıyla ölümcül bir eğlence parkı olacaktı. Gözyaşları, küçük yollarda yürüyen müşterilerin yanaklarından sel gibi akacaktı, satılan kızarmış patates ve zehirli mantarlar pişirilirken çıkan dumanlar kaplayacaktı her tarafı.

"Penis biçiminde orman mantarları!" diye bağıran Lucrèce ve Marilyn de havaya giriyorlar, kızarmış patates kokularını içlerine çekiyorlar...

— Mekanik orglarla hüzünlü şarkılar çalınacaktı. İnsanlar, fırlatma yerlerinden sapanla atılan taşlar gibi

kentin üstüne atılacaktı. Âşıklar el ele, kazıklardan oluşturulmuş çok yüksek bir duvardan ve bir falezden aşağı atlayacaklardı.

Marilyn ellerini ovuşturuyor.

— Hayalet bir trenin tekerlek gıcırtıları arasında hıçkırıklara karışan gülmeler, tuhaf ve tümü ölümcül tuzaklarla dolu sahte bir gotik şatonun içine sızacaktı: elektrik şoku, boğma, sırtlara geçirilen bilenmiş tırmıklar. Bunalmış bir insana destek olmaya gelmiş dostlar ya da akrabalar ellerinde, içinde umudunu yitirmiş insanın küllerinin bulunduğu küçük bir kutuyla döneceklerdi, çünkü alanın bir ucunda bedenlerin bir bir içine düşeceği bir krematoryum olacaktı.

— Şahane, dedi baba.

— Babam kazana yakıt atacaktı. Annem bilet satacaktı...

— Ben ne iş yapacaktım? diye soruyor Marilyn. Benim görevim ne olacaktı?

Vincent Tuvache başını yavaşça kız kardeşine doğru çeviriyor. Bakışlarının kavrayıcı ve etkileyici gücü ve kafasındaki sargının altında bunalım izlerinin hasarlı parıltısı!... Dışarıdan, karanlık odasının küçük penceresinin camından içeri giren sarı, yoğun ve çılgın bir neon reklam ışığı yüzüne vuruyor. Yüzünün gölgeleri çok soluk yeşil bir renge bürünüyor ve kısa kızıl sakalında resim fırçasıyla yapılmış yıldız biçiminde şekiller görülüyor sanki. Yapay ışık karşısında, kendi kendini yok eden inanılmaz bir tutkunun titremeleriyle taçlanıyor aynı zamanda. Çevresindeki üç kişi bu yürek parçalayan çığlığı heyecan içinde tekrar duyuyorlar. Işık

değişiyor ve kırmızı oluyor. Başını eğen Vincent bir bomba sesi duymuş gibi konuşmaya başlıyor:

— Rüya görüyormuş ve uyanıyormuş gibi olacaktım, yeniden uyuyormuş ve gene aynı periler âlemine dalıyormuşum gibi olacaktım, aynı dekor...

— Bu proje çok uzun zamandan beri mi var kafanda? diye soruyor anne.

— İki yanı ağaçlı yollarda, alçak büyücü kılığındaki görevliler zehirli aşk elmaları ikram edeceklerdi. "Buyrun matmazel. Bu zehirli elmayı yiyin...", sonra başka birine gideceklerdi.

— Bu işi ben yapabilirdim, diyor Marilyn. Ben çirkinim.

Büyük oğlan bütün projelerini anlatıyor: Yirmi sekiz metre yükseklikteki zemini görülmeyecek olan Büyük Çark'ın kabinleri ve yükselen rayları baş döndürücü bir inişten sonra son hızla giderken birdenbire duran tamamlanmamış Büyük Sekiz gösterisi. Biraz önce bir yumrukta parçaladığı maketi gösteriyor ve bu sırada odasından çıkmış olan erkek kardeşi, Vincent'ın odasının açık kapısının önünden geçerken parmaklarını çıtırdatarak mırıldanıyor:

— *Don't worry, be happy!...*

Öfkeyle bağırmaya başlayan anne ona doğru dönüyor ve yumruklarını gösteriyor. Alan'ın kastanyetli parmakları ona ve kocasına karanlık bir uçurum gibi görünüyor.

8

— Aslında, sayın mümessil, biz üçüncü çocuğu istemiyorduk. Delik bir prezervatifi denediğimiz için doğdu bu çocuk. Biliyorsunuz, cinsel hastalıkların bulaşmasıyla ölmek isteyenlere satılanlar var ya, işe yarıyorlar mı diye önce biz bir deneyelim demiştik.

Lucrèce kadere lanet ederek başını sallıyor:

— Bizim kendi ürünlerimizden birini deneseydiniz şans diye bir şeyin var olmadığını anlardınız.

— *Ölüm Beni Irgalamaz* prezervatifleri kesinlikle gözeneklidir. Bize güven duymalısınız, diye karşılık veriyor mümessil.

— Ne de olsa... diyor birdenbire dükkânda boy gösteren Alan'ın annesi iç geçirerek.

— İyi günler anne! İyi günler baba! İyi günler efendim!... diyor Alan ve mümessilin iki yanağından ki-

barca öpüyor. Gördünüs mü, yağmur yağıyor, bu iyi iste. Su gerekiyor, değil mi?

— Okul nasıldı? diye soruyor annesi.

— Çok iyi. Müzik dersinde sarkı söyledim ve bütün sınıfı güldürdüm.

— Gördünüz mü, ne dedim ben size? diye haykırıyor Madam Tuvache, oğlunu göstererek.

— Gerçekten, kolay bir çocuğa benzemiyor... diyor mümessil yanaklarını kurularken. Öbür ikisi böyle değildir umarım!

— Yok, onlar iç geçirerek ve sizi iterek geçerlerdi yanınızdan ve kesinlikle özür dilemezlerdi. Büyük oğlan, iştahsız olsa da bizi kesinlikle düş kırıklığına uğratmıyor, odasından hiç çıkmıyor neredeyse ama yakında on sekizine girecek olan zavallı Marilyn kendini beceriksiz ve aptal buluyor, burada lüzumsuz olduğuna inanıyor. Sürekli ateşi var ve terliyor. Bir şeyler yapıp işe yaradığını hissetmek istiyor aslında.

— Hı hı... diye bir ses çıkaran *Ölüm Beni Irgalamaz*'ın yeni mümessili çantasını açıp bir sipariş defteri çıkarıyor içinden.

İlk kez gördüğü dükkânın her köşesini tarıyor bakışlarıyla:

— Dükkânınız çok güzel. Ve gökdelenler arasında çok şaşırtıcı. Ah, evet, gerçekten, Bérégovoy bulvarının en güzel dükkânı! Sonra, dışarısı, cepheniz çok ilginç. Çatının üstünde ince bir kule var, çan kulesi ya da minare gibi, o ne oluyor? Daha önce neymiş burası? Kilise mi, şapel mi?

— ...Ya da cami, belki bir tapınak. Kimse bilmiyor, diyor Lucrèce. Üst katta koridor boyunca sıralanmış odalar rahiplerin hücreleriydi muhtemelen ve bunlar daha sonra odalara, yemek salonuna ve mutfağa dönüştürülmüş. Sonra sol taraftaki sahanlıktaki küçük kapı, kulenin taşları yıpranmış sarmal merdivenine açılıyor ama kullanılmıyor hiç. Aşağıdaki, eskiden muhtemelen ayin eşyaları konulan odada ben zehir hazırlıyorum şimdi.

Mümessil parmaklarının kemikli kısımlarını duvara vuruyor, boşluk.

— Her tarafı alçıyla mı kapattınız? (Sonra kendi kendine konuşuyor, bakışlarını diktiği vitrinleri yorumluyor) Ortada ikili bir dolap, yan duvarların her birinde birer dolap... Eski usul Delft döşeme, tavanda güzel bir morg ışıklandırması, havadar, söyler misiniz bana lütfen burada başka şeyler satılabilir miydi hiç?... Kaygan düğümler de bu raftaymış...

— Tabii, sizden gene kenevir alacağız, diyor o zamana kadar hiç konuşmayan Mishima. Akşamları ben kendim sarıyorum ipleri televizyonda dramatik olayları seyrederken. Ayrıca insanlar el sanatları ürünlerini seviyorlar. Bir ara sanayi ürünleri ipler kullandık. İnsanlar taburelerden düştüler.

— Küçük bir koli hazırlayayım mı sizin için? diyor mümessil.

— Siyanür de koyun, diyor şişelerin dizili olduğu sol taraftaki duvardaki dolabın önünde duran Lucrèce, hiç kalmadı neredeyse. Bir de arsenikli toprak, elli kiloluk bir torba hazırlayın.

— Bir kimono, XXL, diye ekliyor Mishima.

Mümessil dükkânda gezinirken siparişleri bir bir yazıyor ve taze ürünlerin bulunduğu yere gelince şaşırıyor:

— Burası çok boş. Tamam, birkaç yüksükotu taçyaprağı, siyah çobanpüskülü taneleri, parlayan mantarlar, *Galerina marginata* var ama havasız kalmamaları için delikli kutularda tutulan çok fazla hayvan yok...

— Ah! Hayvanlarla başımız sürekli dertte, diyor Mishima, yaldızlı kurbağalar olsun, üçgen başlı yılanlar olsun, karadul örümcekleri olsun... Hepsiyle başımız dertte, diyerek açıklamaya devam ediyor mümessile, sorun şurada, insanlar o kadar yalnız ki satın aldıkları zehirli hayvanlara bağlanıyorlar. Hayvanlar da ilginç, hissediyorlar durumu ve ısırmıyorlar o insanları. Hatırlıyorsun değil mi Lucrèce, bir keresinde bir kadın müşteri bizden zehirli yerörümceği almıştı, dükkâna geri geldi. Çok şaşırmıştım, iğne satıp satmadığımı sordu. Ben gözlerini oymak için istiyor sandım. Hiç ilgisi yoktu, Denise adını verdiği örümceğine incili pamuk patikler örecekmiş meğer. Arkadaş olmuşlar, kadın da çantasında taşıyordu zaten hayvanı. Çıkardı ve avcunda dolaştırdı. Ben "koyun çantanıza!" diye bağırıyordum telaşla, o ise gülüyordu "Denise tekrar yaşama zevki verdi bana" diyerek.

— Gene bir keresinde, bu arada Lucrèce giriyor araya, depresif bir tip zehirli kobra almıştı ama hiçbir zaman zehir saçmamış bu kobra ve müşteri sonunda Charles Trenet diye çağırmaya başlamış onu. Adolf diyemez miydi? Biz intihar eden ünlülerin adlarını verdik

çocuklarımıza: Van Gogh'un Vincent'ı, Monroe'nun Marilyn'i...

— Niçin Alan peki? diye soruyor mümessil.

— Yılanına Nino Ferrer adını verseydi, anlaşılabilirdi bu, diye devam ediyor konuşmasına Lucrèce ısrarla ve soruyu duymazdan gelerek.

— Yok, gerçekten, hayvanlar çok aldatıcı, düş kırıcı, diye araya giriyor Mishima. Yaldızlı kurbağalar kaçtıklarında dükkânın her tarafında zıplıyorlar. Bu hayvanları ağla yakalamaya çalışmak zor, özellikle dokunmamak gerekir yoksa ölürsünüz. Hayvan almayacağız artık ve bu taze ürün reyonu hayvansız ne olacak bilmiyorum

Eve çıkan merdivenlerde oturan Alan'ın elinde küçük, plastik, sap gibi bir şey var. Alan, bu sapın ucundaki halkaya üflüyor. Sabun köpükleri uçuşuyor havada. Bu renkli ve parlak sabun köpükleri İntihar Dükkânı'nda yükseliyor, alçalıyor. Raflar arasında kaygısız, tasasız gözden kayboluyorlar. Mishima da boynunu kıvırıp durarak yolculuklarını izliyor onların.

Büyük bir sabunlu su kabarcığı mümessilin kirpiklerinde patlıyor, mümessil gözünü siliyor ve gülümseyerek tezgâhtaki çantasına doğru yöneliyor: "Zor durumda olan küçük çocuğunuzla ilgili yararlı bazı fikirler verebilirim belki."

— Kim? Alan mı?

— Hayır, o değil... kız için. *Ölüm Beni Irgalamaz*'da onun için hiçbir tehlikesi olmayan bir ürün pazarlandı.

— Onun için hiçbir tehlikesi olmayan mı? diye soruyor Lucrèce.

9

— Bir kasım... Doğum günün kutlu olsun, Marilyn!!!

Anne mutfaktan çıkıyor, elindeki metalik tepside tabut biçiminde bir doğum günü pastası var. Baba, yemek salonundaki yuvarlak masanın önünde şampanya patlatıyor ve kızının kadehini doldururken şöyle diyor ona:

— Bir yıl daha az yaşayacağını düşün!...

Köpük yükseliyor kadehte. Marilyn Tuvache işaret parmağını koyuyor kadehin kenarına ve köpük dağılıyor. Pasta, masanın ortasında, bitmiş akşam yemeğinin yemeğinin artıkları arasında ve Mishima'nın şampanya vermek istediği Vincent'in hiç dokunulmamış, boş tabağı önünde ölümcül ihtişamıyla duruyor.

— Teşekkür ederim, baba. İstemiyorum.

Baba Alan'ın kadehine birkaç damla döküyor.

— Haydi bakalım! Sen ki her zaman mutlusun iç... çocukluğunu ve ergenlik dönemini bitirmiş olan kız kardeşini kutluyoruz bugün. Bunu da gördük.

Pastanın sütlü çikolatasının dikey görünümü ölü yakmada kullanılan cilalanmış kavak ağacına benziyor. Çizgilerle süslenmiş siyah kakaolu üst kısmı ise akaju ağacını andırıyor. Yüksekliğinin üçte ikilik bölümü kremşanti bir yastığın üstüne açılıyor, yastığın üstünde pembe badem ezmesinden bir baş var. Limon kabuklarından oluşan parlak sarı saçlar süslüyor bu başı.

— Ah, bu benim! diye haykırıyor Marilyn ellerini dudaklarına götürerek. Ne kadar güzel anne!

— Ben fazla bir şey yapmadım, diyor anne tevazu içinde. Vincent düşündü ve çizdi. Pişiremedi zavallı yemekten nefret ettiği için ama mumlarla da o ilgilendi.

Bej renkli ve ip gibi saçaklanan mumlar hafifçe erimiş, yan yana duran ve yanan iki rakam biçiminde bükülmüştü. Marilyn *bir*'i alıyor ve *sekiz*'in öbür tarafına koyuyor: "Seksen bir yaşında olmak isterdim..." Sonra da kendi varlığından kurtuluyormuş gibi üflüyor mumlara. Mishima el çırpıyor:

— Şimdi de hediyeler!

Anne buzdolabının kapısını kapattıktan sonra elinde paketlenmiş arpa şekerini andıran bir şeyle dönüyor:

— Marilyn paket konusunda bizi bağışla lütfen. Alan'dan yas haberleri bildiren kartlar gibi siyah çerçeveli beyaz ambalaj kâğıdı almasını istemiştik, o bize üstünde gülen soytarıların resimlerinin bulunduğu renkli bir kâğıt getirdi. Ama kardeşini tanıyorsun sen... Al yavrum. Annenle babanın hediyesi.

Kendisi için böyle bir kutlama yapıldığı için heyecanlanan Marilyn hediyenin sarılı olduğu kâğıdın iki ucunu tutuyor ve açıyor:

— Şırınga? İçinde suya benzeyen bir şey var, nedir bu?

— Korkunç bir zehir.

— Ah, anne, baba! Nihayet ölüm sunuyorsunuz bana. Gerçekten öldürebilir miyim kendimi?

— Hayır, ne ilgisi var, sen değil! diye haykırıyor Lucrèce, yukarı doğru bakarak. Sarılıp öpeceğin herkes.

— Nasıl yani?

— *Ölüm Beni Irgalamaz*'da hazırladıkları bu sıvıyı önerdiler bize. Toplardamar içine enjekte ediyorsun ve hastalanmıyorsun, hiçbir şey olmuyor sana. Ama salyanda bir zehir oluşturuyorsun ve bu zehir seni öpen herkesi öldürüyor. Her öpücüğün ölümcül olacak...

— ...Sen dükkânda kendine bir yer arıyordun değil mi, diye devam ediyor Mishima, annenle birlikte karar verdik, taze ürün bölümünde çalışabileceğini düşünüyoruz. Orada çalışacaksın, bu tip gönüllü ölümü tavsiye ettiğimiz müşterileri öpeceksin: ölüm öpücüğü, *the Death Kiss!...*

Bitkin bir durumda oturan Marilyn doğruluyor, heyecandan titriyor: "Bizi öpmeyi kesinlikle aklından bile geçirmeyeceksin," diyor baba.

— Ama anne insanın kendisini zehirlemeden zehirli olması mümkün müdür?...

— Hayvanlar nasıl oluyor peki? diye karşılık veriyor Lucrèce bir uzman tavrıyla. Yılanlar, örümcekler vb. kendi bedenleri içinde ölümle gayet uyumlu bir biçimde yaşıyorlar. Sen de öyle yaşayacaksın.

Baba kızının dirseğinin üst kısmına bir lastik bağlıyor sıkıca. Kız şırınganın silindir biçimindeki gövdesine vuruyor parmaklarıyla, iğneden bir damla akıtıyor ve kendisini seyreden Alan'ın önünde damarına sokuyor iğneyi. Gözleri yaşarıyor kızın.

— Şampanya yüzünden!... diyor ve özür diliyor.

— İyi, ya siz çocuklar, diye soruyor Mishima, sizin kız kardeşinize aldığınız hediyeler nerede?

Kafası sarılı kupkuru Vincent masanın altından büyük bir paket çıkarıyor. Marilyn soytarı resimleriyle süslü paketi açıyor. Büyük erkek kardeşi bu eksantrik hediyenin yararını açıklıyor ona:

— Siperine zırh geçirdiğim, tahrip olması kesinlikle mümkün olmayan karbondan bir motosiklet kaskı bu. İçine iki dinamit çubuğu yerleştirdim, uçlarından iki ip sarkıyor... Böylece günün birinde annem ve babam kendimizi yok etmemize izin verirlerse kaskı kafana geçirirsin, kayışını çenenin altında bağlarsın ve sonra iki ipi çekersin. Kafan kaskın içinde patlar ve duvarlar kirlenmez.

"Bütün bu ayrıntıları düşündüğün için ne kadar zarifsin!" diyor ve alkışlıyor Lucrèce, Mishima'nın da hayranlığını kazanan büyük oğluna: "Büyükbabam da böyleymiş galiba, yaratıcıymış senin gibi. Senin hediyen nerede Alan?"

On bir yaşındaki çocuk kare biçiminde beyaz, ipek bir kumaşı açıyor. Marilyn hemen kapıyor kumaşı, buruyor ve boynuna sarıyor:

— Oh, kendimi asabileceğim bir ip!

— Hayır, ne ilgisi var... diye gülümsüyor Alan ve tarif ediyor ona. Daha gevşek, tüy gibi olması gerek. Boynunun, omuzlarının, göğsünün çevresinde dolaşan bir bulut gibi olması gerekir.

— Nasıl, nereden aldın sen bunu? diye soruyor anne ve tabut biçiminde pastadan bir dilim keserek Vincent'a uzatıyor.

— İstemiyorum anne, teşekkür ederim.

— Harçlığımdan biriktirip altım, diye karşılık veriyor Alan.

— Bütün yıl biriktirdin yani!

— Evet.

Lucrèce'in pastanın üstündeki spatulalı eli havada kalıyor.

— Ne ilgisi var, diyor bir parça pasta daha keserken.

— Gerçekten boşuna para harcamaktan başka bir şey değil bu yaptığın... diyor baba.

Marilyn bütün aileyi seyrederken boynundaki fuları hafifçe uçuruyor:

— Tamam sizi öpmüyorum ama kalbim sizinle.

10

Marilyn gece odasında soyundu, ayakta ve çıplak halde Unutulmuş Dinler Sitesi'ne bakan penceresinin önünde büyük, beyaz, ipek fularıyla oynuyor. Musa, İsa, Zeus, Osiris kulelerinin balkonlarından insanlar düşüyor... güz yağmurları gibi.

Ama Marilyn Tuvache fularını uçurup duruyor çevresinde. Omuzlarına temas eden ipek kumaş ürpertiler oluşturuyor ve içi deliniyor sanki. Tertemiz kumaşı kalçalarının üstünde kaydırıyor, bacaklarının arasına alıyor ve havaya atıyor. Kare biçimindeki beyaz ipek kumaş yıldız bir dansözün zarif hareketleri gibi açılıyor. İntihar Dükkânı'nın elemanlarından biri olan kızın şaşkın yüzüne düşüyor. Kızın gözkapakları kapanıyor, derin bir nefes alıyor ve ipek kumaş parçası yeniden havalanıyor. Marilyn kumaşı bir köşesin-

den yakalıyor, karnının, kalçalarının çevresinde dolaştırıyor, bir erkek kolunu beline doluyor sanki. Ahh... bacaklarının arasında yükselen ve tüylerine yapışan fuların çıkardığı o ses. Aaah... her zaman kamburu çıkmış, omuzları içeri girmiş halde dolaşan Marilyn dikiliyor. Aaah... Alan'ın hediyesi yükselip (kendisine haksızlık ederek) hep utandığı memelerine sürtününce iyice bükülüyor, yay gibi oluyor. Memelerinin uçları dikiliyor, sertleşiyor. İri memeleri şahane görünüyor şimdi, odasının camlarının yansımasında parmaklarını ensesinde kilitliyor Marilyn ve fuları yere düşerken kendini böyle keşfedince şaşırıyor. Göz kamaştırıcı baldırları hizasına gelince kaldırıyor fularını. Kıçı şahane, biraz yağlanmış bel kısmının altında büyükçe, harika bir kıçı var. Ve ipek fular seyahat ediyor, kompleksli kıza bedeninin tartışılmaz uyumunu gösteriyor. Mahallenin en güzel kızı! Unutulmuş Dinler Sitesi'nde onun kadar güzel tek bir kız bile yoktur şimdi. Küçük kardeşinin hediyesi rüya gibi bir şey, rüyadan fazla... Ve fular titreyen bedeninin hizasında hipnotik ve şehvetli dansına devam ediyor. Gözkapakları Marilyn'in daha önce hiç hissetmediği bir esrime içinde kıvrılıyor. Daha başka ne keşfediyor? Monroe mu oluyor? Salyalar akıtan dudaklarını aralıyor... artık ölümcül olan salyaları yavaşça sızıyor yarı aralık ağzından.

11

"Vefat nedeniyle açığız." Giriş kapısında dışarıya dönük olarak asılmış olan ve bir vantuzla tutturulan küçük ilanın yazılı olduğu levha çıngırak çaldığında oynuyor. Kapı çerçevesinin üst kısmında küçük bir çan gibi duran demir çubuklardan oluşan küçük bir panodan bir *requiem*'in ölüm notaları dökülüyor. Lucrèce başını çeviriyor ve bir genç kızın içeri girdiğini görüyor:

— Sen büyük değilsin ki. Kaç yaşındasın? On iki, on üç?

— On beş! diye yalan söylüyor yeniyetme. Zehirli şeker isteyecektim madam.

— Ah, şeker! Şekerler! Ne güzel düşünmüşsün. Öldüren şekerlerimiz bizim, tek bir tane alabilirsin. Sınıftaki bütün arkadaşlarına dağıtacak değilsin herhalde. Montherlant Lisesi'ni ya da Gérard de Nerval Koleji'ni

toptan yok edecek halimiz yok! diye devam ediyor Lucrèce ve şeker dolu bir kavanozun geniş kapağını açıyor bir yandan da. Tabanca mermisi gibi bunlar, tek tek satılıyor. Beynine bir mermi atan ikincisine gerek duymaz! Bir kutu istiyorsa başka bir niyeti vardır. Bizim işimiz katil üretmek değil tabii ki. Hadi bakalım, tercihini yap... ama iyi yap çünkü bu kavanozda sadece iki şekerden biri ölümcül. Yasalara göre çocuklara bir şans bırakılması gerekiyor.

Gencecik kız tereddüt ediyor, kâğıt ambalajlı öldüren Mistral (Karayel) cikletleri ve Thanatos (Ölüm) şekerlemeleri arasında –yavaş yavaş öldürdüklerinden uzun süre yalanması gereken sarı, yeşil ya da kırmızı mayhoş şeker bulunan yarı kabuklu yumuşakçalar bunlar. Pencerenin önünde büyük kâğıt külahlar: erkek çocuklar için çok hoş, mavi renkli ve kız çocuklar için pembe renkli. Yeniyetme kız tercih yapamıyor, sonunda bir tane öldüren Mistral alıyor.

— Niçin ölmek istiyorsun? diye soruyor annesinin yanında oturan ve defterine kocaman güneş resimleri çizen küçük Alan.

— Çünkü hayat yaşama zahmetine değmiyor, diye karşılık veriyor aşağı yukarı kendisiyle aynı yaşta olan kız.

— Benim de ona söyleyip durduğum şey tam da bu işte! diyor Lucrèce, küçük müşterisine hayranlık duyguları içinde. Bak, örnek al onu, diye devam ediyor anne oğluna hitap ederek.

Kolejli kız Alan'a yaklaşıyor ve şöyle diyor:

— Herkese karşı yapayalnızım, bu acımasız dünyada kimse anlamıyor beni, annemde de hiç iş yok... Cep telefonuma el koydu, neymiş birkaç saat fazla konuşmuşum. Hayır, anlamıyorum, birileriyle konuşamazsan, görüşemezsen ne işe yarar telefon? Bıktım artık. Elli saat konuşma hakkım olsaydı, aşmazdım süreyi o zaman... Aslında mesele o değil, onu kimse aramadığından kıskanıyor ve kızından intikam alıyor: "Vıdı vıdı, vıdı vıdı!... Niçin saatlerce Nadège'le konuşuyorsun? Yanına gitsene, karşıda oturuyor." Yani benim odamdan dışarı çıkmama hakkım yok, öyle mi? Burnundan soluyor kız. Niçin çıkmak zorundaymışım? Gülünç yıldızları, güneşi görmek istemiyorum. Hiçbir işe yaramaz güneş... diye devam ediyor konuşmasına Alan'ın resimlerine bakarken. Çok sıcak orası ve kimse oturamaz orada.

Kasaya gidiyor ve öldüren Mistral'in parasını ödüyor:

— Annem farkında değil ki, çıkmadan önce giyinmem, saçlarımı taramam, makyajımı yapmam için ne kadar zaman harcamam gerektiğini bilmiyor ki. Telefonla konuşmam mümkünken hayatımı ayna karşısında geçiremem!

Biling, biling –bir *requiem*'in ölüm notaları– ve kız dükkândan çıkıyor şekerlemesini açarak (trajedisine olası tek yanıt). Tuvache'ların en küçüğü taburesinden sıçrıyor, kızın arkasından koşuyor, kapının önünde şekerlemesini kapıyor sonra elini ağzına sokuyor. Lucrèce haykırarak fırlıyor tezgâhın arkasından:

— Alan!

Ama şakadır bu. Çocuk belki ölümcül olan şekeri oradaki oluğun içine tükürüyor ve bu arada bembeyaz olan Madam Tuvache sıkı sıkı sarılıyor ona: "Anneni korkudan öldüreceksin!..." Bir yanağını annesinin göğsüne dayayan Alan gülümsüyor.

— Kalbin çarpıyor, duyuyorum, anne.

— Ama, ben, şekerim?

Şaşıran küçük kız hayatı o kadar adaletsiz buluyor ki Lucrèce elini sırtına koyuyor ve dükkânda bir kez daha seçim yapmasını istiyor ondan.

Kolejli kız bir Mistral'i kapıyor ve anında yutuyor.

İntihar Dükkânı sahibesi soruyor:

— Ağzında bir kuruluk var mı? Boğazında arsenik yanığı hissediyor musun?

— Şeker tadından başka bir şey hissetmiyorum... diye karşılık veriyor genç kız.

— Durum çok açık, gününde değilsin bugün, demek zorunda kalıyor Lucrèce. Başka zaman gel.

— ... Fikir değiştirmezsen tabii, diye ekliyor Alan.

— Tabii, fikir değiştirmezsen, diye tekrarlıyor heyecanını üstünden atamamış olan anne. Ama neler söylüyorum ben böyle?

Dükkânda gülen küçük oğlunu itiyor ve suçluyor:

— Senin yüzünden saçmalıyorum böyle!

12

— İnsanlar küçük oğlumuzun adını niçin Alan koyduğumuzu soruyor çoğu zaman. Alan Turing dolayısıyla.

— Kim? diye soruyor şaşırarak, yüz çizgileri yıpranmış ve bir yağmur bulutu altındaymış gibi duran şişman bir kadın.

— Alan Turing'i tanımıyor musunuz? diye soruyor Lucrèce. Eşcinselliği yüzünden adaletle başı belaya giren ve ilk bilgisayarların yaratıcısı kabul edilen bir İngilizdi. İkinci Dünya Savaşı'nda nihai zafere olan katkısı kesindir çünkü *Enigma* sistemini çözmüştür: Alman genelkurmayına, denizaltıcılarına gizli müttefiklerin gönderdikleri, çözülmesi mümkün olmayan mesajları aktarma olanağı veren elektromanyetik kodlayıcı alet.

— Öyle mi, ben bilmiyordum bunu...

— Tarihin büyük unutulmuşlarından biri.

Tereddüt eden kadın müşteri, olmayan düşlerinin iç karartıcı pişmanlığıyla ağırlaşmış gözlerini dükkânda dolaştırıyor...

— Biraz önce gözlerinizi tavana yan yana astığımız, tümü aynı boyda olan küçük tablolara çevirdiğinizi gördüğüm için bu konuya değiniyorum.

— Niçin hepsinde elma var?

— Turing dolayısıyla tabii ki. Bilgisayarın mucidi tuhaf bir biçimde intihar etti. 7 Haziran 1954'de bir elmayı bir siyanür solüsyonuna daldırdı ve bir sehpaya koydu. Daha sonra resmini yaptı elmanın ve arkasından da yedi.

— Sahi mi!

— Apple'ın logosunun dişlenmiş bir elma olmasının nedeninin bu olduğu söyleniyor. Alan Turing'in elması.

— Ah ne güzel... hiç değilse aptal biri olarak ölmeyeceğim.

— Biz de, diye devam ediyor ticari zihniyetini unutmayan Lucrèce, küçük oğlumuz doğduğunda bu intihar kitini oluşturduk.

— Nedir bu? diye sorarak yaklaşıyor ilgilenen kadın müşteri.

Madam Tuvache malını övüyor ona:

— Şu plastik torbada çerçeve üzerine raptiyelenmiş ince bir kumaş, iki fırça (biri ince biri kalın), birkaç tüp boya ve tabii ki elma görüyorsunuz. Dikkat edin elma zehirlidir!... Alan Turing gibi öldürebilirsiniz kendinizi. İtirazınız olmazsa, sizden istenecek tek şey tabloyu

bize bırakmanız. Bunları asmak hoşumuza gidiyor. Hatıra olarak kalıyor bize. Ayrıca tavanda dizi dizi bu elmalar çok güzel bir görüntü oluşturuyor. Zemindeki Delft karolarıyla uyumlu. Yetmiş iki tane var. İnsanlar kasanın önünde beklerken bunlara bakabilirler.

Şişman kadın müşterinin yaptığı da bu zaten:

— Her üslup var...

— Evet bazı elmalar kübist, bazıları soyut. Mavi elmayı yapan renk körü.

— Bu intihar kitini alacağım, diyor şişman kadın iç geçirirken, kalbi de bu sırada cenaze marşı gibi kederle çarpıyor. Koleksiyonunuz tamamlanacak.

— Çok naziksiniz. İmzalayın ve tarih atın. Bugün kaçıydı ayın...

— Saat kaç? diye soruyor kadın müşteri.

— On üç kırk beş. Meyvelerinizi gördüğüm için mi bilemiyorum ama biraz acıktım.

Madam Tuvache kapıyı açarken uyarıyor onu:

— Resmi yapmadan önce elmayı yemeyin, olur mu? Elmanın çöpünün resmini yapmayacaksınız. Her halükarda zaten buna vaktiniz olmayacak.

Dükkânın arka tarafında bir taburede oturan Mishima bir küvetin içinde çimento, kum ve su karıştırıyor. Alan ıslıkla neşeli bir hava çalarak merdivenden iniyor. Babası soruyor:

— Öğleden sonra okula gitmek için hazır mısın? Yemeğini yedin mi, televizyonda haberleri izledin mi?

— Evet baba. On üç haberlerini sunan kadın sunucu saç biçimini değistirmis. Saçlarını çok düzgün taramış.

Tavana bakan anne araya giriyor.

— Hepsi bu kadar mı? Dehşete düşüyorum. Bölgesel savaşlardan, ekolojik felaketlerden, açlıktan söz etmedi mi?...

— Etti, etti, son su baskınında yıkılan Hollanda bentlerinden görüntüleri ve şimdi Prag'a kadar uzanan kumsalı gösterdi. Kumullarda bağırıp çağıran ve yuvarlanan, kemikleri çıkmış, çıplak Alman taşra insanlarını gösterdiler. Kan ter içinde kalmış, parlak kum taneleriyle kaplı gözkapaklarını kısan bu insanlar küçük yıldızlara benziyorlardı. Gerçekdışıydı ama bütün bunlar düselecek. Çekecekler kumu.

Lucrèce çöküyor:

— Ah, bu çocuk bu iyimserliğiyle çölde çiçek açtıracak... Haydi bakalım okula. Seni böyle ormandaki bir kuş gibi cıvıl cıvıl görmeye tahammül edemiyorum artık.

— Görüşmek üzere anne!

— Öyle, maalesef görüşmek üzere...

Hazırlanmakta olan taze ürün bölümünün yanında duran Mishima kazağının bir kolunu sıvıyor. Kolunun dirseğiyle bileği arasına su, daha sonra kum döküyor ve neonların altında gözkapaklarını kısarak çeviriyor kolunu.

Karısı bakıyor:

— Ne yapıyorsun sen orada?

13

— Çimentodan, halkalı, iki yüzlü bağtaşı. Bir zincirle ayak bileğine bağlanıyor. Irmak kenarına gidiyorsunuz. Önünüze doğru atıyorsunuz bağtaşını, hop dibe sürükleniyorsunuz, tamam.

— İlginç, diyerek kafasını sallıyor bıyıklı bir müşteri.

Mishima elini alnına ve yarısı kel kafasına götürüyor, sonra devam ediyor:

— Burada ya da mahzende kendim üretiyorum bunları ben, bir yüzüne kabartma harflerle dükkânın adını yazıyorum. Dokundurun elinizi. *İntihar Dükkânı.* Bu bağtaşları aynı zamanda pencereden atlama olaylarında da kullanılıyor.

Müşteri şaşırıyor. Önünde Mishima dudaklarının bir ucunu geriyor ve bilyeler gibi yuvarlak gözlerinin

altındaki elmacık kemiklerinden birinin yuvarlaklığı belirginleşiyor, gözkapaklarını açıyor:

— Evet evet, bağtaşları ağırlaştırıyor sizi çünkü biliyorsunuz, daha önce fırtınalı, kasırgalı gecelerde, hafif insanlar pencerelerden atlıyorlardı, ertesi sabah bu pijamalı insanlar ağaç dallarında, elektrik direklerinde ya da komşularının balkonlarında bulunuyordu. Halbuki İntihar Dükkânı'nın ayak bileğine bağlanan bağtaşıyla dosdoğru düşüyorsunuz.

— Ah!

— Ben, akşamları, odamızın perdelerini çekerken site kulelerinden düşen bu insanları görüyorum sık sık. Bileğe bağlanan bağtaşı kuyruklu yıldız gibi. Bunlar çok sayıda olduğunda, örneğin semt takımının yenildiği gecelerde kulelerden kum akıyor sanki. Çok güzel bir görüntü oluyor.

Kasanın yanında endişelenen Lucrèce gözlerini kısarak ciddi bir bakış atıyor ona, inceliyor, dinliyor ve kendi kendine soruyor:

— Alan'da bulaşıcılık mı var yoksa?

14

— Ölmek mi istiyorsunuz? Öpün beni.

Marilyn Tuvache taze ürün reyonunda kraliçe gibi duruyor. Arkalığı yaldızlı, kenger yaprağı biçimli, kıpkırmızı kadife kaplı büyük bir koltukta oturuyor, üstünde bedenini iyice saran, dekolte bir kıyafet var. İhtişamından, gençliğinden ve kumrallığından etkilenen bir müşteriye doğru eğiliyor. Boyalı dudaklarını bu umutsuz insana uzatıyor.

— Şuraya, ağzıma, dilinle...

Müşteri yaklaşma cesaretini gösteriyor. Marilyn beyaz ipek fularını –Alan'ın hediyesi– açıyor, adamın ve kendisinin başını örtüyor. Omuzlarından aşağı sarkan ve kendilerine hayalet havası veren fuların altında öpüştükleri anlaşılıyor. Başlar ipek fuların altında uzun uzun ve yavaşça dönüyor, sonra Marilyn açıyor

fuları. Ağızlarının arasından ince bir salya sızıyor. Müşteri elinin sırtıyla alıyor bu salyayı ve yalıyor, bir damlasını bile yitirmek istemiyor.

— Teşekkürler Marilyn...

— Oyalanmayın. Bekleyen başka müşteriler var.

Marilyn Tuvache, yeni görevinde anne babasını şaşırtarak çok başarılı oluyor.

— Gerçek bir öğrenci intiharı olan okul yaşamından sonra nihayet ait olduğu yeri buldu... taze ürün reyonu, diyor annesi iç geçirerek.

— Alan Turing takımından sonra en iyi fikir bu oldu, diyor baba.

Ve kasanın çekmecesi açılıp kapanıyor. Bekleyenlerin listesi var. Bir *Death Kiss* ayırtmak için telefon edenlere cevap veriyor Lucrèce:

— Peki tamam sizin için bir yer ayırırız, ama bir haftadan önce olmaz!

O kadar çok ölüm öpücüğü adayı var ki müşterilerin birkaç kez uğrayıp uğramadıklarının denetlenmesi gerekiyor. Bazıları yakınıyor:

— Ama daha ölmedim!

— Ah, *Death Kiss*'in etkisini gösterebilmesi için belli bir zaman gerekebilir, ama sonuç alınır mutlaka, ayrıca herkese yetecek kadar bulundurmamız gerekiyor.

İntihar etmek isteyenler daha fazla para vererek bütün bir geceyi Marilyn'le geçirmenin mümkün olup olmadığını soruyorlar. Lucrèce rahatsız oluyor bundan:

— Yok daha neler? Pezevenk değiliz biz burada!

Kızan Mishima dükkândan kovuyor bu insanları:

— Haydi, defolun! Sizin gibi müşterilere ihtiyacımız yok burada.

— Ama ben ölmek istiyorum.

— Çekin gidin buradan. Tütüncüye gidin!

Ve dükkânın arka tarafında erkekleri öpen Marilyn egzotik ve etçil bir çiçek gibi açıyor. Alan ıslık çalarak yanından geçiyor:

— Görüyorsun değil mi, ben senin güzel olduğunu söylüyordum!...Unutulmuş Dinler Sitesi'nin bütün erkekleri sana geliyor artık. Baksana şunlara...

Bir grup tarifesi koparmayı başaran Osiris Kulesi sakinleri sıralarını bekliyorlar. Dolaplar arasındaki kuyruk santim santim ilerliyor, mahrem bakışlarla kendilerini izleyen simge ormanlarıyla dolu rafların arasından geçiyorlar — toksik ürünler için hazırlanmış kuru kafa, zararlı ve sinirlendirici şeyler için hazırlanmış portakal renkli fon üstüne çizilmiş siyah haç, yıpratıcı olaylar için kullanılan eğik bir deneykabı göze çarpıyor; içinden yıldız biçiminde çizgiler çıkan siyah bir daire patlayıcıları gösteriyor, bir alev yanıcı maddeyi simgeliyor, karaya vuran bir balığın yanındaki yapraksız bir ağaç çevre için tehlike durumunu işaret ediyor. Üçgenler şimşek şeklinde, ünlem işareti var, sonra gene bir kuru kafa ve biyolojik tehlikeleri işaret etmek amacıyla iç içe geçmiş üç çember. Burada satılan her mal bu küçük figürlerden biriyle süslenmiş ama bütün müşteriler sadece Marilyn'in öpücüğünü bekliyorlar sanki. Kıskanç kadın müşteriler biraz surat asıyorlar.

— Ama!... Siz de kayıt olabilirsiniz bayanlar, diyor onlara açık fikirli olan Mishima. Marilyn karşı değil buna.

Kibar bir genç tıklım tıklım dolu dükkâna giriyor ve bir *Death Kiss* için rezervasyon yaptırdığını söylüyor. Lucrèce gözlerini ona çeviriyor:

— Siz daha önce geldiniz. Tanıyorum sizi.

— Hayır, ben daha önce hiç gelmedim.

— Geldiniz, tanıyorum ben sizi.

— Ben kızınızın eskiden sizi cenaze törenlerine davet eden müşterilerinize çelenk bıraktığı mezarlığın bekçisiyim.

— Ah, özür dilerim! diyor Lucrèce, birdenbire şaşırarak ve bir elini ağzına götürerek. Tanıyamadım sizi. Aslında tanımam lazımdı çünkü biz mezarlık dışında pek bir yere gitmeyiz. Bazen hafta sonları ormana gidip zehirli mantar toplarız, onun dışında pek...Birkaç defa gelen müşteriler şaşırtıyor beni.

Kibar genç adam kuyruğa giriyor. Ölümsüzlüğe aday olgun insanı çağrıştıran yüzü mum gibi solgun. Kalbinin yaralarıyla delik deşik olmuş yüzünün mat gözlerini, eğilen dekolte kıyafetli Marilyn'in memelerine odaklıyor, insanları öpmek için eğildiğinde elbisesi de açılıyor Marilyn'in. Öpücük beklediği kıza korkuyla bakıyor. Sırası geldiğinde istekte bulunuyor.

— Zehrinizi akıtın bana, Marilyn.

Dudaklarını kurulayan Marilyn Tuvache ona bakıyor ve cevabını veriyor:

— Hayır.

15

— Ne demek hayır? diyor dükkânın arka tarafında, elleri belinde, şaşkınlık içinde duran anne.

— Evet, niçin hayır? diye yineliyor sırtında pazarcı önlüğü olan baba, kalabalığın arasından geçerek kızıyla ilgili bilgi alıyor. Bir şey mi oldu ona?

— Bu çocuğu öpmeyeceğim, diyor kızı.

— Niçin? Nesi var? Çok kibar görünüyor ve yakışıklı da. Çok daha çirkin ve itici olanları öptün sen.

Tahtında oturan Marilyn Tuvache'ın karşısında şaşkın kalan genç adam gözlerini ondan ayırmıyor.

— Sizi artık hiç görmüyorum, Marilyn. Mezarlığa gelmiyorsunuz artık. Öpün beni.

— Hayır.

— Kesecek misin şunu bir an önce? diyor sinirlenen baba. Müşteriler bekliyor. Marilyn öp şu çocuğu!

— Hayır.

Mishima şaşırıyor. Yanındaki Lucrèce kafasını sallıyor:

— Tamam, anladım...

Eşini merdivenin yanına, konuşmalarını kimsenin duyamayacağı bir köşeye çekiyor:

— Kızın âşık. Herkesi öpe öpe günün birinde nasılsa olacaktı bu...

— Ne diyorsun sen Lucrèce?

— Mezarlık bekçisi bu genci seviyor, dolayısıyla da öpmek istemiyor onu.

— Mezarlık bekçisi mi bu? Tanıyamamıştım. Gene de aptallık bu. İnsan sevince öper.

— Ama Mishima düşünsene! *Death Kiss* onunki.

— Kahretsin... diyor bu durumu unutmuş olan ve yüzü bembeyaz olan koca, bacakları da tutmuyor, merdivene oturuyor ve taze ürünlerin bulunduğu yere bakıyor. Oradaki orman mantarları çürümediğinde ve yaldızlı kurbağalar kaçmadığında Marilyn âşık oluyor. Lanetli bu taze ürün bölümü.

Dükkânın içindeki kalabalık homurdanıyor ve sabırsızlanıyor:

— Geliyor mu?...

Mishima mezarlık bekçisi gence doğru gidiyor ve bir anlaşma teklif ediyor:

— Size ip ya da zehir versek olmaz mı? Yaşamı bitirmek için başka olanaklar da var, özellikle burada! Tıraş bıçağı, Turing elması, uymaz mı? Lucrèce ne önerebiliriz kendisine? Haydi, bizim hediyemiz olsun! Bir tanto, bir kimono, ne isterseniz ama karar verin!

— Marilyn'in beni öpmesini istiyorum.

— Hayır, diyor Marilyn. Ben sizi seviyorum, Ernest.

— Ben de, diyor mezarlık bekçisi. Ölesiye.

Tıkanıp kalıyorlar. Kalabalığa rağmen ölüm sessizliği hakim oluyor dükkâna ve birdenbire bir ses duyuluyor.

16

— *Plum Plum, tra la la!!! İşte şarkı, işte şarkı!... Plum Plum, tra la la!!! İşte benim evimdeki şarkı!...*

— Bu ne böyle?!

Mösyö Tuvache kafasını tavana doğru kaldırıyor, çünkü çok yüksek sesle söylenen şarkının üst kattan geldiğini tahmin ediyor.

— *Plum Plum, tra la la!!!*

Madam Tuvache'ın çenesi kilitleniyor. Sinirleri atıyor ve yanakları oyuluyor. Dudakları büzülüyor ve kanı çekiliyor. Raflardaki zehir şişeleri titreyip birbirine vuruyor. Çok yüksek sesle söylenen şarkının titreşimleri hareket ediyor, yer değiştiriyor, hızla düşüyor. Lucrèce büyük bir telaşla yakalamak istiyor onları.

— Alan bu!

Neon lambalardan biri çatlıyor. Duman süzülüyor, yakıcı bir koku duyuluyor, intihar etmeye niyetlenen ve Marilyn'den bir *Death Kiss* bekleyen herkesin gözleri yanıyor. Merdivenin üstünde duvara asılmış bir seppuku kılıcı yerinden oynuyor, dikey olarak bir basamağa sap-

lanıyor. Parlak ağzı titriyor, kıvılcımlar saçıyor, bu arada asılma ipleri çözülüyor ve yer karolarının üstüne yuvarlanıyor, müşterilerin ayakları kaygan düğümlere dolaşıyor. Mishima çileden çıkıyor. Tezgâhtaki şeker kavanozu düşüyor, paramparça oluyor, yerlerde cam kırıkları parıldıyor. Tıraş bıçakları insanların ayaklarının altında sürünüyor. Turing elmalı küçük tabloların karşısında insan kendini sallanan bir elma ağacının altında hissediyor. Kasanın çekmecesi kendiliğinden açılıyor, taze ürünlerin satışından yeni elde edilen bütün kâğıt paralar ortaya çıkıyor. Buda Kulesi namussuzları birden yere saldırıp avuç avuç topluyor paraları. Bu yağmaya tanık olan Mishima elinde tantoyla emir veriyor:

— Haydi, herkes dışarı! Birazdan hava kararacak zaten. Başka zaman ölürsünüz. Numaralı biletlerinizi saklayın, yarın ortalık yatışınca gelirsiniz! Siz de, mezarlık bekçisi genç... Haydi, hepiniz dışarı! Bir kez kullanılıp atılan şu tabancayı alın ve bir daha buraya gelip aşk masallarıyla canımızı sıkmayın bizim.

— *Plum Plum, tra la la! İşte benim evimde söylenen şarkı!*

Dışarı atılan depresifler iradelerine hakim olamayarak mırıldanıyorlar: "Plum Plum, tra la la..." bu arada bütün neon lambalar yanıp sönüyor, Kurt Cobain Diskoteği'ndeki dans pistinin üstündeki spotlar gibi.

— Alan, kesecek misin şu müziği?!!! diye haykırıyor anne, ama üst kattaki küçük oğlan işitmiyor çünkü Kızıl Ordu Korosu'nun iki yüz asker sanatçısı –tenorlar, baritonlar ve güçlü bas sesler– gırtlaklarını yırtıyorlar adeta ve bir yandan da tepinip duruyorlar: *"Plum Plum, tra la la!!!"*

Lucrèce düşmemeleri için tuttuğu küçük şişeleri bırakıyor, düşen şişelerdeki tehlikeli maddeler karolara yayılıyor, rafların üstüne akıyor.

— Hiç değilse sıçanlar yok olur.

Lucrèce merdivenden çıkarken böyle bir şey düşündüğü için şaşırıyor, Alan'ın odasına giriyor:

— Kesecek misin şunu?

— *Plum Plum, tra,* pop!

Lucrèce sesi kesmeyi başardı sonunda:

— Hasta mısın sen! Taze ürün bölümünde antik bir trajedi yaşanıyordu ve senin dinlettiğin şu müziğe bak, aptal! Ve kardeşin, kardeşini düşünüyor musun? Senin bu budalalıklarını duyunca her şeyi kırıp dökmüştür... diye devam etti, koridora çıktı ve Vincent'ın odasına gitti.

Maketinin karşısında hiçbir şeyi umursamadan duran Vincent *"Plum Plum, tra la la"* ritmiyle tırnaklarını masaya vuruyor. Anne sargılı kafasına yaklaşıyor, sanrılı gözbebeklerini dikmiş olduğu maketi inceliyor.

— Büyük Sekiz'in raylarını mı birleştirdin sen?

— Alan böyle daha iyi olacağını söyledi, insanlar daha mutlu olurlarmış...

— Burada daha neler olacak böyle! Ocakta yemeğim yanıyor. Haydi masaya, herkes masaya!

Mishima kepengi indirdi ama içerisini havalandırmak için kapıyı açık bıraktı, ışıkları söndürdü. Merdivenin alt basamağındaki kızı ise gene ayaklarını sürerek kalkıyor. Karanlıkta yolunu bulmaya çalışıp basamakları el yordamıyla tırmanmaya başlıyor, duruyor, üstündeki lambayı yakıyor. Alan sahanlıkta ona bakıyor ve gülümsüyor...

Huysuzluğu üstünde olan anne mutfaktan paldır küldür çıkıyor ve yemek salonundaki masaya bir tepsiyi sert bir şekilde bırakıyor:

— Görüşlerinizi duymak istemiyorum, tamam mı? Bütün bu olaylar olurken ancak bu kadarını yapabildim.

— Ne bu? diye soruyor Vincent.

— Falezden atlamış kuzu butu. Kasap kesinlikle endişe edilecek bir şey olmadığını söyledi. Kemik kırık ya! Ama sana ne bundan iştahsız? Mishima tabağını ver!

— Ben aç değilim, diyor Marilyn.

Masada iğrenç bir hava esiyor. Marilyn ağlamaklı, herkes surat asıyor, sadece Alan'ın keyfi yerinde:

— Ah, bu olağanüstü olmuş anne!

Lucrèce kafasını yukarı kaldırıyor ve sinirleniyor:

— Nasıl olağanüstü olabilir sersem? Gelişigüzel pişirdim! Önce kızarttım, sonra alüminyuma sardım, yağlı kâğıtta balık pişirir gibi, konuşuyorsun sen de! Hatta toz şeker koydum üstüne, sonra fark ettim tuz ve biber koymak gerektiğini.

— Hah şöyle... iştahı çok açılmış olan Alan gülümsüyor. Hafif ağdanın nedeni anlaşılıyor. Daha sonra üstüne alüminyum örtmek, çok parlak bir fikir! Dışı gevrek, kıtır kıtır, içi yumuşacık.

Bunalımdaki Van Gogh kafalı Vincent tabağını tepsiye doğru itiyor. Anne ve baba birbirine bakıyor. Lucrèce büyük oğlunun tabağına yemek koyarken küçük oğlu tebrik ediyor onu:

— Sen bir restoran açmalıydın. Karşıdaki *François Vatel*'den daha iyi olurdu, müşteriler kendilerinden geçer ve sık sık gelirlerdi.

— Benim insanları beslemek, doyurmak gibi bir yeteneğim yok çirkin şey. Zehirlerim onları ve bir daha gelmezler! Bir gün bunu kabul edecek misin bilmem!

Alan gülüyor:

— Vatel'de yaptıkları da bu aşağı yukarı zaten...Bu yüzden yakında kapatacaklar. Sen öfkeli numarası yapıyorsun aslında halinden memnunsun çünkü ben kuzu budunu çok beğendim...

— Gerçekten çok güzel, demek zorunda kalıyor baba.

Karısı çok sert bakıyor ona:

— Sen de başlama Mishima!

Vincent çatlamış dudaklarını siliyor, sonra tabağını tepsiye ikinci kez yaklaştırıyor. Büyük bir parça alıyor. Lucrèce çatalını bıçağını düzeltiyor. Sadece yüzünü ekşiten Marilyn hiçbir şeye el sürmüyor.

— Anlıyorum seni, diyor annesi. Hiç değilse bir kişi var ailede ağzının tadını bilen. Aptalca şeyler söylemek için salyasını ziyan et...

— Öööö!!!

Kız önündeki porselen tabağa eğilerek ağlamaya başlıyor.

— Ne oldu? Ne dedim ben? diye bağırıyor anne, kocasının gözlerindeki sitemi okuyarak.

— Öööö! Anne, baba... Ernest'i, beni seven çocuğu hiçbir zaman öpemeyeceğim, ölür yoksa!

— Adı Ernest mi? diye soruyor Mishima. Hemingway gibi? İntihar ettiğinde kullandığı Smith&Wesson marka tabancayı çikolatalı pastayla birlikte annesi göndermiş galiba... Babası daha önce silahla intihar etmiş, daha sonra da küçük kızı, yazarın intiharından otuz beş yıl sonra. Kendisine Margaux demelerini istemiş çünkü babasının en sevdiği şarabın markasıymış bu. Kız alkolik olmuş ve intihar etmiş! Eğlenceli değil mi?

Bu kez Lucrèce kaşlarını çatarak bakıyor tekrar konuşmaya başlayan kocasına:

— Bana göre de. Bu *Death Kiss* hikâyesi şans değil bizim için tabii ki. Ne kötü oldu bu, kahretsin! Soyumuzu devam ettirecek iyi bir çocuk, geleceği parlak bir mezarlık bekçisi! Vincent, soy meselesi... Öbürü, evlenecek olursa günün birinde bir palyaço bulur kendine. Mesele dükkâna

zehir şişeleriyle hokkabazlık yapan ya da asılma ipleriyle hulahop çeviren artistler bulmaksa zahmete değmez...

Kendini kaptıran Vincent Tuvache geviş getiren bir hayvan gibi çiğniyor ağzındakileri. Daha önce bir şeyler yeme düşüncesiyle bile bütün midesini boşaltan Vincent şimdi bayram ediyor, lokmalarını uzun uzun çiğniyor ve intihar eden koyunun özsuyunu keyifle içiyor, boğazından akıp geçiyor sular. Alan'ın sol tarafında oturuyor ve ağzı tıka basa dolu halde soruyor ona:

— *Tra la la*'dan önce üç kez *Plum*'mu?

— Hayır, iki kez, diye karşılık veriyor kardeşi: *Plum Plum, tra la la.*

Vincent'ın karşısındaki anne oğlanların kız kardeşlerinin umutsuzluğuna kayıtsızlıkları nedeniyle şaşkın. Çökmüş bir halde dinliyor konuşmaları, küçük oğlan tabağını ekmekle silerken tavsiyede bulunuyor:

— Diyorum ki belki yani budun suyunun içine şekerli mus dilimlerinin yanında portakal kabukları da koyarsın...

Lucrèce çocuğuna bakıyor ve pişmanlıktan başka bir şey hissedemiyor:

— Ah, niçin delinmiş bir prezervatif kullandık?!

Kendisinin sol tarafında ve Alan'ın karşısında oturan Marilyn tekrar ağlamaya başlıyor ve annesini ayıplıyor:

— Peki anne, ya ben, niçin ağzımda çıngıraklı yılan gibi ölüm olmasını istedin? İlerisini düşünmüyorsunuz hiç!

— Yani... geleceği kestirmek, biz... mesleğimiz göz önünde bulundurulduğunda... diyor ve özür diliyor masanın bir ucundan baba. Yani kısa vadeli düşüncelere daha alışkınız biz.

Lucrèce dayanamıyor ve daha önce hiç söylemediği bir şey söylüyor:

— Vincent, pisboğazlık etme artık! Yakışık almıyor. Kız kardeşin üzülüyor!

— Öyle mi, niye? diye soruyor Alan.

Mishima budu kesmek için kullanılan uzun bıçağa bakıyor, sonra seppuku için küçük oğlunun göğsünde kılıcın tam olarak saplanması gereken yeri tespit ediyor. Evlat katili olma noktasına geliyor ama kendisine hakim oluyor ve rengini belli etmeyen bir ses tonuyla konuşuyor:

— Kız kardeşin ergenlik çağından beri zehirli...

— Hayır! diye gülüyor en küçük Tuvache. Siz ne sanıyorsunus? Yas gününde ben buzdolabını açtım ve şırınganın içindeki pisliğin yerine glukoslu serum koydum, Vincent çok zayıfladığında hekimin yaptığı gibi, toplardamar içine.

Büyük bir sessizlik oldu, işte bu sessizlikten yararlanarak yemek salonunun dekoru incelenebilir: Unutulmuş Dinler Sitesi'ne bakan pencerenin perdelerinin önünde mor (ölüm rengi) bir kanepe, belki XXI. yüzyıla ait eski bir büfe, masanın üzerinde Satürn biçiminde, halkalı bir avize ve arka tarafta, bir köşede kocaman bir televizyon, haberler okunduğu sırada kadın sunucu etiyle kemiğiyle, canlı olarak salona giriyor sanki ve hiç beklenmedik felaketleri bildiriyor ve suratınıza sıçıyor adeta.

— Ne dedin sen Alan?

— Sen biliyor muydun bunu Vincent?

— Evet, diye geğiriyor ağabey Tuvache dudaklarını peçetesiyle silerken.

Anne baba şaşkınlık içinde. Lucrèce bir keresinde yanlışlıkla biraz *Uyku Perisi* çekmişti içine, onu hatırlıyor. Bayılacak gibi oluyor.

Marilyn durumu anladığından emin değil gene:

— Ne diyorsunuz siz?

Çok hafif ve zorlukla nefes alan baba ufukta beliren, asit yağmurları yüklü bir fırtına gibi gürlüyor:

— Mezarlık bekçini bulabilirsin, Marilyn, haydi. Öpüşlerin zararsız ve bilmeyerek müşterileri kandırdın...

Mishima'nın sesi daha güçlü çıkmaya başlıyor:

— Bütün bunlar iki pislik için değil mi!...

Gözlerinde şimşekler çakıyor:

— ... şeker hapı tıkıştırmışlar ağzına.

Ağzının içinde dili gök gürültüsü gibi sesler çıkarıyor:

— Tuvache'lar böyle bir şey yapsın ha! Sülalenizin yüz karasısınız siz! İntiharda on kuşak, böyle bir dolandırıcılık görülmemiş! Tekrar geldiklerinde ben de "niçin ölmüyor bunlar yahu!" diyordum kendi kendime. Sen Vincent, ben ki seninle gurur duyardım hep... Brütüs mü diyecektim sana! Bu küçük budalanın etkisinde kalmışsın, bir İngiliz ibnesinin adını hak ediyor o. Ah, ibne ah!

— Sen de her şeyi karıştırıyorsun Mishima! diye araya giriyor aklı başına gelen anne.

Ama kocası kalkıyor, kocaman intiharcı ayaklarını Alan'ın boğazına doğru uzatıyor, Alan gülerek koridora kaçıyor, babası peşinden koşuyor. Marilyn de terk ediyor masayı ve küçük kardeşi gibi o da koşmaya başlıyor. İkisi Alan'ın peşinden koşuyor. Biri (Mishima) yakalayıp boğmak için, öbürü (Marilyn) kucağına alıp "Ah Alan'cığım benim!" demek için. Bu yeni haberi henüz kavrayamamış olan anne yalvarıyor:

— Marilyn! Kardeşini öpme, özellikle de seviyorsan onu!

Karşısında oturan Vincent bir hatırlatmada bulunuyor annesine:

— Ama anne, damarlarındaki glukozlu serum...

— Ha evet, öyle ya!

17

Ertesi sabah, dükkânın giriş kapısı ve tezgâhın yanındaki pencere arasındaki guguklu saat sekizi vuruyor. Mineli sac kadranının üstünde ölümün simgesi adam ortaya çıkıyor – üstünde uzun bir giysi, elinde bir tırpanla, ıhlamur ağacına tünemiş iskelet "Kuku! Kuku!" sesleri çıkarıyor şarkı söyler gibi.

Dükkândaki radyo haber vaktinde kendiliğinden açılıyor:

— Los Angeles yakınlarındaki San Andreas fayının kırılmasından ve püsküren lavların ve küllerin geçen yüzyılda bütün kıtaya yayılmasından sonra Amerika'da hayat normale dönüyor. İranlı bilim adamları New York çevresinde, Big One'dan sonra ortaya çıkan ilk likenleri buldular. Spor: Yerel takımın yeni bir bozguna...

Lucrèce önlüğü ve gaz maskesiyle bir önceki gün yerlere yayılmış zehirleri bol suyla yıkıyor ve "Von-von-von, von-von-von?" deyip duruyor.

Mishima haberler okunduğu sırada radyoyu kapatıyor:

— Ne diyorsun?

Karısı kayışları gevşetiyor ve maskesinin süzücü kartuşunu çıkarıyor:

— Nasıl olacak bu Marilyn'in işi? Hiçbir şey olmamış gibi devam edecek mi yoksa bırakacak mı? Bence yazık olacak, böyle düşündüğümü de saklamıyorum senden, çünkü bu taze ürün birdenbire para getirmeye başlamıştı. Kasayı kapat Mishima.

Kocası söyleneni yapıyor ve daha sonra bir yandan düşünerek ipleri yerleştiriyor. Yeri süpürüyor, bir toz küreğiyle kavanoz kırıklarını ve şekerleri topluyor, tezgâhın kenarına yığıyor. Sonra Alan'a buyuruyor:

— Şekerlerin içindeki cam kırıklarını topla. Çocuklar dillerini kesmesinler! Sen de dikkat et, bir yerini kesme. Bilemiyorum...., diyor karısına.

Bedenini saran lame kumaştan, dekolteli iş kıyafetini giymiş Marilyn kollarını kaldırıyor, beden çizgilerinin uyumunu olağanüstü belirginleştiriyor bu. İncecik bir bel, dümdüz bir karın, olağanüstü yuvarlak kalçalar, merdivenin tepesinde son kalan elmalı tabloları yerlerine astığından uçları yukarı kalkmış olağanüstü, göz alıcı memeler:

— Tamam! Dükkân açılmadan önce, siz düşünürken yaklaşık bir saat vaktim var, mezarlığa gidip

Ernest'e bakacağım gelmiş mi diye ve güzel haberi vereceğim.

— Daha da neler! diye bağırıyor Mishima merdivenin altından.

Kafasına bir tablo düştüğünü sanan kızı ona doğru eğiliyor:

— Ne oldu?

Babası avucunu alnının açılmış üst kısmına vuruyor:

— Bir aptallık yaptım...

Elinde cerrah eldivenleri bulunan ve temizlik bezini kovanın içine daldırmış olan Lucrèce doğruluyor:

— Ne oldu?

— Dün akşam, o panik içinde Ernest'e kullan at türünden bir Smith&Wesson verdim.

— Ne?!

Anne şaşırıyor, merdivendeki Marilyn'in de bacakları birden ikiye ayrılıyor. Tırabzandan aşağı kadar kayıyor. Biraz önce çok seksi olan elastik giysisi kabarıyor ve gülünç bir paraşüt gibi şişiyor.

— Ama baba, bir şeyler yapmamız gerekir!

— Ne?

— Aşkım, dün gece, tabancanla...(kekeliyor), belki kulla... belki kulla...

— Ne?

Şaşkın baba kaçınılmaz şeyi duymak istemiyor kesinlikle. Bu arada eldivenlerini çıkaran Lucrèce olaya hakim olmak istiyor.

— Ne yapılması gerektiğini biliyorum ben, Mishima.

— Ne?

— Sen hemen *Tristan ve İsolde* çiçekçi dükkânına git, sabahleyin onu görmüşler mi, sor, ben annesine gidiyorum, Musa Kulesi'ne. Marilyn sen de mezarlığa koş, biz gelip açıncaya kadar sana emanet dükkân Alan.

Alan dönüyor ve şaşırıyor:

— Ne?

18

Saat dokuza geliyor, Lucrèce ve Mishima birlikte dönüyorlar, İntihar Dükkânı haline gelen bu eski ibadet yerinin arkasındaki küçük kapıdan giriyorlar içeri. En küçük Tuvache girdiklerini fark etmiyor, çünkü kulaklarında kulaklıklar var, annesi babası cızırtıları duyuyor, iyimserlik aşılayan bir şarkı dinliyor ve şarkının sözlerini mırıldanıyor, kendinden geçmiş gibi.

— *Mutlu olmak için çok şey gerekmez, mutlu olmak için gerçekten çok az şey gerekir!..*

Kumral ve bukle bukle saçlı çocuk sürpriz poşetlerini yığdığı pencerenin önünde müziğin ritmine uyarak parmaklarını şaklatıyor. Sağ eliyle mayhoş şekerleri kaldırıyor, bakıyor ve iki şekerden birini Lucrèce'in kovasına atıyor, şekerler zehirli suların içinde eriyor.

— *Çok az şey gerek!...*

"Ne yapıyor bu?" diye mırıldanıyor Mishima Lucrèce'in kulağına eğilerek. "Siyanürlü şekerleri ışıkta tespit edip atıyor" diyor Lucrèce.

— Ah, şey...

Madam Tuvache kocasının ağzına avucunu yapıştırıyor, sıkıntı içindeki kocası beceriksiz bir hareketle ortadaki çift kanatlı dolabın köşesindeki sarılı bir ipe dokunuyor ve ip tok bir ses çıkararak yere düşüyor.

Pencerenin önündeki Alan arkasını dönüyor. Suratı çillerle kaplı çocuk kulaklıklarından birini çıkarıyor, dinliyor, yere düşen ipi fark ediyor. Tezgâhın yanından ayrılarak ve gene mırıldanarak eline bir jilet alıyor, yerdeki ipi çekiyor ve rastgele kesmeye başlıyor:

— *Mutlu olmak için çok az şey gerekir! Gerçekten çok az şey...*

Şarkının temposuna uyarak kaygan düğümün çevresine kesikler atıyor, sonra işaret parmağına salya sürüyor, sabotajı belli olmasın diye parmağını liflerin üstünde kaydırıyor ve bu ipi öteki iplerin arasına koyuyor. Merdivenin arkasına saklanan anneyle baba çok kızıyorlar ama çocuklarını gözetlemeye devam ediyorlar, çocuk tekrar tezgâha dönerken mırıldanmaya devam ediyor ve mutlu ayının omuzlarını iki yana sallayarak dans etmesini komik bir biçimde taklit ediyor:

— *Düşüncelerinizden kaygılarınızdan bıktım artık! Hayatı iyi tarafından alın ve o zaman işte çok iyi, çok kibar bir ayı olursunuz!*

Babasının yaptığı bir bağtaşını usturayla kesiyor, sonra körlenen ustura işe yaramayınca öbür usturaların yanına koyuyor onu.

Alan Turing intihar takımlarının plastik torbalarından birkaç tanesini açıyor ve içlerindeki eski elmaların yerine yenilerini koyuyor.

— Nereden bulmuş onları? diye fısıldıyor Mishima.

— Yemek salonundaki meyve sepetinden almıştır herhalde.

— O elmaların yerine öbürlerini koymaz herhalde... Ah, pislik!

Mösyö Tuvache homurdanarak çıkıyor merdiven altından. Guguklu saatin ölüm simgesi adam çıkıyor ve saat dokuzu vuruyor: "Kuku! Kuku!..." Radyo kendiliğinden açılıyor ve haberleri veriyor:

— Hava durumu! Hava bozuyor. Sülfürik asit yağmurları bekleniyor...

Baba radyoyu kapatıyor, şaşıran ve kulaklıklarını çıkaran küçük oğluna dönüyor ve gürlüyor adeta:

— Senin hakkında kararımızı verdik!...

Yukarıda, duvarda ölüm simgesi adam saat dokuz dizisine devam ediyor, saati bildiren sıkıcı "kukular". Mishima zehirli bir elma fırlatıyor. Darbe yiyen ıhlamur ağacındaki adamın önce kafası uçuyor, sonra öldüren meyve ölüm tırpanının keskin yüzünde can veriyor, "Kuk!" Elma ve ekseni kayan, kellesi uçan ölümün simgesi adam kadrandaki yuvarlak ve oymalı küçük kapıların kapanmasını engelliyor ve meyvenin suyu ölümün simgesi adamın üstüne başına akıyor.

Mishima'nın dili ağzının içinde bir vantilatör gibi hızla dönüyor, Alan'ın bukleleri uçuşuyor. Şahane bir yüz, babanın gazap rüzgârı karşısında gözlerini kısıyor:

— İki haftalık kış tatilinde Monako'da intihar komandosu eğitimi alacaksın!

Lucrèce başını ellerinin arasına almış geliyor:

— Hayır Mishima! Monako olmaz. Olmaz!

— Olur!

Anne, babaya yalvarıyor:

— Ama sevgilim, orada sadece deliler, kaba saba, içleri kin ve nefret dolu insanlar var... oysa o, o kadar... şey ki.

— Aklı başına gelir biraz ve sorumluluk almayı öğrenir! diye bağırıyor baba ve oğluna dönüyor daha sonra: Git eşyalarını hazırla! CD götürme. Orada intihar komandoları var, müzik dinlemez onlar!

Lucrèce çok üzülüyor, ama Alan bu cezayı iyi tarafından alıyor:

— Aaa Monako mu? Çok sıcak olur orası. Güneş kremi ve mayo da alayım yanıma, denize gireriz belki...

19

— Neyiniz var sizin böyle Ernest? Sapsarı olmuşsunuz.

— Ah!... O maske, anneciğim! Gördüğüm zaman korkudan öldüğümü sandım.

— Vincent'ın icat ettiği maske böyle bir etki mi yapıyor üstünüzde? diye soruyor Lucrèce şaşırarak.

— Ama niçin böyle korkunç şeyler yapıyor? diyen mezarlık bekçisi genç titriyor ve kendine gelebilmek için merdivene oturuyor.

— Alan'cığım (zavallı yavrum, yeter ki dinlesin bizi...) staja gitmeden önce bunalımdan kurtulması için ucube ve kâbus maskeleri yaparak bunalımlarından kurtulmasını tavsiye etti ona...

— O zaman, söyler misiniz...

— Benim nişanlım heyecanlı bir tip, diyor Marilyn kendinden geçmiş bir halde ve yanına oturup sarılıyor. Bebeğim...

— Söyleyin bakalım, mezarlık bekçisi olarak... diyen Mishima da yaklaşıyor.

— Hayır, ama, yani... Vincent'in biraz akıl alması, uzmanlara danışması gerekir! diyerek doğruluyor kendisini Marilyn Tuvache'ın aşkı. Çünkü çok önemli.

— Ohoo, diyor Lucrèce, küçümseyici bir tavır içinde, ancak iştahına kavuştu, şimdi de ne bulursa yiyor. Gelinen nokta bu. Hem sonra, biliyor musunuz Ernest, biz Tuvache'lar... psikiyatrları sevmeyiz pek...

— Evet ama gene de, yani... Biraz alkollü içkiniz var mı acaba?

— Alkollü içki? Yok, bizde, diyor Mishima özür dileyerek. Ama bence maskeler böyle bir etki yapabilir... çok duyarlı ya da hassas insanlar... denemeli! derken giriş kapısında zil işlevi gören ve üstünde küçük demir çubuklar bulunan iskelet şıngırdıyor.

Tombul, kıvırcık saçlı bir kadın giriyor içeri.

— Aaa, Madam Phuket-Pinson! diyor Lucrèce şarkı söyler gibi ve ona doğru gidiyor. Kasap dükkânına olan küçük borcumuz için mi geldiniz?

— Yok canım, ilgisi yok. Benim bir şeyim...

— Haa öyle mi? Nedir sorun?

— Benim hastalanmamı fırsat bilen kocamın Vatel'de çalışan kadın garsonla düşüp kalktığını öğrendim. Yaşamıma son vermek istiyorum. Zaten sağlık sorunlarım da yeteri kadar sıkıntı verdi.

— Evet, evet... kalp sorunları, sanıyorum... diye fısıldıyor Mösyö Tuvache ikiyüzlü bir tavır içinde. Madam Phuket-Pinson, gözlerinizi kapatın ama gerçekten sımsıkı kapatın, bir deney yapacağım...

Tombul, uysal ve mezbahadaki bir hayvan kadar kaderine boyun eğmiş kasap kadın, dana gözlerini andıran uzun kirpikli gözlerini kapatıyor. Mishima ürkütücü maskenin iplerini ensesine bağlıyor, sonra bir ayna veriyor bu ölü hayvan eti tüccarının eline:

— Açın gözlerinizi şimdi.

Madam Phuket-Pinson gözlerini açıyor ve aynadaki yeni yüzünü görüyor:

— Aaa!...

Vincent'ın bulduğu ve mutfağın çöp tenekesinde sıyırıp, temizlediği bir kümes hayvanının ince kemiklerinden yapılmış bir maske, alın ve çeneye denk gelen yerlerinde eskimiş bir çuval bezi parçası, piliç gagasını andıran bir burun. Yeşil ve pembe plastikten bağsalyangozu biçiminde iki göz, yüzyıllardan beri parkların havuzlarının çevresinde satılan cinsten. Dönüp duruyorlar ve müzik yapıyorlar. Kırılmış bir but kemiğinin parçalarından oluşan, tahribata uğramış dudaklar arasında yanıp sönen –Noel çamı ışıklı süslemeleri– iki diş tacı! Vincent'ın gecelerinin pek de huzurlu geçmediği ortada! Bu kâbus görüntüleri kalp hastası, boynuzlu tombul kadını dehşete düşürüyor ve kadın aynı zamanda yer yer yalancı örümcek ağlarının ve başka bazı zehirli hayvanların serpiştirilmiş olduğu kirpi gibi saçlarında rengârenk bir yün yığını

görüyor. Çok ince bir sistem sayesinde gözlerden duman çıkıyor ve bu duman döne döne yükseliyor.

— Aaah!...

Kasap kadın dimdik yere düşüyor. Mishima yanında diz çöküyor ve eğiliyor ona doğru:

— Madam Phuket-Pinson? Madam Phuket-Pinson!

Mishima doğrulup durumu tespit ediyor:

— Tamam, sonuç olumlu.

20

Marilyn terliyor ve bu terlemenin bulaşıcı olduğunu söylüyor, en azından onun iddiası bu. Müşterilerin ellerini sıkıyor:

— Ölüm sizi selamlıyor, mösyö.

Hastalıklı görünümlü, cılız, umutsuz bir genç var dükkânda, karşısındaki tek müşteri ve şaşırıyor –"Hepsi bu kadar mı? Bunun yeterli olacağına inanıyor musunuz?"– bu arada Marilyn Tuvache sağ elinin parmaklarını polar bir eldivene sokuyor, avucu terlesin diye:

— Tabii, tabii, diye karşılık veriyor son derece kendinden emin bir tavırla. Öldürücü terim gözeneklerinize nüfuz edecek ve kısa süre içinde...

Karşısındaki soruyor:

— Ölüm bana küçük bir öpücük de veremez mi aynı zamanda?

— Küçük bir öpücük olabilir tabii ki.

Ona doğru eğiliyor, sonra yanağına şehvetli bir ruj izi bırakıyor. Müşteri düş kırıklığını yansıtıyor:

— Hayır, yani ben demek istemiştim ki şuraya, ağzıma, dil ve salya, daha önce yaptığınız gibi... Daha kesin olması için.

— Ha yok, bitti o iş!.. diyor ve tahtında yükseliyor lame giysileri içindeki kumral, yumuşacık kız, ben şimdi mezarlık bekçisiyle nişanlıyım, diye bir itirafta bulunuyor kızararak ve aşırı makyajlı gözlerindeki uzun yapay kirpiklerini kırpıştırarak.

Müşteri yaşasa da kesinlikle "talihsiz bir yaşam" süreceğini düşünerek ödeme yapmak için kasaya gidiyor.

— Borcum ne kadar?

— On iki avro-yen.

— On iki?! İyi para kazanan insanlar var yani... Bir el sıkma ve arkasından on iki avro-yen kazanıyorsunuz.

— Evet ama sonra da ölüyorsunuz, diyor Mösyö Tuvache.

— Umarım öyle olur! Bu fiyata...

Büyük bir düş kırıklığına uğrayan müşteri kapıda şıngırdayan küçük demir çubuklu iskeletin altından geçerek gidiyor. Dükkânda sıkılan baba kafasını sallıyor. Saat tam beş! Guguklu duvar saatinde ıhlamur ağacından, infaz edilmiş ve yıkılmış, kadranın üstünde iki kanat arasında sıkışmış kalmış ölüm simgesi adam küflenmiş bir elmanın içindeki tırpanını sallayarak hıçkırıyor: "Kuk!"

Mishima kafasını kaldırıyor ve bir yorum getiriyor:

— Çok tuhaf... Artık hiçbir şey yolunda eskisi gibi işlemiyor burada.

Radyo açılıyor: "Yerel yönetim intihar komandoları tarafından gerçekleştirilecek terörist saldırılardan söz...", kapatıyor radyoyu: "Canımı sıkmaya başladı bu radyo benim."

— Ama sevgilim bu radyonun programlanmasını isteyen sensin, haber saatlerinde otomatik olarak açılacak ve şarkılar ve varyete yayınları başladığında kendiliğinden kapanacak, dedin. Diyordun ki müşteriler için...

Bunalan ve kasada oturan Lucrèce dudağını ısırıyor, endişe ve kaygı içinde ellerini eğip büküyor çünkü olup bitenleri öğrenmek için haberlerin devamını dinlemek istiyor.

Kafasının yarısı kel olmasına rağmen bir Roma imparatoru kadar yakışıklı olan kocası dükkânın arka tarafındaki Marilyn'i inceliyor; polar eldivenli Marilyn taze ürün bölümünde bir kadın dergisini karıştırıyor ilgisiz bir tavırla.

— Dürüst ve namuslu davranmıyoruz. Ataların utanç içindedir ve mezarlarında rahat değillerdir. Üstüne üstlük bir de komik karnaval maskeleri satılıyor... Bu dükkânın bir havası vardı ama artık git gide şaka malzemeleri satılan bir dükkân halini alıyor.

— Hayır, ne ilgisi var, insanların korkudan ölmeleri için...

— Yeter Lucrèce! Kimi öldürüyorlar? Hastaneden çıkan kalp hastası bir kadını ancak, bir de heyecanlı, duygusal bir mezarlık bekçisini korkutuyorlar, bunun dışında... İkimiz de biliyoruz ki insanlar bizden yaş günlerinde herkesi eğlendirmek amacına yönelik şeyler alıyorlar, bu amaçla alışveriş yapıyorlar.

— Mumları üflerken gülmekten ölüyorlar belki...

— Tabii canım, senin her zaman haklı olman gerekiyor! Ayrıca seni görmediğimi sanma, ben sırtımı döner dönmez pencere kenarında, ışığın altında şekerleri ayıklıyorsun... Bu kavanozun içinde tek bir zehirli şeker olmadığından eminim. Ben mahzene indiğimde çocuklara avuç avuç şeker dağıttığını biliyorum, elinde bir mendille gözyaşlarını silerek. Onlara söylediklerini de duyuyorum: "Geçecek, geçecek. Uslu uslu evinize gidin, anneleriniz babalarınız endişelenmişlerdir..." Yok canım, kimsenin umurunda değil, sen de çomak sokuyorsun bu işe, sevgili Lucrèce... Her şeyin ne zamandan beri rayından çıkmış olduğunu da biliyorum! Niçin delik bir prezervatif kullandık peki?! Ne var orada, önünde, kasada, üstünde selobant var...

— Alan'ın gönderdiği bir kartpostal, bu sabah aldık... diye karşılık veriyor anne heyecanla.

— Göstersene. Nasıl bir resim seçmiş? Bir bomba hologramı, iyi... Ama, bir gülümseme resmi de çizmesi gerekirdi üstüne tabii ki!!!

— Öyle mi?

— Fark etmedin mi Lucrèce? Önceden fark ediyordun... diye devam ediyor Mishima elinde kartpostalla ve mahzene iniyor, bir çimento torbasına yaklaşıyor, boğulma ya da pencereden atlamalarda kullanılmak üzere bağtaşları hazırlamak için. Ah! Bu çocuk, umarım eğitip gönderirler bize... ya da oralarda şehit olup gidecek.

Kendi kendini yiyip bitiren Lucrèce uzaklara bakarken tırnaklarını kemiriyor...

21

Mishima mahzenin üstündeki küçük döşeme kapısını kapatıyor, cılız ışık veren bir lambayı yakıyor, sonra ruhunun gömüldüğü kıvrıla kıvrıla inen bir merdivenden iniyor. Alan'ın hologram kartpostalını elinde tutuyor ve duvara dayanıyor, kış mevsiminin öğle sonrasında hava deliğinin sağladığı aydınlıkta okuyor üstündeki yazıyı:

Anneciğim, babacığım, sizi seviyorum...

Işık Mishima'nın kalbinden geçiyor. Dükkânın içinde ya da üst katta entrikalar düzenleyen küçük oğlunun yazdıklarını mahzenin bir köşesinde tek başına okuduğunda yiğitlik taslayamıyor pek:

Benim için endişelenmeyin. Kesinlikle her şey iyi olacak....

Ah o ezeli ve ebedi iyimser, o kızıl şeytan! Günler kısalıyor, geceler uzuyor. Gökyüzü yavaş yavaş bir kutu gibi kapanıyor. Hastaların acılarının ağrılarının azma zamanı, karanlık gece boğazlarına yapışıyor. Ölülerin bulunduğu yerin altına benzeyen, kendini hüznünün derinliklerindeki bir mabette sanan Mishima bir yakınma sesi çıkarıyor, tuhaf bir ses çıkıyor içinden farkında olmadan:

— Alan...

Düşten biraz fazla, mırıldanmadan daha az bir şey. Bağtaşı kumu parmaklarının arasından dökülüyor. Yükselen bir soğuk su gibi, etkisi sürekli artan bir utanç duygusu gibi. Bir haftadan beri, her gece korkunç kâbuslar içinde bir yüzücü gibi debelenip duruyor. Yatağında bir sağa bir sola, sürekli bir uykusuzluk. Uyurken bile haykırıyor:

— Alan!!

Mahzenin parmaklıklı küçük penceresinden sesler geliyor, kaldırımda yürüyenlerin topuk seslerini duyuyor. Tekdüze bir vuruş, bir yerlerde bir tabut çakılıyor sanki. Alacakaranlık. Çakıllar mavileşiyor. Dünyadaki herhangi birinin her zaman akşamın yaklaştığını düşündüğü, başka birinin de her zaman omuzlarında bir ürperme hissettiği vakit. "Artık dayanamıyorum. Olup bitenlere dayanamıyorum artık, diyor sülfürik asit yağmuru." Bütün dengeyi sırık sağladığında Mishima çelik bir telin üstünde özgür olduğunu sanıyordu. Alan'ın eksikliğini hissediyor. Hiçbir şey dengeyi sağlayamıyor. Dışarıdan gelen tramvay sesi –bir parmağı elektrikli tellerde– ve mahzenin dibindeki her şey cesaret edilemeyen bir intiharı andırıyor. İnce kum, belli belirsiz yıldız. Mishima önünde, yasası da ağırlığı da olmayan bu kumtaşı gibi hissediyor kendini. Alan'ın bıraktığı bir giysi bir iskemlede duruyor. Alıyor onu, kafasını geçiriyor içine, bir gözyaşı deposu olan yüreğini boşaltıyor içine.

Hıçkırıklarını işitmiş midir?... Dükkânda, kasanın yanında duran Lucrèce döşeme kapağını kaldırıyor ve karanlığa doğru sesleniyor:

— Mishima iyi misin? Mishima!...

22

— Pek müşteri yok bu sabah...

— Evet, ölü bir sabah.

— Semt takımı dünkü maçı kazandığı için belki de.

— Belki...

Genç bir serseri giriyor İntihar Dükkânı'na. Kirli ve bol bir pardösü var sırtında, sımsıkı sarınmış, pardösünün altında paramparça olmuş bir yün kazak. Her tarafı leke dolu bir pantolon. Ayaklarında delik deşik çöp torbaları, boğuk bir sesle öksürerek soruyor:

— İntihar etmek istiyordum ama bunun için imkânlarımın müsait olup olmadığını bilmiyorum. Ucuz bir şeyiniz var mı?

Üstünde petrol mavisi bir gömlek ve kolsuz "V" yakalı pas rengi bir kazak bulunan Mishima cevap veriyor:

— Parası olmayanlar torbalarımızla boğuyorlar kendilerini. Çok sağlamdır bunlar. İşte böyle, bu da boynunuzun çevresine sıkıca tutturmanız için yapıştırıcı şerit.

— Borcum ne kadar?

— Yok canım, ne borcu... diyerek gülümsüyor Mösyö Tuvache.

Çürük dişli serseri gencin kafasında kırmızı yünden küçük bir başlık var, toz toprak içindeki saçları dökülüyor kenarlarından, pişmanlık ve üzüntü içinde konuşuyor:

— Çevremde sizin gibi cömert insanların sayısı biraz daha fazla olsaydı ya da annem babam sizin gibi ilgili, koruyucu insanlar olsaydı ben de şimdi bu durumda olmazdım...

Bu sözleri duyan Mishima üzülüyor:

— Peki tamam, yeter artık, anladık derdinizi.

Ama evsiz barksız, serseri genç kendisine verilen torbayı göstererek müteşekkir olduğunu belirtiyor ısrarla:

— Size teşekkür etmek amacıyla karşıdaki bankta geçireceğim torbayı kafama. Gelip geçenler kafama bakıp dükkânın adını okuyacaklar ve biraz reklamınızı yapmış olacağım böylece. Göğsünde ve sırtında sizin reklam panolarınızı taşıyan biri gibi olacağım.

— Tamam... diyor yorulan Mishima ve kapıyı açıyor gence, dışarıdan gelen soğuktan etkileniyor. Çabuk çıkın, ısırıyor soğuk!

Kapı tekrar kapanınca, ateşli ve heyecanlı Mösyö Tuvache kollarını kavuşturuyor ve ısınmak için ellerini gömleğine sürtüyor, omuzlarından dirseklerine kadar. Kasanın yanında, pencerenin önünde duran sürpriz poşetlerini biraz kenara alıyor, camın üstündeki buğuyu siliyor avcuyla.

Dışarı bakıyor, serseri genç karşıdaki kaldırıma geçiyor ve bir banka oturuyor. Torbayı kafasına geçiriyor, torbanın ağzını boynunda sıkıyor, yapıştırıcı şeridi doluyor boyun hizasında. Boynunda bir çiçek demeti asılı sanki. Biraz sonra demet titriyor. Sımsıkı kapalı torba şişiyor, sıkışıyor, şişiyor. Dükkânın adı balonun üstünde şaklıyor adeta. *İntihar Dükkânı.* Ayakları çapraz durumda, elleri ağır pardösüsünün cebinde ve başı arkaya kaykılmış, boğuluyor, bir yana doğru eğiliyor bedeni. Şimdi torbanın öbür tarafındaki yazı

okunuyor: *Hayatta başarılı olamadınız mı? Bize gelin, ölümünüzü başaracaksınız!* Ve kaldırıma yuvarlanıyor genç adam.

Lucrèce raylar üstünde kayar gibi kocasının bir omzuna doğru yaklaşıyor, o da bakıyor. Kuş gibi boynunun üstündeki başının görünümüyle son derece saygın, asalet akıyor her tarafından. Kırmızı ipek, işlemeli yakalı, azıcık açık bir gömlek var üstünde, alnına dökülen kestane rengi perçemi saçlarına ayrı bir güzellik katıyor. Nefes gibi bir şey. Uzunca, hafif büzüşmüş ağzı geriliyor ve koyu renk gözlerini iyi göremiyormuş ya da uzaklara, çok uzaklara bakıyormuş gibi kısıyor.

— Orada hiç değilse üşümüyordur.

— Kimden söz ediyorsun sen?...

Mishima sürpriz poşetlerini yerine koyuyor ve arkasını dönüyor. Dükkânın tavanından gelen birtakım sesler duyuyor, gülmelerle kesilen hıçkırıklar, küfürler, çığlıklar.

— Vincent erken başlamış, diyor baba. Marilyn inmedi mi hâlâ?...

— Ernest'le birlikte yatakta yuvarlanıyor, diye karşılık veriyor karısı.

"Aaah! Vu! Vua" Vincent, odasında, üstünde patlayıcı madde figürleriyle süslediği elbisesi var, başı ağrıyor: "Alan!" Başı çatlamak üzere ve kemik kalıntıları her yana saçılacak sanki. Beynindeki uzun ve kalın sargıyı öylesine sıkıştırmış ki sakallı yüzü infilak etmiş bir Hint fakirine benziyor. Vincent –bunalımdaki kanlı kırmızı sanatçı yüzlü insani yara– delik deşik ayçiçeği gibi gözlerini döndürüyor ve buruş buruş olmuş bütün yüz çizgileri içlerinden kıvılcımlar fışkıran, sönmüşken birdenbire alev alan kömür ya da odun parçalarını andırıyor. Biraz şişmanlamış olsa da her zaman derisi yüzülmüş ve sinirleri çıkmış biri gibi, parçalanmış bir yaşamdan şiddetle fışkırmış bir

parça. Aşırı ısınmış, kızmış bir tuğlaya benzeyen bir yüz, halüsinasyonlardan yakınan bir deli. Sarhoş fırçasıyla her yanı çizilmiş ve sıkıştırılmış deli bir maskenin önünde bir dalga boydan boya üstünden geçiyor. Karmakarışık kılık değiştirme araç gereçlerinin içinde boyalarının parıltıları ve titremeleri, tüpten fışkırdığında yakalanan renk gibi akıyor ve haykırıyor: "Alan!" Kardeşinin gönderdiği, çalışma masasındaki lambaya asılı hologram bir kartpostalın üstünde şu yazı okunuyor: "Sen kentin en iyi ressamısın."

Bölmenin öbür tarafında, sağ taraftaki odada, Ernest Marilyn'in üstünde aşk dansı yapıyor. Üstüne eğilmiş, bir mezarı okşuyor adeta. Ve sevgilisinin ağzının suyu dişlerinin kenarlarına geldiğinde içiyor onu ve şöyle diyor: "Sen bir hançer gibi saplandın benim yüreğime." Pembe dumanlarla gizlenmiş okşamalarının güzelliği. Ve dudaklarını oynatan Marilyn Tuvache. Bir köşede çiçekler soluyor. Havada sesler ve kokular dönüp duruyor; melankolik vals ve acı veren baş dönmesi. Marilyn'in memelerinden kalkanlar gibi kıvılcımlar saçılıyor. Mezarlık bekçisi kaldırımlarda sendeler gibi sendeliyor sözcüklerin üstünde: "se-se-ni-se-ni-se-viyorum!" Sarılıyor ona ve ruhunu sallıyor. Kızın otuz iki dişinin ebedi gülümsemesi bilinmeyen yerlere sürüklüyor onu. Açık denizlere giden güzel bir tekne gibi etkiliyor onu. Dirsekleri yastıklarda, memelerini havalandırdığı korsajsız denizkızı bir şenlik havası veriyor ona. Ateşli bir âşık aynı zamanda, kafasını kaldırıyor ve devriliyor. Duvara bir kartpostal yapıştırılmış: "En güzel sensin."

Lucrèce, Marilyn, Mishima, Vincent... Hepsi Alan'ın eksikliğini hissediyorlar, yaşamın anlamının eksikliğini hissettikleri gibi.

23

— Kuku!

Şaşıran baba kafasını dükkândaki duvar saatine doğru kaldırıyor –"Aaa, çalışmaya mı başladı bu?"– sonra gözlerini yere eğiyor:

— Aaa, sen misin!... Ne yapıyorsun orada?

Anne zehir dolabının önünde bedeni bükülmüş yaşlı bir kadın için bir şişeyi paketliyor. Eskiden bir kadın olduğuna inanmakta güçlük çekilen bu darmadağınık ucube yakınıyor: "Sonuçta uzun sürüyor bu yaşlanma işi." Küçülmüş ve bir çocuk gibi olmuş bu yaşlı kadın, elinde torbayla ağır ağır yeni bir beşiğe doğru giden kırılgan bir yaratık gibi. O kadar çok ağlıyordu ki gözyaşları dere olabilirdi. Lucrèce dönüyor:

— Alan!

Torbası omzunda, saçları rüzgârda dalgalanan küçük oğlu kasanın yanında duruyor ve birdenbire dükkânın içine bir yaz ışığı doluyor sanki. Anne ona doğru koşuyor:

— Yavrum, hayattasın!

Giysisinin çarpıcı renkleri bir çiçek balesi imajını yansıtıyor ve camda umut parlıyor. Marilyn, taze ürün bölümünde bir müşterinin elini alelacele sıkıyor ve kurtuluyor ondan.

— Hop! Ölüm sizi de selamlıyor!

Sonra bol eteğini şişirerek kardeşine doğru koşuyor. Kalbi küt küt atıyor:

— Alan!!

Sarılıyor kardeşine, yanaklarını okşuyor, ellerini sıkıyor, çıplak parmaklarını tişörtünün içine sokuyor, cildine dokunuyor. Marilyn'in müşterisi şaşırıyor:

— Küçük kardeşinizi de mi öldürüyorsunuz?

— Yok canım!

Kederli müşteri on iki avro-yen ödüyor, anlamıyor. Alan'a değerek geçiyor, kollarından ve omuzlarından bir aydınlık gibi fışkıran sağlığı gözlerini kamaştırıyor. Dağılıp gitmiş yaşlı kadının peşinden çıkıyor. Anne haykırıyor:

— Vincent! Vincent! Gel bak! Alan döndü!

Vincent elinde çikolata kutusu ve ağzının içinde çikolatayla merdivenlerin üstünde, bu eski dinsel yapının (kilise, tapınak, cami?...) kulesinin sarmal merdivenine bakan küçük kapının yanında görünüyor. Kapının altından esen rüzgâr atom bombası süslemeleriyle dolu elbisesini havaya kaldırıyor. Alan merdiveni tırmanıyor ve ağabeyine sarılıyor:

— Söyle bakalım, yanakların biraz şişti mi, kentin sanatçısı!

Vincent –sarıklı Van Gogh– kardeşinin, üstünde ilgisini çeken bir resim bulunan tişörtünü inceliyor. Resimde bir akvaryum var, akvaryumun dibinde bir mektup ve mektupta *Goodbye* yazısı okunuyor. Akvaryumun üstündeki bir balonun ipine bağlı kırmızı bir balık uçuyor. Suyun içinde kalmış başka bir balık kabarcıklar çıkarıyor ve bağırıyor ona doğru: *No, Brian! Don't do it!*

Vincent gülmüyor:

— Nedir bu?

— Mizah.

— Aaa!

Merdivenlerden inen Mishima kafasını arkaya atıyor ve Alan'a soruyor.

— Niçin erken döndün?

— Gönderildim iste.

Açık yürekliliğiyle herkesi şaşırtan, gökteki hava ve denizdeki su gibi rahat olan çocuk her tarafını adeta gülüşlerinden oluşan bir halıyla kapladığı merdivenden iniyor:

— Ben orada çok eğleniyordum ama öğretmenler sinirleniyordu. Ama benim gibi insani bombalar olan öteki öğrencileri gevsetmeyi, yumusatmayı becerdim. Geceleri beyaz bezlere sarılıp göz yerlerinde delikler bulunan kukuletalarla dolaşırken fıkralar anlatıyordum ben ve onlar da karınlarına yapıstırdıkları plastik ekmeklerin üstüne yatarak katıla katıla gülüyorlardı. Nice kumsallarında iserlerken ben kumlardan güller topluyordum ve onlara bunların kumlara karısmıs,

rüzgârın sekil verdiği dişi deve sidiği olduğunu söylediğimde hayatı harikulade buldular. Şarkılar söyleyerek döndüler: *Küt! Kalbim küt küt atıyor!...* İntihar komandoları staj sorumlusu mahvolmuştu. Onun teknik açıklamalarını hiç anlamıyormuş numarası yapıyordum. Saçını basını yoluyordu. Bir sabah o kadar çok sinirlendi ki beline patlayıcılar bağladı, düğmeyi eline aldı ve şöyle dedi bana: "İyi bak çünkü sadece bir kez yapacağım bu gösteriyi!" Ve patlattı belindeki patlayıcıları. Beni de gönderdiler.

Mishima önce hiçbir şey söylemeden kafasını iki yana sallıyor. Rolünün sözcüklerini bulamayan bir aktör gibi. Sonra volta atmaya başlıyor: "Ne yapacağız seni peki?"

— Tatilin geri kalan bölümünde demek istiyorsun değil mi? Zehir hazırlarken yardım edecek bana! diyor Lucrèce coşku ve heyecan içinde.

— Ve birlikte maskeler yapacağız, diyor Vincent merdivenlerin üstünden.

24

— Uf! Uf! Ah! Ne tuhaf ama, uf! Karnım ağrıyor ay ay ay! Nefes alamıyorum!...

Ufak tefek, zayıf, bıyıklı ve şapkalı, gri bir takım elbise giymiş bir adam üzüntülü bir halde girmişti içeri. Lucrèce de ona Vincent ve Alan tarafından yapılmış bir maske göstermişti.

— Uf! Uf! Ne tuhaf ama! Uf!... Ah bu aptal baş, çok kötü!...

Sırtını kamburlaştırmış vaziyette, kollarını, ayırdığı bacaklarına koymuş, parmakları dizlerinin arasında bir iskemlede kasvetli ve sıkıntılı bir ruh haliyle oturan Mishima başını yavaşça günün ve sabahın bu ilk müşterisine doğru çeviriyor. Kocasına sırtını dönmüş durumdaki Lucrèce'in gösterdiği maskeyi görünce

kahkahalarla gülen adamı tam karşıdan görüyor. Müşteri gülerken bir elini ağzına götürüyor:

— Ah! Nasıl yapmışlar bunu böyle?

— Çocuklar yaptı gece. Berbat değil mi?

— Ne aptal kafa bu böyle. Şu gözlere, şu buruna bak! Burnuna bakın...Böyle bir şey olamaz!

Müşteri, Madam Tuvache'ın gösterdiği maske karşısında gülmekten kırılıyor, kasıklarını tutuyor! Adam boğulur gibi oluyor, soluğu tıkanıyor, öksürüyor, tıkanıyor:

— Yok canım, olacak şey değil, böyle bir başla yaşanır mı! Tek bir dost bulamaz insan! Aman! Ya kadın! Böyle bir erkeği isteyebilecek tek bir kadın bulunur mu sizce? Köpek, fare bile istemez!

Gülmekten gözlerinden yaş geliyor müşterinin, soluk almaya çalışıyor:

— Göstersenize bir kere daha. Aman Tanrım, bakamıyorum bile!

— O zaman başka tarafa bakın, diyor Madam Tuvache.

— Hayır, kararımı verdim ben. Ne berbat, ne pislik bir görünüşü var. Aptal bu çocuk herhalde! Karşısında böyle bir maske gören bir kırmızı balık bile akvaryumdan uçup gitmek ister!

Müşteri gülmekten altına işiyor. Pantolonuna işiyor:

— Ah, özür dilerim! Çok utanıyorum. Bana sizde gülünç maskeler bulunduğunu söylemişlerdi ama bu, böyle... Yok canım, olacak şey değil!

— Başkaları da var, görmek ister misiniz? diye soruyor Lucrèce.

— Yok, yok, bundan daha kötü bir şey gösteremezsiniz bana. Aptal! Gebersin bu aptal pislik! Hiç kimse üzülmez böyle bir aptal için!

O ana kadar bakışları bulanık ve çökmüş bir halde kalakalan Mishima maskenin önünde gülmekten katılan bu çok özel müşteriye dikiyor gözlerini:

— Kalbim! Ah! Ama ne korkunç bir görünüşü var. Uf!...

Adam kıpkırmızı kesiliyor, donup kalıyor, kollarını göğsünde kavuşturuyor ve parmaklarını açıyor ve yere kapaklanırken maskeye sövüp sayıyor:

— Rezil!!!

Mishima kalkıyor yerinden, bir hesap yapıyor kafasında:

— İki tane... Başka ne yaptı bunlar?

Lucrèce dönüyor ve hiçbir belirgin özelliği olmayan, beyaz, plastik bir maske gösteriyor ona, Alan ve Vincent bir ayna yapıştırmışlar maskenin burnuna.

25

— Bu maskenin aynasında kendinizi seyretmeyi öğrenin, matmazel. Biraz daha seyredin kendinizi ve evinize götürün onu. Banyoya ya da başucu sehpanıza koyarsınız.

— Yok yok, eksik olsun! Yeteri kadar iğrenç şey gördüm hayatımda...

— Götürün, diyorum size, diye ısrar ediyor kasadaki Alan. Hadi benim hatırım için.

Ayna maskeyi genç kadının önünde kaldırıyor, kadın hemen kafasını çeviriyor:

— Alamam.

— Niçin ama?

— Çok çirkinim ben.

— Nasıl? Ne diyorsunuz siz? Sis de herkes gibi bir insansınız: Herkesinki gibi iki kulak, iki göz, bir burun... Fark nerede?

— Görüyorsun yavrum. Burnum yamuk ve uzun. Gözlerim birbirine çok yakın ve yanaklarım çok şiş ve sivilceli.

— Hadi canım, siz de! Gösterin bakayım...

Alan kasanın altındaki çekmeceden çıkardığı bir mezurayı açıyor. Metalik ucunu kadın müşterinin gözlerinin arasına yerleştiriyor ve burnunun ucuna kadar indiriyor: "İyi, yedi santimetre. Ne kadar olması lasım, beş mi? Göslerin arasını ölçelim bakalım. Daha mı fazla olması lasım aradaki mesafenin? Bir santimetre, o kadar. Yanaklar... faslalık ne kadar? Sallanmayın ki nen kulağın arkasına doğru düzgün yerleştireyim şunu. Ben diyorum ki dört santimlik bir fazlalık var.

— Her birinde.

— Evet, öyle diyelim, isterseniz. Ama evrenin boyutlarıyla karşılaştırıldığında çok as bir milimetre sös konusudur. İntihar mı etmesi gerekir insanın bu yüzden! Ben sisi içeri girerken gördüm, vantuslu sekiz duyargalı, on iki metrelik antenlerinin ucunda yuvarlak gösleri olan bir usaylı girmedi içeri! Ah, gülümsüyordunus... Gülmek çok yakısıyor. Bakın söyle, çok yakısıyor, dedi beyaz plastik maskeyi kadın müşterinin önünde kaldırırken, kadın hemen surat astı.

— Dişlerim iğrenç.

— Hayır, kesinlikle iğrenç değil. Eğik disler, dislerine tel takılmamış bir küçük kıs havası veriyor bunlar size. Çok etkili. Gülümseyin.

— Çok naziksin.

— Gerçekten çok sempatik... diye tok bir ses duyuluyor, bu mırıltı genç kadının arkasından ve oldukça uzaktan geliyor... yani öyle berbat, acayip değil ki dişleri.

— Şşşt...

Mishima ve Lucrèce, tıraş bıçakları raflarının önünde, ayakta, kollarını kavuşturmuş halde yan yana duruyorlar, hiç konuşmuyorlar, sadece sırtını ve koca kıçını, kazık gibi bacaklarını görebildikleri kadın müşteriye bir maske sokuşturmaya çalışan çocuklarını izliyorlar. Çirkin yüzü-

nün sevimsiz çizgilerini Alan'ın verdiği beyaz maskenin aynasındaki yansımalarından görüyorlar.

— Gülümseyin. Sisin böyle düsünmeniz çok normal. Ben ne insanlar gördüm burada, barlarda, restoranlarda, kafelerde aynalara bakamaslarmış sonra kendiliklerinden fotoğraflarının çekilmesini istemeye başlamışlar. Gülümseyin, bakın kendinise!

— Yüzüm sivilce dolu.

— Endiseler yüzünden... Kendinisi daha rahat hissettiğinisde, kaybolacak hepsi.

— İş arkadaşlarım aptal buluyorlar beni.

— Kendinise güvenmiyorsunuz da ondan. Böyle olunca kendinisi beceriksis hissediyorsunus ve anlamsıs, yersis şeyler söylüyorsunus. Ama bu maskenin aynasına alısırsanıs ve onu seversenis... Bakın, karşınısdaki insana bakın. Utanmayın ondan. Sokakta rastlasaydınıs öldürmek mi isterdinis onu? Ne yaptı sise de bu kadar nefret ediyorsunus ondan? Suçu ne? Niçin sevmeyecekmişsinis onu? Önce sis dostluk gösterin bu kadına, ondan sonra baskaları da dost olacaktır onunla!

— Seni gidi inek seni, yüz avro-yenlik bir maske için mi bütün bunlar!... Satıcı yeteneğine sahip, kabul etmek zorundayım bunu, ağzında tükürük kalmadı konuşmaktan, diyor Mishima.

Şaşıran genç kadın sağına soluna bakıyor:

— Yanılmıyorum değil mi?... İntihar Dükkânı'ndayım değil mi?

— Yok canım, sis unutun hiçbir ise yaramayan bu kelimeleri.

— Niçin böyle konuşuyor? diyor baba ve kaşlarını çatıyor.

— Hayat neyse odur. Değeri neyse odur! Hayat da beceriksislikler ve sakarlıklarıyla yapabileceğini yapar. Ha-

yattan da çok fasla sey istememek, beklememek gerekir. Dolayısıyla hayatı yok etmek gibi bir şey de istememek gerekir! Her seyi iyi tarafından almak gerekir. İpi ve kullan at tabancayı bırakın. Şu andaki gibi bir bunalım ve panik durumunda hemen kaygan düğüme sarılabilirsinis, herhangi bir durumda. Tabureden düşersinis, disinizi incitirsinis. Disiniz ağrıyor mu?

— Her yerim ağrıyor.

— Evet de disinizi soruyorum ben!

— Hayır, uf.

— Ha şöyle! Böyle devam edin. Disiniz agrımıyor iste ve yüzü maskedeki bu kadın yüzü olan kadın olun. Bunu benim için yapmasanıs bile kendinis için yapın. Adı ne?

Kadın müşteri gözlerini açarak aynaya doğru bakıyor:

— Noémie Ben Sala-Darjeeling.

— Güzel bir ad Noémie... Sevin Noémie'yi. Ne kadar sempatik olduğunu göreceksinis. Evinise götürün maskesini. Sis ona gülümseyin, o da sise gülümseyecek. Ona iyi bakın, sevgiye ihtiyacı var. Yıkayın, koku sürün, şık giydirin, iyi hissetsin. Onu kabullenmeye çalışın. Sisin dostunus, sırdaşınıs olacak ve birbirinisden ayrılmayacaksınıs hiç. Birlikte gülüp eğleneceksinis!... Bütün bunların karşılığı sadece yüz avro-yen. Pahalı sayılmas. Tamam, sarıyorum. Veriyorum işte. Çok iyi bakın ona. Hak ediyor bunu.

Yazar kasa büyük bir gürültüyle açılırken Mishima üzülüyor:

— İple tabancayı da verebilirdi aslında...

— Şu kavanozdan bir de şeker alın, diyor Alan gülümseyerek.

— Şey değil, değil mi bunlar?... diye soruyor kadın.

— Yok canım! Haydi güle güle, disi bile ağrımayan kadın.

26

Lucrèce avuç içini kafasının üstüne koyup, parmaklarını birbirine geçirdiğinde katlanan kolları gözkapakları, kafası da gözbebeği gibi olur. Kollarının kıvrımının içinde, kulaklarının her iki tarafında arkasındaki duvar gözün saydam tabakasının beyazı gibi parlar. Madam Tuvache bir kadın büstüne konmuş büyük bir göz gibi olur.

— Görüşmek üzere, Mösyö.

Yanındaki Alan şaşırıyor:

— Anne şimdi artık müşterilere görüşmek üzere mi diyorsun?

— Hiçbir şey almadı ki. Görüşmek üzere diyorum çünkü gene gelecek. Buraya ne var ne yok diye bir kez girildiğinde günün birinde bir şey satın almak için gene gelinir. Bir fikir edinmeleri, alışmaları gerekir.

Asılmayla ilgilenenler buradan çıkarlarken boyunlarındaki atkıları git gide daha fazla sıkmaya başlarlar. Evlerinde bir elleriyle boyunlarını sıkarlar, omurlarını, kıkırdaklarını, tendonlarını, kaslarını, damarlarını hissetmek için. Alışırlar. Gene gelecektir...

Elleri hâlâ saçlarının üstünde bitişmiş halde duran Lucrèce başını çeviriyor, sağa doğru eğiyor. Ve çocuğa emir veren sadece bu büyük göz şimdi sanki:

— Kepengi indir, ışıkları söndür. Eve çıkacağız, Alan.

27

Mishima kapısı kapalı yatak odasında, pencerenin önünde duruyor. Bir elinde çekilmiş perdenin bir kıvrımı var, kanında boğulan güneşe ve kulelerin balkonunda büyük felsefe parçaları içinde dağılıp giden hayata bakıyor. Kaybolmakta olan gelecek müstehcen yarasını gösteriyor ve aşağıda insanlar ve düşleri dağılıyor.

Sararmış, melankolik, gözlerinde yansıyan güneşin rengini almış tüccar Mösyö Tuvache kederli, çökmüş, dağılmış, pis, iğrenç, vıcık vıcık, bir yerinden çatlamış gibi hissediyor kendisini.

Lucrèce bile düş kırıklığına uğratıyor onu. Her şey çöküyor, aşk ve güzellik, unutma küfesine atıyor bunları ve sonsuzluğa mal ediyor. Sürekli sarhoş olmak isterdi ama pahalıya mal olan bir şey bu ve bedensel ve tensel arzular da başka bir hikâye ve uzun vade-

de yıpratıcı. Eğlendirici olduğu söylenen jimnastik de tuhaf bir müzik. Ve düşüncelerinin bilmecesi gürültü patırtıya dönüşüyor.

Mevsim yok artık, gökkuşağını kırdılar, karı kaldırdılar. Unutulmuş Dinler –hayali ülke– Sitesi'nin kulelerinin arkasında ilk büyük kumullar görülüyor, bu kumların taneleri kimi zaman rüzgârla Bérégovoy bulvarına kadar, İntihar Dükkânı'nın kapısına kadar sürükleniyor. Yerde dönüp duran fantastik projektörler, kapalı gökyüzünü ve yeşil ışıklı uzun kirli konileri tarıyor. Oralarda dolaşıp duran ve birdenbire hareketlenen kuşlar havasızlıktan ve kalp krizinden ölüyor. Kadınlar sabahleyin bu kuşların tüylerini topluyor, bu tüylerden egzotik şapkalar yapıyor ve daha sonra boşluğa bırakıyorlar kendilerini.

Şimdi birdenbire aydınlanan stadyumdan çığlıklar geliyor, aptallaştıran kırbaçla âşık olan halkın çığlıkları. Bu saatte yığınla kötü düş, uyuyan ilk insanları eğip büküyor. Ne yazık ki her şey uçurum –eylem, arzu, düş– ve perdeyi tutan Mishima'nın kolundaki tüyler korkudan diken diken oluyor pencereden gelen havayı hissedince. Odanın kapısı açılıyor ve Lucrèce soruyor: "Yemeğe geliyor musun Mishima?"

— Hayır, aç değilim...

Erkek olmak, uzun hikâye. Her şeyden vazgeçmek uzun hikâye.

— ...Yatacağım.

Mesele şu ki yarın gene yaşamak gerekecek.

28

Mösyö Tuvache ertesi sabah kalkacak gücü bulamıyor kendinde. Karısı rahatlatıyor onu:

— Kalkma sen. Ben çocuklarla idare ederim. Doktor şiddetli bir depresyon içinde olduğunu ve dinlenmen gerektiğini söylüyor. Alan'ın okuluyla da görüştüm. Birkaç gün gitmeyecek. Önemli değil. Biliyorsun birçok fikir var kafasında keratanın.

— Ne fikri?

Mishima yataktan çıkmak için hamle yapıyor:

— Bağtaşlarına şekil verecek, ip örecek, tıraş bıçaklarını bileyecek...

Mishima'nın başı dönüyor ve karısı sert bir sesle buyuruyor:

— Yatar mısın lütfen! İşle ilgilenme artık. Sen olmadan da çevririz dükkânı biz.

Ve gidiyor kadın, kocasının çağırma ihtimalini düşünerek kapıyı açık bırakıyor. Mösyö Tuvache aşağıdan, dükkândan gelen sesleri duyuyor, sabah sabah sefahat hayallerinin dürtüklenmesi. Lucrèce ve Marilyn merdiveni çıkıyorlar.

— Haydi yavrum sepeti al, üç but, portakal ve muz getir... şekeri de unutma! Geçen günkü gibi hazırlayacağım gene ama bu sefer Alan'ın tavsiyelerine de uyacağım. İntihar etmiş kuzu butu bulamasan da önemli değil. Lezzeti değiştirmez. Ernest yardım et de şuraları toparlayalım! Vincent hazır mı?

Mishima tuhaf bir koku duyuyor:

— Ne yapıyorsunuz?

Karısı elinde bir tabakla odaya geliyor ve cevap veriyor:

— Krep..

— Krep... yas için mi?

— Yok canım, yemek için tabii. Bak, Vincent tavada delikli kepçeyle kuru kafa şekilleri yapıyor, gözleri, burun deliklerini ve dişler arasındaki açıklığı ayarlıyor! Anlıyor musun, sonra korsan bayraklarının üstünde kesişen kaval kemikleri gibi biçimlendiriyor hamuru.

— İçlerine siyanür karıştırarak veriyorsunuz bunları değil mi?

— Of of of! Dinlen sen, diyor Lucrèce odadan çıkarken.

Herkes ortalıkta, koridorda gidip geliyor, insanların dönüp durduğu bir balo sahnesi adeta. Yemek saatinde buyuran sesler: "İki parça but Lucrèce! Üç krep

– Vincent! Marilyn gidip şuradaki beyin elini sıkar mısın lütfen? Krepler: ikisi çikolatalı, biri şekerli."

— Lucrèce!

— Gene ne var?

Madam Tuvache ellerini önlüğünde kurulayarak odaya giriyor. Çok gergin bir ruh halinde olan kocası soruyor:

— Neler oluyor? Restoran mı burası?

— Yok canım, aptal mısın sen, müzik de olacak!

— Müzik mi?! Nasıl bir müzik bu?

— Alan'ın eski enstrüman çalan arkadaşları var, gitar mı ne diyorlar bunlara... Sonra biliyorsun bu çocuk muhteşem. Kurbanlara hayat veriyor.

— Hangi kurbanlar?

— Müşteriler.

— Müşterilerimize kurban mı diyorsun sen? Ama Lucrèce...

— Yeter lütfen, tartışacak zamanım yok.

Tekrar çıkıyor Lucrèce. Melankolik vals ve baş dönmesi, Mishima'nın bakışları buğulu sanki. Yatağında oturuyor, üstünde karın boşluğu hizasında bir kızıl haç bulunan bir kimono var, doğu insanlarına özgü hülyalı bakışlar... Ve gözlerinde yüzen donuk zekâ pırıltıları içinde yuvarlanan bir kaos.

Alan odanın önünden geçerken duruyor:

— İyi misin baba?

Bu çocuğun gözleri, insani bunalımların mahrem üfürükçüsü sanki. Olağanüstü sırları gizli hazineler. Oyunları, hileleri, taşkın neşesi Unutulmuş Dinler Sitesi'nin sessiz ve karanlık göğünü güldürüyor.

Mishima'nın boğazından bir şey çıkıyor, yanlış söylenen bir şarkı gibi. Çocuk gidiyor.

Mösyö Tuvache kalkmak istiyor ama takıldığı ağın içinde debelenip duran bir balık gibi çarşafa dolaşıyor. Kalkamıyor, kollarını yorganın üstüne bırakıyor.

Değişikliği hissediyor ve bu durumu Alan'ın sırtına yıkıyor. Biliyor ki artık İntihar Dükkânı'nda bu kimyagerle birlikte her şey buharlaşacak.

29

— Kapı!

Yatağında, odanın kapısının kapatılması emrini veren Mishima 3 *Boyutlu Algılar* televizyonunu açıyor, akşam haberleri saati. Kumanda aletinin üstündeki sayısız düğmeden birine basıyor.

Odanın içinde bir kadın sunucu görülüyor. Önce bir örtü gibi yarı saydam, sonra gitgide belirginleşiyor.

— İyi akşamlar. Haberleri sunuyoruz!...

Olağanüstü kötümser, rezilce şeylerden başka bir şey söylemiyor. Bu haberlerden en azından biri bile düş kırıklığına uğratmıyor Mishima'yı.

Haberleri sunan kadın bir iskemleye oturmuş ve ellerini göğsünde kavuşturmuş durumda, odanın içinde sanki. Sağa, sola eğilince profilden görmek mümkün oluyor onu. Kadının kokusu geliyor burnuna ve baş

döndürücü buluyor bu kokuyu Mishima. Kumanda aleti sayesinde etkisini azaltıyor kokunun.

Bacaklarının güzelliği göz alan kadın bacak bacak üstüne atıyor. Eteğinin renginden pek hoşlanmıyor Mösyö Tuvache. Kumanda aletindeki bir düğmeye basarak renkleri değiştiriyor. Kadının oturduğu iskemleyi kendisine yaklaştırmak için kumanda aletindeki bir düğmeye basıyor. Haberleri sunan kadın şimdi yastıkların yanında, bir hastanın başucunda oturuyor sanki. Mösyö Tuvache elini uzatsa dokunur ona, son derece hassas tenli dizlerinin üstüne kadar çektiği eteğinin kumaşının kokusunu hissediyor. Konuşurken korsajını da açabilir istese ama bunları düşünmüyor. Sadece dinliyor.

Rahat, kaykılmış, bir dirseği oyluğunda mahrem şeyler söylüyormuş gibi aktüaliteyi fısıldıyor ona. Eski zamanın televizyonundaki gibi gösterişli tavırlarla, tumturaklı ifadelerle okunmuyor haberler artık. Kadının biraz pes –İtalyan– kısık sesi güzel:

— Evrenin diktatörü Madam Indira Tu-Ka-Ta bu sabah Sibirya bölgesinde altı yüz metre yüksekliğindeki sekiz yüz bin bacalı büyük bir kompleksin açılışını yaptı, böylelikle dünyamızın çevresindeki ozon tabakasının yeniden oluşturulacağı umut ediliyor. Ben inanmıyorum buna, diye belirtiyor kadın sunucu.

Mishima da aynı fikirde.

— ...Bütün uzmanlar bu kararın 21. yüzyılın başında alınması gerektiğini düşünüyorlar, diye devam ediyor kadın, artık çok geç. Başkanın kendisi de bu düşüncede...

— Tabii, diyor Mishima.

— ...Açılış konuşmasında söyledi bunu. Ve şimdi dikkat, çok önemli bir haber! Ozon bacalarının bulunduğu bu çok geniş alan çok soğuk. Sıkı giyinin.

Mishima'nın yatağı birdenbire Sibirya'nın ortasına taşınıyor. Dondurucu bir rüzgâr esiyor, iyice sarınıyor yorgana, ıslak ve donmuş bataklık kömürü kokusu geliyor burnuna. Ve her tarafta çok yüksek bacalardan gökyüzüne ozon fışkırıyor. Bu gazın kokusu gözleri yakıyor biraz. Mösyö Tuvache bir elini yorganın altından çıkarıyor ve yere doğru uzatıyor. Uzun zamandır eli bir ota değmiş değil, çekildiğinde, oynandığında elleri biraz kesebilir otlar. Üstünde hiçbir yara izi olmayan eline bakıyor.

Birdenbire Sibirya çıkıyor odadan. İskemlesinde oturarak haberleri sunan kadın tekrar gözüküyor. Üstünde dalgalanan İspanyol kıyafetiyle kumral Marilyn giriyor içeri. Televizyondaki kadından daha güzel o. Yanında mezarlık bekçisi var: "İyi akşamlar kayınpeder." Marilyn sunucu kadının ışığının önünden geçiyor ve "orospuya benziyor" diyerek televizyonu kapatan babasının yatağına oturuyor.

— Bak, baba, Ernest verdi bu güzel buketi bana. Mezarlardan toplamış çiçekleri beni düşünerek. Sevmek güzel şey değil mi!

— Sönmek?

— Sev-mek diyorum... İyileşmemişsin sen baba! Aşağı in, dükkâna gel, bizimle birlikte ol. Havayı bir gör, fenerler, çelenkler, ayağa kalkarsın. Krep getireyim mi sana?

— İçinde zehirli mantar varsa...

— Aman sen de baba! Mezarlık çiçeklerinden derlenmiş demeti başucuna bırakıyorum. Annemi bekleme uyumak için, geç gelecek o. Bu gece taze ürün bölümünde parti yapacağız.

— Parti mi?

30

Birkaç gün sonra, Mishima biraz güçlendi ve ayağında eski püskü terlikleri, sırtında intihar etmek için giydiği kızıl haçlı kimonosuyla kalkıp ilk yorgun adımlarını atmak istedi.

Sakalları uzamış ve yüzünde yatak yorgan takımlarındaki gibi kıvrımlar, izler görülüyor, gözlerinin altında mavi halkalar var, koridorda sarhoş gibi sallanarak yürümeye çalışıyor, kuleye ve dükkâna gitmek için inilmesi gereken merdivenlerin başına açılan küçük kapının yanına geliyor. Ve orada sahanlıkta, tırabzana tutunarak aşağı bakıyor.

Ne görsün!...

... Gözlerine inanamıyor. Dükkân, annesinin babasının, büyükbabasının, büyükannesinin vb. güzel dükkânı, hastane morgu gibi sade, tertemiz dükkân ne hale gelmiş!...

Dolapların üstünde bir duvardan ötekine gerilmiş uzun bir bezde şu yazı okunuyor: "Gelin yaşlılığınızı intihar ettirelim!" Mishima, Alan'ın el yazısını tanıyor.

Aşağıda neşeli bir kalabalık sohbet ediyor, durmadan gülüyor, taze ürün bölümünde gitar eşliğinde hoş ve neşeli şarkılar söyleyen üç gence bakıyorlar.

Belli bir ritim içinde el çırpılıyor, Vincent'a kuru kafa krep siparişleri veriliyor, o da tezgâhtaki elektrikli alette sırayla hazırlıyor bunları. Tavadan yükselen duman, ağdalaşan pudra şekeri, kimi zaman yere damlayan, düşen, döşemede leke yapan sıcak çikolata kalıntıları arasında neon ışığını donuklaştırıyor, azaltıyor, saydam hale getiriyor. Hamur kepçesi kalkıyor, iniyor, mutfak aletleri arasında çapraz kavalkemikleri çiziyor ve Lucrèce yazar kasayı çalıştırıyor: "Bir krep mi? Üç avro-yen. Teşekkürler, mösyö."

Marilyn boşaltılan tıraş bıçakları rafında bir alete elma (Alan Turing takımlarınınkinden değil) dolduruyor ve çıkardığı taze elma sularını bardaklara dolduruyor: "Bir avro-yen lütfen."

Ernest bir seppuku gösterisi yapıyor ama karnına değen tanto bükülüyor, yamuluyor, "sekiz" oluyor, kıvrılıp kalıyor. Mishima gözlerini ovuşturuyor, merdivenden iniyor. Mezarlık bekçisi neşeli müşterilere üç kılıç satıyor ve bunları sardıktan sonra üstlerinde "Yupi!" yazısı okunan torbalara koyuyor. Mösyö Tuvache çelenklerin altından geçmek için başını eğmek zorunda kalıyor, rengârenk fenerlere çarpıyor. Bütün bunların belki de rüya olduğunu düşünüyor. Ama hayır, karısının sesini duyuyor:

— Ah, sevgilim, nihayet! Çok iyi, yardım edebileceksin bize, yetişemiyoruz çünkü. Bir krep ister misin?

Gerçekten umutsuz biri -dükkândaki değişikliklerin farkında olmayan- içeri giriyor ve doğru kendisi gibi sıkıntılı ve bunalım içinde olan Mishima'nın yanına gidiyor:

— Kendimi ırmağa atmak için bir bağtaşı istiyorum.

— Bağtaşı... Ah neyse. Tekrar normal birini görmek iyi geliyor. Yerlerini mi değiştirmişler? Yok yok, orada hepsi.

Mösyö Tuvache derin bir nefes alıyor ve iki eliyle bir bağtaşı almak için eğiliyor ama bağtaşını kaldırmak çok kolay olunca şaşırıyor. Çimento kum karışımı kütle çok hafif geliyor eline. Bir parmağında çevirebileceği kadar hafif. Birkaç günlük istirahat bu kadar güç vermiş olamaz ona. Ne olabileceğini anlamak amacıyla parmaklarıyla kazıyor bağtaşını:

— Polietilen köpük...

Müşteri de eliyle yokluyor bağtaşını.

— Ohoo yüzer bu! İnsan bununla nasıl boğulur?

Mishima yüzünü buruşturuyor, kafasını sallıyor, kaşlarını çatıyor:

— Sanıyorum ellerinizle tutunmayacaksınız buna...ama zincir ayak bileğine bağlanırsa yüzeyi şamandıra köpüğü gibi olan bu bağtaşının altında boğulmak mümkündür.

— Niye satıyorlar ki bunu?

— Doğrusu ben de bilmiyorum. Bir krep ister misiniz?

Şaşıran müşteri fısıltı halinde anlaşılmaz şeyler söyleyen ve aptallar dansı yapan bu karmakarışık ve maskeli topluluğu bakıyor: *Aptalların dansı bu, ap, ap, ap!...*

— Bu insanlar televizyonlarda haberleri izlemiyorlar mı, dünyanın geleceği konusunda umutsuzluğa kapılmıyorlar mı hiç?

— Ben de aynı şeyi düşünüyordum... diye karşılık veriyor Mishima geceyi ırmağın dibinde geçirmek isteyen adama. Ben de sizinle birlikte gelmek isterdim.

Daha da neler!... Birbirlerine sarılıyorlar ve birbirlerinin omuzlarında ağlıyorlar ve bu sırada taze ürünler bölümünde bir bez geren Alan bir kukla gösterisi hazırlıkları

yapıyor, muhteşem, güzel, gerçekdışı ve aptalca bir gösteri tabii ki. Vincent dumanlar tüten bu panayır ortamında çok keyifli gözüküyor. Başı sargılı, gülümsemiyor tabii ki ama daha iyi gibi. Kocasının ağladığını gören Lucrèce hemen yanına koşuyor ve ona sarılmış olan müşteriyi azarlıyor:

— Rahat bırakın onu! Ne anlattınız da bu hale geldi? Haydi, dışarı, çabuk!

— Ben sadece bu gece intihar etmek için bir şey almaya gelmiştim, diye savunuyor adam kendisini.

— Dolapların üstündeki afişi görmediniz mi, üstündeki yazıyı okumadınız mı? Burada artık sadece yaşlılık intihar ettiriliyor! Haydi defolun buradan.

Kadın merdivene götürüyor adamı, neşeli kalabalığın arasında sallanan kocası soruyor:

— Yeni tantolar hangi maddeden yapılıyor?

— Kauçuktan.

— Bağtaşı malzemesini niçin değiştirdiniz peki?

— Çünkü müşteriler dans ettiklerinde ortadaki dolabı sallarlarsa ayaklarına düşmesini istemiyorum bunların. Oluşabilecek hasarı düşünebiliyor musun?! İpler gibi, şimdi yumuşak, esnek düşüş ipleriyle aynı ipler satılıyor, lastik ipler. Vincent'ın fikri bu, insanlar tabureden atladıktan sonra kafalarını üç, dört kez tavana vururlarsa bir daha denemezler bu işi. Toptancıyı da değiştirdik. *Ölüm Beni Irgalamaz* yok artık. Şimdi *Gülmekten Katılmak*'tan alıyoruz malı. O zamandan beri üç kat arttı iş hacmi.

Bunları duyan Mishima çöküyor. Karısı kollarının altından tutuyor adamı.

— Haydi, yatağa, şaşkın kocam benim!

31

Müşteriler dükkândan ayrıldıktan ve gecenin sessizliği geri döndükten sonra Madam Tuvache Alan'ın odasına giriyor. Bir iskemleye oturuyor ve uyuyan Alan'a bakıyor. Lucrèce'in elleri başının üstünde, parmakları iç içe geçmiş durumda, dirsekleri omuzlarının kenarlarında, kollarının resmi havada bir büstün üstündeki büyük bir gözün gözkapakları gibi. Madam Tuvache'ın, bir omzuna doğru eğilmiş başı gözbebeği Alan'ın küçük yüzüne doğru dönmüş ve eğilmiş gibi, bu yüz bir tülle sarılmış sanki ve her çizgisi yaşama mutluluğunu dile getiriyor.

Amerika'yı bulan bu tayfayı günün birinde zincire mi vurmak gerekecek, yoksa denize mi atmak gerekecek? Küçük burnunu havaya kaldırmış, şahane cennetlerin rüyasını görüyor. Bir sıkıntı çölünde vaha bu

çocuk. Ensesi sentetik bir yastığa gömülmüş, dudaklarını kımıldatıyor hafifçe, rüyalarının hikâyelerinden birine dalmış. Ay gibi uzun ve hoş kirpikli gözkapakları kapalı, onda her şey çağla hiç uyumlu olmayan umutlar doğuruyor.

İnsan beyinlerinde ışık düşleri uyandıran bu küçük çocuğun çok basit bir görünümü var, her şeye mutlu kayıtsızlığını yayarak giden bir akarsu gibi. Sizi bilinmeyen yerlere doğru sürükleyen güzel ufuklara benziyor. Yorganın altındaki ayakları maceralı bir koşu yapıyor. Odasının kokusu... Çocuk tenleri gibi taze kokular vardır. Uykusu tuhaf bir kaprisle gelen mucizelerle dolu. Ah, çocuk beyni, periler mimarı!

Bu akşam ay düşler görürken daha tembel. Madam Tuvache kalkıyor, Alan'ın kumral buklelerini okşuyor, Alan gözlerini açıyor ve gülümsüyor ona. Sonra dönüyor ve tekrar uykuya dalıyor. Onun yanında yaşam kemanla çalınan bir ezgi sanki.

32

Lucrèce şimdi yatakta, kocasının yanında. Sırtüstü yatıyor ve kolları yanlarında, ebedi bir sessizlik var üstünde. Biçimler siliniyor ve düş oluyorlar ama birdenbire geçmişinin korkunç bulutları ortaya çıkıyor içinde, dizlerini yavaş yavaş büküyor bu bulutlar.

Küçücük bir kızken–dört yaş, beş yaş– anaokuluna giderken annesi son dersten sonra üstü kapalı avludaki bir bankta oturup kendisini beklemesini ister ve uslu olduğu takdirde salıncağa bindireceğini söylerdi.

Annesi çoğu zaman geç gelirdi, bazen de hiç gelmezdi. O zaman okul müdiresi eve tek başına dönmesini söylerdi. Babası söz vermesine rağmen hiç gelmezdi. Ve küçük kız akşamları çoğu zaman annesinin gelmesini ve kendisini salıncağa bindirmesini beklerdi, uslu uslu, çok uslu.

Hiç salıncağa bindi mi? Hatırlamıyor Lucrèce, beklemekten başka bir şey hatırlamıyor, fantastik bir anne

bekleyişi, kendisini salıncakta sallanırken seyredecek bir anneyi bekleyiş.

Oyluklarına yapışık duran, parmakları kıvrılmış küçük eller, bütünüyle yıpranmamış dik bir gövde, fal taşı gibi açılmış gözler, önüne bakıyordu. Önüne bakıyordu ama hiçbir şey görmüyordu! Usluydu, çok usluydu, bir resim kadar uslu olduğundan annesi kesinlikle gelecekti!

Hiç hareket etmiyordu, hiç konuşmuyordu, nefes bile almıyordu. O kadar uslu oturarak bekliyordu ki annesinin gelmekten başka bir seçeneği olamazdı. Burnunun ucu kaşındığında, ya da çorabı kayıp bileğine kadar indiğinde bile hiç hareket etmiyordu. Annesi gelecekti. İçin için eriyordu, burnunun ucunun kaşınmasını istiyordu, kayan çorabın bilekteki serinliğini hissetmek istiyordu. Bu duygularla bütünleşmeyi öğrenmişti. Kendini bırakmamayı biliyordu, bir Budist gibi yaşamayı öğreniyordu. Daha sonraları eski Buda rahipleri üstüne bilgi sahibi olduğunda daha dört yaşındayken kendisini aynı zihinsel duruma sokmayı başarmış olduğunu anlayacaktır. Yokluk, eksiklik, ayrılık, bunlara dayanma gücü çocukluğundan geliyordu, birdenbire sanki çok uzaklara bakıyormuş gibi yapmak çocukluğundan kalmış bir şeydi onda. Okulun avlusundaki bir bankta annesini beklemesi, kafasında açılmış koca bir delikti adeta. Orada bir madde haline geliyordu, bedeniyle ilgili hiçbir şey hissetmiyordu, kesinlikle soluk almıyordu. Annesi geldiğinde kızı artık hayatta değildi.

Dışarıda odasının camlarına sülfürik asit yağıyor.

33

— Biliyorum, çok iyi biliyorum, hepsini biliyorum! Ne sanıyorsunuz siz? Ben depresyon geçirdiğim sırada her şey değişmiş burada, buradaki hiçbir şeyi tanıyamıyorum. Bu kadar karmakarışık bir yer olamaz!

Biraz iyileşmiş olan Mishima'nın üstünde yelek ve kareli bir gömlek, başında rengârenk çemberlerle süslü, koni biçiminde beyaz kartondan bir şapka var. Şapkanın lastik ipi çenesinin altından geçiyor, karşısındaki çok ciddi adam kuşkuyla bakıyor bu şapkaya, Mishima konuşmaya devam ediyor:

— Her şeyin eskisi gibi sürmesi için bazı fikirlerim vardı. Uçakla bir dünya seyahati organize etmeyi düşünmüştüm. Bu seyahatten geri dönen olmayacaktı!... Dünyada seyahat edilmesi en riskli havayolu şirketleri ve en az güvenilebilecek pilotlar seçilecekti bu organi-

zasyon için. *Ölüm Beni Irgalamaz* yirmi kadar pilot bulmuştu – sakinleştirici kullanan ve depresif alkolikler, iş başında bile uyuşturucu kullanan! Her türlü avantaj bizden yanaydı. Her mola sırasında intihar yolcuları yeni bir arızalı uçağa bineceklerdi ve sürekli aynı şeyi düşüneceklerdi, bindikleri uçak bir dağa mı çarpacaktı, denizin dibini mi boylayacaktı, bir çöle mi düşecekti yoksa bir kentin üstüne mi düşecekti! İnsanlar dünyanın hangi bölgesinde öleceklerini bilmeyeceklerdi. Ama şimdi işler değişti, dükkânın tedarikçisi değişmiş...

— Şikâyet etmemeniz gerekir, işler acayip bir biçimde, çok iyi yürüyor burada, diyor Mishima'nın sohbet ettiği adam ve etrafında olup bitenleri seyrediyor, yüzlerinde gülücüklerle birçok müşteri giriyor İntihar Dükkânı'na.

Sevgi gösterileriyle Lucrèce'i yanaklarından öpüyorlar: "Nasılsınız Madam Tuvache? Tekrar size gelmek ne güzel." Madam Tuvache bir zehir şişesi görünümü vermiş kendisine, saçları şişe kapağı biçiminde, dükkânın pazartesi spesiyalitelerini –intihar etmiş kuzu, dana haşlama, kanlı ördek– öneriyor müşterilerine. Daha önce günün zehirli kokteylinin adını yazdığı kara tahtaya yazmış bunları.

İki kapaklı büyük dolabı söktürüp mahzene indirtmiş ve yerine uzun bir masa koymuş, müşteriler bu masanın etrafında dünyanın geleceğine ilişkin çözümler üretiyorlar. "Çölleşme sorununu çözmek için kumu yararlı bir hammaddeye dönüştürebilmek gerekir, insanlar orman, kömür, petrol, gaz konusunda başardılar bunu..." "Bu kum sıkıştırılır ve çok yüksek ısıda pişiri-

lir, inşaatlarda kullanılan çok sert parlak tuğlalar üretilebilir." Sonra bir genç kız giriyor araya, "Evet, evet böylece her bina, her köprü ya da inşaat kumullara karşı kazanılmış bir zafer olur." "Bu tür felaketlerden en çok sıkıntı çeken bölgeler en zengin yerler olur. Şahane bir şey olur bu."

— Ben bunu yasacağım bir kenara, diyor büyük bir coşkuyla, masanın ucunda Alaaddin kıyafetiyle oturan Alan... Her saman her seyin bir çözümü bulunur. Hiçbir zaman umutsusluğa kapılmamak gerekir.

Dükkânında bu konuşmaları işiten Mishima'ya bir şeyler oluyor...

Orada buluşmak isteyen, umutlanmak isteyen insanların sayısı gitgide artıyor ve kimse İntihar Dükkânı demiyor buraya artık, Gençlik ve Kültür Evi adını alıyor dükkân. Çok şaşıran Mishima bu çok ciddi adamın karşısında eski görüş ve düşüncelerinde ısrarcı olmayı tercih ediyor:

— Bir posta kutusu koymayı düşünüyordum, müşterilerin eylemlerini açıkladıkları mektuplarını atmaları için. Fena bir fikir mi bu sizce? İntihar edenlerin yakınları, varsa dostları merhumun kendilerine yazmış olabilecekleri mektupları alıp okuyabileceklerdi. Sonra bu insanlar hiç kuşkusuz acı içinde reyonları dolaşırken kendileri için bir şey alacaklardı belki. Promosyon haftaları düşünmüştüm: kenevir haftası vb. Sevgililer günü için iki kişilik özel tarifeler.

Taze ürünler reyonunda, seksi ve komik bir kötülük perisi kıyafetindeki Marilyn müşterilere artık sadece sihirli sopasıyla dokunuyor: "Hey, öldünüz!"

Temas olduğunda sopanın ucunda hafif, yeşil bir ışık yanıyor ve çıtırdıyor, kıvılcımlar saçılıyor etrafa. Sözde intiharcılar yerde yuvarlanarak korkunç bir şekilde titreyen insanları taklit ediyorlar, bunlardan çok rahatsız olan Mishima her şeye rağmen *Death Kiss* için on iki avro-yen'i tahsil ediyor, aslında ne olduğu belli olmayan, *kiss* bile olmayan bir şey bu!!

Mishima boynunu rahatsız eden, çenesinin altındaki lastiği çekiyor:

— Kızım mezarlık bekçisinden hamile. Hayat vermek istiyor. Düşünebiliyor musunuz?

Adam cevap veriyor:

— Üç çocuk yapmışsanız, siz de her şeye rağmen hayata bağlısınız demektir bu.

— Üç çocuk... Üçüncüsü... eh işte, diyor Mishima. Büyük oğlumun, küçük oğlan kendisini mahvetmeden önce geliştirmiş olduğu bir düşünceyi hayata geçirmeyi düşünmüştüm. Kafaya geçirilen basit, metalik bir taç, arka tarafında küçük bir kol ve kolun ucunda bir mercek. İnsanlar bu düzenekle yazın güneş çarpmasıyla ölebileceklerdi. Bu amaçla gölge olmayan bir yere oturmaları ve merceği kızışma noktasına gelinceye kadar ayarlamaları yeterli olacaktı. Saçlar kızarmaya başladığında hareketsiz kalmak gerekecekti. Güneş ışınlarının yoğunlaştığı saçların uçları önce saç derisini, sonra kafatasını yakacaktı. Daha sonra umutlarını yitirmiş bu insanların cesetleri toplandığında yanmış beyinlerinin geniş deliklerinde fümeroller oluşacaktı... Ama artık mümkün değil bu ne yazık ki. Şuna bakın –büyük oğlum–benim gururumdu o, ne hale geldi!...

Eskiden bir şey yemezdi, tam bir psikopat seri katildi sanki, şimdi yeni bir tutkusu var, ne biliyor musunuz? Krep! Gerçekten... Sabahtan akşama kadar krep yiyor.

Yanakları yusyuvarlak, kısacık kızıl sakallı, başındaki sargıların altında öfkeli gözlerle bakan Vincent'ın sırtında ölüm simgesi adam kıyafeti var, üstünde beyaz kemik resimleri bulunan siyah renkli, dar bir giysi. Büyük bir tabağın içindeki hamuru karıştırırken avucuyla göbeğine vuran babasına bakıyor:

— İskelet et tutmaya başlamış ha!

Mishima daha sonra gene konuğa dönüyor ve geçmişe tanıklık etmesi için onunla dertleşmeye devam ediyor:

— Gördüğünüz gibi fikir eksik değildi bende. Hatta bazen hasta oluyordum bu yüzden – aile bireylerinin çok büyük bir mutluluğa kavuşmuş olan ötekinin etkisinden kurtulup görevlerini yerine getirmeleri için gerekli zaman... İyimserlik bu tabii ki...Sonuç meydanda. Şu hale bakın: Yeni kullan at tabancalarımız kurusıkı mermi atıyor, ölüm şekerlerini sadece dişler hissedebiliyorlar artık. Ya asılma ipleri, onları bir anlatsam size. Seppuku kılıçları sinek öldürmeye yarıyor artık sadece.

— İyi tamam, bizim işimize gelelim!... diyor konuk endişe içinde, özel bir misyonla gönderilmiş resmi görevli birine benziyor. Bölge hükümetinin toplu intiharı gibi bir iş bu! Sinek öldüren aletler veremeyiz onlara herhalde.

— Ne isterdiniz?

— Ne bileyim ben... Biraz önce anlatıyordunuz, belki *Uyku Perisi* falan, stoklarınızda varsa eğer, kırk kişi için.

Mishima toplantı masasının yanında konuşmaları dinleyen ("şöyle olabilir", "böyle yapabiliriz", "şunu yapalım ya da bunu yapalım") püsküllü zehir şişesi kıyafetindeki karısını çağırıyor.

— Lucrèce! Kilerde güzelavrototu, karın ağrıtan jöle ya da çöl esintisi var mı?

— Ne için?

— Ne için... diyor Mishima resmi görevlinin karşısında ve iç geçiriyor. İnanın bu kadın bazen şişe kapağını bile kaybediyor...

Sonra sesini yükseltiyor karısıyla konuşurken.

— Yetersiz ve suçlu olduğunu kabul eden yönetim bu akşam televizyonda canlı yayında intihar etmeye karar vermiş! Gerekli malzemeleri hazırlayabilir misin onlar için?

— Bakayım bir! Yardım eder misin bana Alan?

— Olur anne.

34

— Kim yaptı bunu? Kim cesaret etti buna? Hangi pislik?!!

Mishima odasından çıkıyor, gözleri uçan daireler gibi dönüyor. Karın boşluğu hizasında ipekli kumaştan kızıl bir haç bulunan kimonosunun sarı kuşağını sıkıyor.

Kollarını ve bacaklarını açıyor, elinde yemek salonundaki büfenin üst tarafında asılı olduğu yerden almış olduğu çok keskin ve çok parlak bir tanto (plastik değil) var.

Bir kadeh sakeyi bir dikişte içiyor. Merdivenlerin üstünde, ayaklarında içi yünlü, çiçek desenli terliklerle, saldırıya geçecek bir samuray gibi korku veriyor. Japonca konuşuyor sanki:

— Kimyap-tıbu-nu?

Kim yaptı bunu? diye soruyor ama farkında olmadan, o sırada taze ürün reyonunda, her şeyden habersiz, kuklalarla oynayan Alan'a doğru gidiyor. Lucrèce başı-

nın üstünde duran ellerini indiriyor ve hemen kocasının karşısına dikiliyor:

— Ne var, ne oluyor sevgilim?!

Kadın çok uzaklara bakıyor sanki ve bu sırada kocası Alan'a saplamak istediği kılıcını havada sallıyor, Alan babasının bacaklarının arasından geçiyor, koşarak kaçıyor ve merdivenleri tırmanıyor.

— Raah!...

Mösyö Tuvache arkasını dönüyor ve peşinden gidiyor. Alan, merdivenlerin üstünde kendi odasının ya da evin herhangi bir odasının tuzağına düşmektense sol taraftaki kapıyı açmayı tercih ediyor – kulenin (kilisenin çan kulesi, caminin minaresi ya da?...) sarmal merdivenine çıkan kapıyı. Babası taşları yıpranmış, kaygan merdivenlerde izliyor onu. Duvarlara çarpan kılıcı kıvılcımlar saçarken gürlüyor Mösyö Tuvache:

— Hükümetin kokteyline güldürücü gazı hangi pislik koydu?

Çocuğunu öldüreceğini sanan anne elinde bir bidon güzelavratotuyla geliyor ve kulenin dar merdivenine doğru koşuyor, onu "Anne!" diye haykıran Marilyn izliyor ve arkasından da Vincent geliyor. Ernest –her zamanki gibi sülfürik asit bulutunda kaybolmuş– "Neler oluyor?" diye soruyor.

— Olan şu ki!...

Merdiven tırmanmaktan soluk soluğa kalan Mösyö Tuvache kendisini kulenin dar ve baş döndürücü sahanlığında ailenin diğer üyeleriyle birlikte bulduğunda boğulacak gibidir. Döşeme taşlı yer, yuvarlak gibi, koni biçiminde, üstündeki ağaç iskeleti fark edilen

arduvaz bir çatıyla kaplı. Duvarlarda mazgalları andıran delikler var ve bu delikler hiç kuşkusuz eski çan ya da insan seslerinin daha iyi duyulması için açılmış, müezzin için hoparlör işlevi gören delikler. Marilyn'in evaze, beyaz ve plili giysisi uçuyor ve kız kollarını ve bileklerini bacaklarının arasına uzatıyor eteğini yakalamak için! Gece vakti! Komik devasa reklamların yayıldığı kırmızı ve yeşil neonlar kuleyi aydınlatıyorlar. Madam Tuvache içinde sıvı güzelavratotu bulunan beyaz plastik bidonu dudaklarına doğru götürüyor ve Alan'a yaklaşan kocasını tehdit ediyor:

— Onu öldürürsen, ben de kendimi öldürürüm!

— Ben de, diyor Marilyn üstünde Vincent'ın erginlik çağına girdiği gün armağan ettiği iki dinamit çubuğu bulunan başlığının çenesinin altındaki kayışını tekrar bağlarken. Fünyeleri ellerinde sıkıyor. Büyük oğlan kocaman bir mutfak bıçağını boğazına dayamış durumda konuşuyor: "Haydi baba..."

Mishima gürlüyor:

— Onu öldürmek istemiyorum ben, kendimi öldürmek istiyorum!

Dudakları bidonun ağzında olan Lucrèce geri adım atmıyor:

— Sen kendini öldürürsen ben de kendimi öldürürüm!

— Be de be... diye boğuk bir ses geliyor kafasında zırhlı metal siperlikli bir başlık bulunan Marilyn'den de, "Ben de" demek istiyor.

— Haydi baba, diyor tekrar öteki kaçık Vincent ve bir yandan da krep yiyor.

— Ne zaman bitecek bu?! diye araya giriyor birdenbire kendinden geçen tatlı Ernest. Marilyn, sevgilim, sen anne olacaksın! Siz, sevgili kayınpederim, siz böyle yaparsanız, dükkân ne olacak?

— İntihar Dükkânı yok artık! diyor Mishima.

Ortalık buz gibi oluyor.

— Nasıl yani? diye soruyor Lucrèce birdenbire güzelavratotu bidonunu indirerek.

— Dükkânı yıkacaklar! En geç yarın sabah kapatıyorlar.

— Aamaki(Ama kim?) diye soruyor Marilyn.

— Bu akşam gülünç duruma düşürülenler...

Kulenin tepesinde rüzgâr çok sert esiyor, duvarların köşelerinde ıslık çalıyor. Alan gerilerken babası ilerliyor ve anlatıyor:

— Başbakan televizyonda haberlerde canlı yayında özeleştirisini yaptıktan sonra önünde duran *Uyku Perisi* şişesini açtı ve burnunu şişenin ağzına götürüp kokuyu içine çekti. Bütün bakanlar, yardımcıları, müsteşarlar da kendi önlerindeki şişeleri açıp burunlarını şişenin ağzına dayadılar. Hiçbiri kokteylden tek bir yudum almadı (alsalardı keşke, nasıl olsa kimse ölmedi sonunda). Birden hepsi acayip şekilde, kahkahalarla gülmeye başladı. Her biri katıla katıla gülerek çocukluklarında yaşadığı bir korkuyu anlattı. Maliye Bakanı: "Ben çocukken tatillerde köye, büyükannemin yanına giderdim, büyükannem sabahları beni uyandırmak için yatağıma canlı engerek yılanları atardı. Tamam neyse yani bunlar aslında ölü karayılanlardı ama çok korkardım! Unutulmuş Dinler Sitesi'ne dön-

düğümde korkudan kekelerdim ve donuma işerdim. Uf! Gene işiyorum galiba..." Gerçekten de odada bir sidik kokusu hissedildi. Savunma Bakanı: "Çocukken bana 'kapa gözünü aç ağzını' derlerdi. Şeker vereceklerini sanırdım ama tavşan boku yediririerdi! Uff!..." Ve tavşan gibi yerlerde yuvarlanmaya, taklalar atmaya başladı. Çevre Bakanı: "Hatırlıyorum da on bir yaşındayken bahçelerden çiçek toplamayı yasaklamışlardı bana, bu çiçeklerin gökgürültüsü çiçekleri olduğunu ve toplarsam üstüme yıldırım düşeceğini söylüyorlardı. Yani benim söz ettiğim dönem yamaçlarda çiçeklerin bulunduğu dönem! Hah hah ha! Şimdi, ben bakan olduktan sonra bu tür riskler söz konusu değil. Yabani çiçek yok artık!" Sonra gülerek avuç avuç saç kopardı kafasından: "Biraz severim kendimi, çılgınlık, asla!" Bütün televizyon seyircileri gibi ben de şaşırmıştım tabii ki ve bakanın kollarıma düşen saçlarını silkelemek zorunda kaldım. Ve Başbakan ağlayarak: "Çocukken bir akrabam beni bir arabadaki patates çuvalına attı ve atı kırbaçladı, at dörtnala koşmaya başladı. Bu hay huy içinde arabadan düştüm ve kendimi patates çuvalı içinde bir yol kenarında buldum! Orada bırakmaları gerekirdi beni! Aaah!... Ülkemi felakete sürüklemezdim. Ah! Ah, ah, ah!" Öylesine çılgın bir televizyon programıydı ki stüdyodaki kameramanlar katıla katıla gülüyorlardı ve yapımcı birdenbire durdurmak zorunda kaldı yayını. *3 Boyutlu Algılar*'ın zigzag yapan kameraları dört bir yana sıçrayıp duruyorlardı. Hiçbir şey görülmüyordu, hiçbir şey anlaşılmıyordu. Ve bütün bunların nedeni bir hergelenin... hükümet üyeleri-

ne güldürücü gaz vermesi! Ha, Alan?! ... diyerek gözlerini oynatarak şaklabanlıklar yapıyor adam.

On bir yaşındaki çocuk geri geri gidiyor:

— Ama baba, ben bilmiyordum ki! Annemin yüsünde gaz maskesi vardı, ben fark etmedim. Ben çöl esintisi sandığım sekeri aldım her zamanki yerinden ama tüccarı değistirmiş olduğumuzu unutmuştum... şimdi artık *Gülmekten Katılmak*'tan mal aldığımısı unutmustum...

Baba elinde tantoyla ilerliyor, tantonun ucu ipek kimonosunun kızıl haçını hedeflemiş. Kafası ter içinde, yapış yapış, alaca bulaca renkler içinde. Karısı yanında yürüyor, bir buçuk litre güzelavratonu içmeye hazır. Bütün kafasını kaplamış, kocaman, siyah kaskıyla Marilyn bir kâbus sineğine benziyor. Son derece seksi bir sinema aktrisi kıyafetiyle iki elindeki fünyeleri sıkarak, hiçbir yere bakmadan, hiçbir şey görmeden ilerliyor. Aptal, meczup, fakir, sanatçı Vincent ise iğrenç el yüz hareketleri içinde ve yediği krepi geğirerek gırtlağından fışkıracak olan kırmızı saçıntıyla önceden bir ziyafet çekiyor kendine.

Alan, önünde patlayacak ve her şeyi kadavra haline getirecek fırtına içinde bütün aileyi halüsinasyonlu biri gibi görüp panikleyince geriliyor! Bir efervesan tablet reklamının kabarcıkları Zeus Kulesi'nde üç kat yükseliyor: "Hayır, hayır, yapmayın bunu..." Geriliyor ve dengesini yitiriyor.

Sırtı aralıkların birinden arkaya doğru kaykılıyor. Bacakları havaya kalkıp dümdüz aşağı iniyor. Lucrèce, Mishima, Marilyn, Vincent ve de Ernest her şeyi –güzelavratotu bidonu, tanto, bıçak– yere bırakarak aralığa

doğru koşup aşağı sarkıyorlar. Siperlikli başlığın fünyelerinin tellerine dolanan ve hiçbir şey göremeyen Marilyn soruyor: "Ne oldu?" Mezarlık bekçisi başlığının kayışını çözüyor ve cevap veriyor: "Alan pencereden düştü."

— Ne?!

Ama Bérégovoy bulvarına düşüp ezilmedi! Hemen şurada, bir kat aşağıda, küçük bir çatının kenarında, sağ eliyle çinko bir oluğa asılı vaziyette duruyor, oluğun perçin çivileri bir bir sökülüyor ve düşüyor. Sol omuzu düşerken örselendi ve bir kolunu hareket ettiremiyor. Oluk yarılıyor ve bükülüyor, Alan'ı da götürüyor yavaş yavaş. Tamamen kırılacak birazdan. O zaman çocuğa doğru uzun, beyaz bir şerit sarkıyor. Vincent başındaki sargıyı çözüyor! Hızla boşluğa doğru eğilerek, başındaki çok uzun Velpeau bandını çözüyor ve bant Alan'ın sağ eline ulaşıyor. Alan'ın bandı yakalamasından hemen sonra oluk kopuyor ve kaldırımda, derin karanlıklar içindeymiş gibi zıplıyor. Şaşırıp kalan anne baba ve kız kardeş Vincent'a dönüyorlar, onun avuçlarında şimdi Alan'ın asılı olduğu uzun pansuman sargısının ucu var. "Çabuk, yardım edin bana." Mishima, Lucrèce, Marilyn ve Ernest, Vincent'a yardım ediyorlar ve hep birlikte yırtılmaması için büyük bir dikkat göstererek yavaşça çekiyorlar sargı bezini. Ve Alan duvara çarpa çarpa yukarı çıkmaya başlıyor tekrar. Çok dikkatli on tane el kendilerine doğru çekiyor onu. Başaracaklar. Hafif çocuk yükseldikçe genişlik ve güvenliği iki üç katına çıkarmak için ellerindeki Velpeau bandını tekrar aşağı sarkıtıyorlar.

— O kadar korktum ki! diyor Lucrèce.

— İyi ki buradaydın hayatım, diyor Mishima iç geçirerek.

— Artık başım ağrımıyor! diyor Vincent şaşkınlık içinde.

— Çocuğumuzun adı Alan olacak, diyerek kararını açıklıyor Marilyn ağlayarak. Kız olursa Alanne.

Ernest 'evet' anlamında başını sallıyor ve küçük Tuvache yükseliyor, yükseliyor. Babasının, annesinin, ablasının, ağabeyinin ve eniştesi sayılacak olan genç adamın kendisine doğru eğilmiş başlarını inceliyor.

Mishima gülüyor:

— Yerel hükümet bir kararname çıkarıp İntihar Dükkânı'nı kapatsaydı da elimizden bir şey gelmezdi zaten! Son günlerde sattığımız şaka malzemelerinden kazandığımız parayla bulvarın karşı tarafındaki "François Vatel" restoranını alabilir ve adını değiştirerek ("Burası Karşıdan İyidir") çalıştırabilirdik. Şey yapabilirdik...

— Krepçi? diyor Vincent.

— Niçin olmasın! diyor Mösyö Tuvache keyiflenerek, küçük oğlu onu doğduğundan beri hiç böyle neşeli görmemiştir.

Büyük çocuk da neşeleniyor (ilk kez) sargısını çekerken:

— Bu kuru kafa işine son vereceğim –uzun vadede yıpratıcı–, Alan'ın yüzü gibi yuvarlak krepler yapacağım, gülen gözlerinin yerinde iki delik ve iyimser gülümsemesinin yerinde de bir yarık. Krepin üstünde delikli kepçeyi gezdirerek, çevresini parlak bukle

şekilleriyle süsleyeceğim, çillerini taklit etmek için de yanak yerlerine biraz çikolata tozu serpeceğim. Yemek istemeyenler bile güzel bir şeye inanmak için karyolanın üstünde çerçeveli bir fotoğraf gibi sergilemek isteyecekler onu.

— *Ah, ah, ne büyük mutluluk!...* diye mırıldanıyor Alan'ın o zamana kadar hiç şarkı söylediğini duymadığı Lucrèce.

Ve bir elinden tutulan çocuk çıkıyor. Aralarında üç metre kalmıştır artık. Açık renk tişörtünün sırtında ve pantolonunda Çin ideogramlarının yansımaları görülüyor. Yardım çağrısı yapmayan, nefret ve şaşkınlık duyguları içinde olmayan ve sargı bezine sıkıca yapışmış olan Alan duvara çarpa çarpa çıkarken onları seyrediyor. Hepsinin mutluluğu, birdenbire geleceğe inanmaya başlamaları ve yüzlerindeki ışık saçan gülümsemeler onun yaşamının eseri. İki metre ötesinde ablası gülümsüyor. Madam Tuvache onun yaklaşmasını seyrediyor, birdenbire kendi annesi okulun avlusuna geliyor sanki. Alan görevini yerine getirmiştir. Elini bırakıyor birden!

Karanlığın içinde tabelası parıldıyor: *İntihar Dükkânı.*

Hayatın yüküne dayanamayanlar son alışverişlerini yapıyorlar.

Zehirler, ipler, tıraş bıçakları ya da daha ilginç intihar yöntemi paketleri... Nesillerdir müşterilerinin son anlarında kullandıkları malzemeleri temin eden bu aile şirketine, bir gün sizin de yolunuz düşebilir.

Tabii dengeleri değiştiren bir sürpriz sizden önce bu karanlığı aydınlatmazsa...

THG
0511452
LBN
THG0511452 LBN

ISBN: 978-975-570-546-
9 789755 705460
16.00

selyayincilik selyayin selyayincilik
www.selyayincilik.com